SERGHEI NIKOLAEVICI LAZAREV
DIAGNOSTICAREA KARMEI + PRIVIRE IN VIITOR

„Înainte de lectura acestei cărți ar fi bine să lăsați deoparte orice supărare pe Dumnezeu, pe părinți, pe lumea înconjurătoare, pe dumneavoastră înşivă şi pe destin"

S. N. Lazarev

CĂTRE CITITORI

Cea de-a treia carte ar fi trebuit să se numească „Cazuri din practică". Eu socoteam că, prin cele două cărți anterioare, sistemul a fost încheiat, iar în cea de-a treia aveam de gând să aduc explicații, precizări, completări în legătură cu sistemul. Au apărut însă noi cunoştințe, şi acestea s-au dovedit a fi într-atât de importante, încât a trebuit să scriu urgent a treia carte, în decursul acestui timp, multe persoane mi-au adresat întrebări şi eu le-am promis că voi răspunde la ele în paginile unei cărți. Le cer scuze celor care au asistat la conferințele mele din Vladivostok. Eu le-am promis că voi răspunde la bilețele şi voi înregistra răspunsurile pe casete video. Dar n-am reuşit. Atunci am promis că în cartea a patra voi da răspunsuri la întrebări, însă şi de această dată s-au acumulat informații noi, fără de care, din câte îmi dau eu seama, cercetările mele n-ar fi putut să fie complete şi încheiate. Acum sistemul este mai mult sau mai puțin definitivat. Dar, o dată ce aşa s-au întâmplat lucrurile, eu voi da într-o carte separată răspunsuri la întrebări, explicații şi completări. Cred că cea de-a cincea carte va apă rea în toamna anului 1998. Încă o dată, îl rog pe cititor să înțeleagă: eu nu dau nici un fel de sfaturi şi nu îndemn la nimic. Eu îmi împărtăşesc experiența în domeniul ajutării oamenilor, rezultatele cercetărilor mele, năzuința de cunoaştere a lumii înconjurătoare. Sper ca această carte să-1 ajute pe cel care o va citi.

Autorul

INTRODUCERE

În primăvara anului 1996, după ce apăruse de sub tipar cartea a treia, eu consideram că sistemul meu este, în principiu, încheiat, întâlneam tot mai des oameni care spuneau că lectura celor trei cărți le-a schimbat caracterul şi concepția despre lume. Numeroase disfuncții dispăreau fără urmă, dacă omul analiza cu atenție lucrurile despre care se vorbea în cărți. Ce-i drept, au existat situații când cunoştințele mele, experiența şi intuiția mea se dovedeau neputincioase în fața bolii. Atunci îmi venea să abandonez toate cercetările şi să mă ocup de altceva.

Mai frecvente însă erau cazurile de însănătoşire frapantă. Acest lucru mă obliga să merg mai departe. O mare importanță a avut faptul că am izbutit să comprim o cantitate uriaşă de informații în câteva adevăruri simple şi accesibile. Opiniile cu privire la cărțile scrise erau diametral opuse. Unii spuneau că sistemul este prea simplu. Alții - că este prea complicat şi puțin accesibil. Unii spuneau că cea mai tare

este prima carte. „Cea mai tare este cartea a treia", - spuneau alții. „Cea mai tare este totuşi a doua", - socoteau unii şi demonstrau lucrul acesta cu argumente.

Atunci am înțeles că oamenii percep informația în mod diferit şi că, asupra fiecăruia, cartea exercită o acțiune particulară. De acțiunea cărții m-am convins pe propria-mi piele, atunci când am început să recitesc manuscrisul primului volum.

Peste câteva minute după ce începusem lectura manuscrisului, la nivel subtil, a urmat deodată un şoc atât de puternic, incât învelişurile fine ale biocâmpului meu au început să se desfacă în bucăți.

Apoi coconul structurii biocâmpului meu a început să „lunece" lent de pe învelişul fizic. Mai mulți clarvăzători au observat: atunci când aura dispare, omul moare în scurt timp. Eu mi-am dat seama că situația este gravă şi am încercat să descopăr sursa atacului.

Rezultatul a fost cu totul neaşteptat. Această sursă s-a dovedit a fi propriul meu manuscris.

Pentru prima oară în viața mea, citeam un text care exercita o acțiune energetică, adică viteza de transformare a informației în energie era foarte mare. Mi-am imaginat ce se putea întâmpla cu cititorii cărții mele şi m-au trecut fiori. Am ajuns la concluzia că, după stratul exterior al informației cuprinse în carte, urma un fond interior mult mai puternic şi, dacă acesta era nearmonios, informația expusă în carte nu putea fi percepută. Noi am efectuat experimente interesante. Eu îi dădeam unei persoane două - trei foi de manuscris şi o rugam să le citească şi să-şi spună părerea.

— Scuză-mă - zicea omul - dar este imposibil de citit, textul este sofisticat, puțin inteligibil, practic n-am înțeles nimic.

Eu studiam fondul de profunzime la nivel subtil şi înlăturam programele agresive prin rugăciuni şi pocăință, adică „purificam" textul din punct de vedere energetic.

Peste două zile îi înmânam aceleiaşi persoane acelaşi text, fără nici o modificare. Omul citea şi se entuziasma.

— Se vede îndată că s-a făcut o bună redactare, textul poate fi citit cu uşurință şi totul devine limpede imediat.

Am înțeles că, în orice text, lucrul cel mai important este canalul profund, info-senzorial. Şi în pictură, şi în poezie, şi în cântec, încărcătura invizibilă ce se ascunde în spatele oricărui text, notă sau formă este fundamentală. Texte aparent asemănătoare pot avea grade de profunzime absolut inegale. Aici se deschide calea pentru o infinită perfecționare. Cu cât mai multă iubire conține informația, cu atât mai mare este densitatea ei şi mai puternică acțiunea. De fapt, cunoaşterea rațională a lumii nu funcționează atunci când lipseşte cea senzorială. Iar profunzimea cunoaşterii senzoriale este determinată de cantitatea de iubire față de Dumnezeu, acumulată în suflet.

Mulți dintre cei care citiseră cartea a doua spuneau că lectura ei te poate aduce la disperare. Cea mai mică greşeală este urmată de pedeapsă - pentru păcatele părinților şi ale bunicilor, din cine ştie ce motive, plăteşte nepotul, apare senzația că nu există nici o ieşire. Eu îi linişteam. Deşi informația este prelucrată în cărți la maximum, totuşi acesta este un reportaj despre calea pe care am străbătut-o în cunoaşterea lumii şi a legilor care o guvernează. „Omul nu plăteşte pentru gândurile agresive - le explicam eu pacienților - dacă acestea nu sunt sprijinite de sentimente agresive, ele nu răzbat în interior. Dacă omul face zarvă, se agită şi strigă, în exterior, iar în interior păstrează iubirea, lucrul acesta nu va avea repercusiuni negative asupra sănătății lui". Mai departe, emoțiile, laptele reprobabile ale strămoşilor noştri pătrund şi rămân în biocâmpul nostru în cazul în care sunt identice cu structura

noastră spirituală, adică, dacă în viețile anterioare eu n-am fost gelos, gelozia părinților mei nu va pătrunde în adâncul sufletului meu. Iar dacă eu am o orientare corectă, va dispărea chiar şi „noroiul" superficial căpătat de la strămoşi. Karma personală corespunde celei a părinților şi, dacă în trei vieți anterioare eu i-am disprețuit pe oameni, socotindu-mă mai deştept decât alții, în viața aceasta eu primesc un tată, un bunic şi un străbunic din aceeaşi categorie. De aceea, atunci când omul începe să lucreze asupra sa şi se întoarce spre Dumnezeu, putem considera că el nu are o karmă familială, ci doar una personală. Şi, cu cât mai puternică este aspirația către Dumnezeu şi către iubire, cu atât mai puțin depinde omul de energetica lumii înconjurătoare, de experiența negativă a strămoşilor săi şi a vieților sale anterioare. Atunci când scriam cartea a treia, aveam momente de derută: înlături ataşarea de o valoare umană, apare alta. Procesul părea să fie nesfârşit, de aceea încercam să generalizez la maximum noțiunea de „valoare umană". Şi, în cele din urmă, au rămas de fapt două noțiuni cardinale - „gelozia" şi „trufia".

Unele grupuri de boli şi nenorociri erau legate de tema relațiilor, iar alte grupuri - de tema aptitudinilor, intelectului, perfecțiunii.

Gelozia provoca unele afecțiuni, trufia - altele, iar combinarea geloziei cu trufia provoca, de regulă, afecțiuni grave şi adesea incurabile.

Îmi amintesc cum o femeie, venind în vizită la mine, a spus: „Eu pot deja să merg şi să vorbesc".

— Ce să înțeleg? - m-am mirat eu. Adică, dumneavoastră nu mergeați şi nu puteați vorbi?

Chipul ei mi s-a părut cunoscut, însă nu-mi puteam aminti unde o văzusem.

— Sunt deja la a treia şedință cu dumneavoastră - zâmbi femeia. La prima şedință soțul meu m-a adus în brațe. Pe atunci eu nu mai puteam nici să merg, nici să vorbesc, boala mea era considerată incurabilă. Treptat, muşchii se atrofiază şi omul, la început, nu mai merge, apoi nu mai vorbeşte, apoi nu mai respiră. Un chirurg academician a spus că nu mă va opera. „Ai să mori oricum pe masa de operații - a zis el - şansele tale de supraviețuire nu sunt nici de 10%". Mi-am dat seama că el nu vrea să-şi strice statisticile, într-un cuvânt, m-au trimis să mor acasă. Dumneavoastră mi-ați explicat că eu sunt stăpânită deopotrivă de gelozie şi de trufie. De fapt, eu nu aveam absolut nici o idee care este sensul vieții, pentru ce trăiesc eu şi cum trebuie să mă comport ca să fiu fericită. Mi-am revăzut întreaga viață şi am înțeles multe lucruri. Şi, cu cât mai multă căldură simțeam în suflet, cu atât mai repede mă părăsea boala. Pentru mine, iubirea de Dumnezeu fusese întotdeauna o noțiune abstractă. Acum însă, pur şi simplu, o simt.

Întâlnirea cu astfel de pacienți îmi aducea bucurie.

În ultimul timp am început să resimt oboseala în urma maratonului de şase ani, care a început în anul 1990.

Îmi părea bine că sistemul funcționa fără participarea mea.

Informația aceasta putea ajuta milioane de oameni. Până a-mi efectua investigațiile, citeam peste tot unul şi acelaşi lucru: „Soarta nu poate fi schimbată, de soartă nu te poți feri". Practic, este imposibil să schimbi caracterul omului. Eu nu puteam nici măcar să-mi imaginez că soarta, sănătatea şi caracterul copilului pot fi schimbate până la naşterea şi chiar până la zămislirea lui. Nu ştiam pentru ce a apărut omul pe acest Pământ.

Care este sensul vieții? Pentru ce trăim, dacă oricum îmbătrânim, pierzând totul, şi apoi murim? Eu nici măcar nu bănuiam că purtarea unui om se poate schimba radical în câteva ore.

Îmi amintesc cum a venit la mine o doamnă:

— După şedinţa cu dumneavoastră, - povesteşte ea - eu m-am pornit spre casă. Ajung acasă, sun la uşă, uşa se deschide, în prag stă fiica mea şi, deodată, fetiţa mă întreabă uimită: „Mamă, ce ţi s-a întâmplat? Nu ştiu de ce mi-a pierit tot cheful să mă port urât cu tine".

S-a dovedit că este de ajuns ca omul să-şi schimbe concepţia despre lume, să simtă cât de real este sentimentul de iubire faţă de Dumnezeu şi cât de iluzorii şi neesenţiale sunt toate celelalte şi, îndată încep să se schimbe nu numai caracterul, sănătatea şi soarta lui, ci şi oamenii din preajmă şi, în general, lumea din jurul acestui om. Mie nici prin gând nu-mi putea trece că în felul acesta poate fi salvat nu numai un singur om, ci un grup de oameni şi chiar un oraş, un popor sau o ţară întreagă. Dar, cu cât înaintam mai mult, cu atât mai limpede îmi dădeam seama cât de importantă este, pentru însănătoşirea şi salvarea atât a unui singur om, cât şi a unor mari grupuri de oameni, o concepţie corectă despre lume şi efortul de autoperfecţionare.

Pe atunci era greu să-mi imaginez că cea mai mare forţă în Univers este iubirea. Şi, chiar dacă multe încă nu le înţelegeam, totuşi mă puteam deja orienta în lumea înconjurătoare. Una dintre lacunele din cercetările mele o reprezentau filozofia indiană şi cea chineză. De ce trebuie să renunţi la toate dorinţele, ca să fii fericit? De ce filozofia indiană consideră toată lumea înconjurătoare drept o iluzie? De ce gândirea umană este declarată principalul duşman, când tocmai conştiinţa evoluată îl face pe om să fie cu adevărat om? Să zicem că mie îmi puteam cumva explica lucrurile acestea, sistemul meu însă nu le putea explica. Din studiile mele lipseau noţiuni ca: „viaţă", „dorinţă", „conştiinţa omului". Eu nu ştiam dacă ele vor apărea, înţelegeam că toate valorile umane trebuie concentrate într-un singur grup, însă nu reuşeam acest lucru. Aşadar, existau două noţiuni clare şi bine definite: „gelozia" şi „trufia". Exista înţelegerea modului în care acestea pot fi învinse, iar bolile generate de ele, înlăturate.

Au mai apărut două noţiuni, destul de vagi. Prima era moralitatea, iubirea faţă de oameni.

A doua noţiune era contactul cu viitorul, care se realiza prin intermediul scopurilor, visurilor şi idealurilor. Trebuie să fiu cinstit: eu n-am izbutit să văd relaţia reciprocă dintre ele. In cartea a treia am încercat să înlănţui totul într-un sistem unic, lucrul acesta însă nu mi-a reuşit. Ultimii şase ani am muncit la limita posibilităţilor mele. Sistemul nu era încheiat, dar funcţiona. Mă convingeam de aceasta cu fiecare zi. Nu mă gândeam că ar putea apărea vreo nouă direcţie pentru investigare, în orice caz, eram sigur că, în următorii câţiva ani, nu se va produce o nouă breşă care să permită cercetărilor mele să avanseze.

Şi, pe măsură ce cartea a treia înainta spre sfârşit, eu priveam tot mai des spre pânzele curate din atelierul meu. La urma urmei, sunt pictor sau nu?

„Datoria faţă de oameni mi-am făcut-o, acum pot să mă relaxez şi să trăiesc o viaţă normală". Astfel gândeam eu la începutul primăverii lui 1996. Aveam un „ghimpe" care nu-mi dădea pace — tema timpului. Simţeam însă că e peste puterile mele, de aceea m-am lăsat păgubaş. „Am să mă odihnesc vreun an şi jumătate, apoi mai vedem" — am hotărât eu. Timp de vreo lună, am trecut uşor cu vederea tot ce era legat de cercetările mele. Apoi s-au declanşat acele evenimente care m-au făcut să tresar agitat şi să uit de planurile şi visurile melc. Informaţia nouă vine adesea sub forma morţii sau a unui şir de nenorociri. Am început să primesc această informaţie nouă în primăvara anului 1996.

Eu îmi scriam cărţile ca să nu le repet pacienţilor de fiecare dată unul şi acelaşi

lucru. O informație foarte simplă, la prima vedere, era adesea asimilată cu multă greutate. La început am vrut pur şi simplu să dactilografiez un articol, pentru a-1 înmâna pacienților mei. Când am înțeles că toți au nevoie de această informație, am decis că e timpul să tipăresc o carte şi, peste câtva timp, s-a ivit această ocazie. Apoi am văzut că informația expusă în carte este echivalentă cu o consultație. Trebuia să precizez doar detaliile. Atunci am hotărât să scriu în cărți cât mai mult din ceea ce ştiu, pentru ca pacienții să se lecuiască singuri, iar mie să-mi revină doar cazurile extrem de dificile.

Aşa s-au brodit lucrurile că eu fie nu lucrez deloc, fie lucrez cu intensitate maximă. Dacă nu fac un salt calitativ înainte, atunci când mă ocup de ceva, ocupația devine neinteresantă pentru mine şi o abandonez. Munca în ritmul cel mai rapid cu putință mobilizează toate forțele organismului şi permite ascensiunea la noi niveluri calitative. Eu am lucrat câțiva ani ca pictor decorator, îmi amintesc cum, într-o instituție oarecare, o doamnă administrator m-a anunțat solemn:

„Pictorul dinainte rămânea la serviciu câte cincisprezece ore, dar nu reuşea întotdeauna să îndeplinească sarcinile ce-i erau încredințate. Pe mine nu mă interesează câtuşi de puțin cât timp veți petrece la locul de muncă, eu am nevoie de rezultate". Peste două săptămâni, ea mi-a cerut să rămân la locul de muncă trei - patru ore.

— Dar eu fac tot ce îmi încredințați.

— Dumneavoastră însă petreceți la locul de muncă nu mai mult de o oră.

— Totuşi eu o scot la capăt cu tot lucrul.

— Eu insist ca dumneavoastră să rămâneți pe loc până la prânz - a spus ea.

— Adresați-i, vă rog, această cerință celui care va veni în locul meu, - am răspuns eu şi apoi mi-am dat demisia.

Ei bine, acest stil de lucru s-a dovedit a fi extrem de necesar şi util, atunci când am început să lucrez la cărțile mele. Informația expusă în prima carte aş fi putut-o expune în câteva tomuri mari, dar am izbutit s-o comprim până la dimensiunile unei broşuri. De aceea, perceperea imediată a cărților mele poate fi dificilă. În schimb pot avea loc transformări importante şi, acum, când mi se spune că după lectura cărților mele caracterul se schimbă în mod radical, eu nu mă mai mir. Nu mă mir că multe boli trec. Acum mă miră mai mult dacă ele nu trec. După apariția cărții a treia, eu socoteam că la mine la consultație trebuie să vină oameni, practic, sănătoşi.

Într-adevăr, la consultație au început să vină oameni ale căror caractere, sănătate şi soartă se schimbaseră. Ei vroiau să se convingă că acționează corect şi să-şi satisfacă dorința de a cunoaşte. Iată însă că, puțin câte puțin, au început să apară pacienți la care totul era curat, din punctul de vedere al cercetărilor mele anterioare, dar se ivea ceva nou. Şi acest nou s-a dovedit a fi mult mai grav şi mai periculos decât ancorarea în relații, din care rezulta gelozia, şi decât ataşarea de aptitudini, intelect, perfecțiune, în clasificarea mea, acest fenomen purta numele de „ataşare de viitor". Iar eu, din cine ştie ce motive, nu puteam s-o înlătur. Mă întorceam iar şi iar la această temă. Pentru a nu ne ataşa de viitor, este necesar să nu ne fixăm pe visuri şi planuri. Trebuie să înțelegem că totul este determinat de voința divină, iar voința noastră este ceva secundar. Eu tot întreprindeam noi şi noi încercări de a învinge viitorul, însă nu-mi izbutea nimic. Cu cât mai multă iubire şi cunoştințe oferi, cu atât mai multe îți vin. De aceea, tocmai în timpul conversațiilor şi conferințelor, mi se dezvăluia, mai frecvent decât oricând, o nouă percepere a problemei. Şi iată că, la o conferință ținută în una din Casele de cultură, eu explic:

— Filozofia indiană spune că timpul se află la baza lumii înconjurătoare,

timpul naşte totul. Timpul se împarte în trecut, prezent şi viitor.

Trecutul este material. Viitorul este spiritual. Ceea ce numim materie este una dintre formele timpului. Această formă se numeşte „trecut". Ceea ce numim „spirit", „biocâmp", „spaţiu" este de asemenea o formă a timpului, care se numeşte „viitor". Viitorul este spiritual. Trecutul este material. Prezentul este şi material şi spiritual. Iubirea dă naştere spiritului. Spiritul dă naştere materiei. Materia tinde să se contopească cu spiritul şi să se întoarcă la iubire şi la Dumnezeu.

De la ce începe viaţa? De la ceea ce numim „homeostază". Regimurile spaţial, material şi energetic se modifică, în interiorul celulei însă schimbările decurg potrivit unei scheme complet diferite. Interacţiunea materiei, spaţiului şi energiei în celulă se deosebeşte de procesele analogice din exterior. Adică procesele temporale din celulă se deosebesc de procesele temporale din mediul înconjurător. Pentru ca celula să supravieţuiască în mediul înconjurător, ea trebuie să controleze starea materiei, spaţiului şi energiei în jurul său!

Să ne întoarcem din nou la seria iniţială. Iubirea dă naştere structurilor informaţionale ale biocâmpului, adică spaţiale. Informaţia, transformându-se în materie, dă naştere energiei. Energia se transformă în materie, materia tinde spre acumularea energiei şi a informaţiei. Controlul şi interacţiunea cu structurile materiale şi spirituale înseamnă deţinerea valorilor miitcriale şi spirituale. Cu cât este mai înalt gradul de evoluţie al organismului, cu atât mai înalt este gradul de control asupra timpului ambiant, adică asupra spaţiului şi materiei. Dar valorile[1] spirituale şi materiale sunt refăcute din nou, în fiecare fracţiune de secundă, de sentimentul iubirii. Atunci când scara valorilor materiale şi spirituale depăşeşte rezervele de iubire, încep să apară cele pe care le numim bolile, nenorocirile organismului. Atunci survine oprirea acumulării de valori materiale şi spirituale şi activarea orientării spre acumularea iubirii. Când valorile materiale şi spirituale ating anumite proporţii, rezervele de iubire trebuie să depăşească o anumită limită. Atunci spaţiul şi materia se comprimă într-un singur punct, trecutul, prezentul şi viitorul de asemenea. Totul se transformă într-un timp primordial şi revine la cauza primară. Cu cât omul posedă o cantitate mai mare de valori materiale şi spirituale, cu atât mai considerabil este controlul Iui asupra trecutului şi viitorului. O dată ce există anumite limite ale materiei şi spaţiului şi dimensiuni maxime ale lor, rezultă că există o dimensiune maximă a timpului. Atunci când timpul personal al unei fiinţe vii ajunge egal cu timpul-limită, ciclul evoluţiei se încheie.

Universul a apărut la început ca un tot unitar, un organism unic. Această unitate se mai păstrează la nivel subtil. Fiinţe vii şi obiecte inanimate, care aparent sunt absolut diferite, alcătuiesc, la nivel subtil, un tot unitar. De aceea, orice obiect sau fiinţă din Univers constituie o unitate absolută cu acesta în plan subtil. Cu alte cuvinte, orice unitate material-spaţială, indiferent de dimensiunile ei, conţine o informaţie completă despre tot Universul. De aceea se poate afirma că Universul este structurat pe principiul hologramei. Universul a luat fiinţă ca un impuls info-senzorial, ca ceva inconştient. El poate reveni Ia cauza primară, transformându-se în contrariul său. Spiritul dă naştere materiei. Cu cât mai departe evoluează acest proces, cu atât apare o mai mare cantitate de materie, cu atât mai multe interconexiuni se formează în interiorul ei şi cu atât mai inteligentă devine materia. Animatul se deosebeşte de inanimat printr-o mult mai mare densitate a timpului, prin concentraţia acestuia. Dar această densitate creşte nu datorită sporirii expansiunii spaţiului şi a cantităţii de materie, ci datorită conexiunilor informaţionale, adică datorită amplificării aspectului

rațional. Pe măsură ce evoluează, Universul trebuie să devină tot mai rațional, iar conştiința individuală, unindu-se treptat în forme de conştiință colectivă, luând treptat amploare, trebuie să atingă proporțiile Universului.

Întrucât Universul a apărut ca o entitate unitară, conştiința colectivă şi cea individuală alcătuiau, la început, un tot unitar. Pe măsură ce Universul evoluează, diferența de potențial dintre conştiința colectivă şi cea individuală creşte. Dar, cu cât mai departe înaintează procesul, cu atât mai mult încearcă *eu*-l individual să concentreze în sine lumea înconjurătoare şi cu atât mai multe semne de conştiință colectivă începe el să manifeste. Universul, continuând să se dilate, începe să se comprime. Atunci când conştiința individuală a fiecărei ființe vii ajunge la proporțiile întregului Univers, conştiința individuală şi cea colectivă se transformă într-un tot unitar şi ciclul se încheie. Însuşi procesul evoluției Universului reprezintă un proces cu impulsuri şi oscilații de la material la spiritual şi invers. Conştiința reprezintă suma aspectelor material şi spiritual, având ca bază aspectul senzorial. Evoluția conştiinței cuprinde 3 etape:

Primul impuls - amplificarea sentimentului iubirii.

Al doilea impuls - accentuarea aspectului spiritual.

Al treilea impuls - aspectul material logic.

Cu alte cuvinte, mai întâi iubirea, apoi intuiția şi pe urmă logica. Noua concepție distruge vechile structuri logice. Aşadar, distrugerea structurilor spirituale, destabilizarea lor este de asemenea o formă de percepere a noului. Prin urmare, şi distrugerea, destabilizarea sentimentului de iubire față de lumea înconjurătoare reprezintă o condiție necesară a cunoaşterii. Cu cât mai mare este saltul pe calea cunoaşterii predestinat unui om, cu atât mai profundă este prăbuşirea tuturor temeiurilor, pe care el trebuie s-o suporte. Şi, cu cât mai puternică este în această situație iubirea față de Dumnezeu, cu atât mai neesențiale devin pentru om învelişul său fizic, material, structurile sale spirituale, potențialul său senzorial, cu atât mai sigur va accede el la un nou nivel. Fiecare om, ca de altfel fiecare ființă vie, are un model al lumii înconjurătoare. Modelul senzorial are proporții mai mari, dar şi mai multă inerție. Modelul rațional are proporții mai mici, dar o viteză de adaptare mai mare. Insă, oricât de perfect ar fi modelul rațional-senzorial al lumii înconjurătoare, el va avea întotdeauna limite. Aşadar, este inevitabilă ciocnirea, conflictul cu lumea înconjurătoare, prin urmare - agresivitatea şi bolile. Singurul model real al lumii înconjurătoare îl reprezintă cunoaşterea lumii prin intermediul cauzei primare, adică prin intermediul iubirii față de Dumnezeu. Atunci când această iubire deține prioritatea, într-o situație critică, conştiința, intrând în conflict cu lumea înconjurătoare, nu se prăbuşeşte, nu moare, ci se restructurează, ridicându-se la noi niveluri, în consecință, boala, necazul, nenorocirea sunt semne care arată că modelul lumii înconjurătoare pe care ni l-am creat nu mai corespunde realității. Pentru a înțelege ceva, trebuie să ne întărim intuiția. Pentru a ne întări intuiția, trebuie să ne întărim iubirea față de lumea înconjurătoare. Iar pentru a ne întări iubirea față de lume, trebuie să ne întărim iubirea față de Dumnezeu!

În cartea a treia, eu am încercat să clasific toate valorile umane în trei categorii: valori materiale, valori spirituale, care cuprindeau relațiile, aptitudinile şi intelectul, şi a treia categorie, pe care eu o numeam „iubirea față de oameni şi față de lumea înconjurătoare". Apoi a devenit clar că iubirea față de oameni şi față de lumea înconjurătoare reprezintă un strat mai subtil al valorilor spirituale, care stă la baza atât a relațiilor, cât şi a intelectului şi aptitudinilor. Mai târziu a devenit clar că tocmai

aceasta este forma de contact lărgit cu viitorul, în acel moment, eu încă nu ştiam că această temă este cea mai periculoasă şi că ataşarea de contactul cu viitorul reprezintă cauza principală a maladiilor psihice grave, a cancerului, sterilităţii şi a morţii subite.

VIITORUL

Pacienta stătea în faţa mea.

— Pentru început am să vă relatez povestea mea - a spus ea. în urmă cu câţiva ani s-a descoperit că am cancer. Mai târziu s-a clarificat că procesul de metastazare începuse deja şi era destul de avansat. Tratamentul n-a dat vreun rezultat deosebit. Apoi mi-a căzut în mână prima dumneavoastră carte, după care şi celelalte două. Am avut noroc: ceea ce am cumpărat nu erau nişte falsuri după cărţile dumneavoastră. La New York şi în alte oraşe, falsificarea de cărţi este tot atât de răspândită ca şi în Rusia. După ce am citit cărţile dumneavoastră, pe corp mi s-au deschis răni şi din ele a început să curgă sânge şi puroi. După un timp oarecare am simţit că sunt sănătoasă. Aici, la New York, japonezii lucrează cu aparatură de diagnosticare excelentă. Ei folosesc computerele şi descoperă destul de rapid cele mai mici simptome de cancer. Ei m-au examinat şi mi-au spus că nu s-a produs o vindecare completă. Prin urmare, ceva totuşi a mai rămas. Şi iată că am venit la dumneavoastră pentru a afla: ce n-am înţeles din cărţile dumneavoastră, ce m-a împiedicat să mă vindec complet?

Privesc prin ea şi mă gândesc, oare câţi oameni se află în acest moment în aceeaşi situaţie? Cei pentru care informaţia expusă în cărţile mele constituie poate unica speranţă şi şansă de scăpare. Iar faptul că nu am reuşit să înţeleg câteva adevăruri simple nu le va permite oamenilor să se refacă şi să supravieţuiască.

— Aveţi doar o singură cramponare - îi spun doamnei. Doar o singură problemă nu a fost rezolvată. Aveţi viitorul închis pe mai mult de 100%. Câtă vreme situaţia va rămâne neschimbată, n-o să vă puteţi întrema definitiv.

— Cum adică viitorul este închis? - întreabă doamna. Asta înseamnă că visez prea mult, că îmi fac mereu planuri?

— Acest simptom nu este cel mai important - îi zic - tema este mult mai complicată.

Calm şi metodic, încep să-i explic situaţia. Peste un timp oarecare văd cum biocâmpul ei se modifică lin, ceea ce înseamnă că, de acum înainte, boala aflată „în suspensie", pitită, va începe să cedeze.

Îmi amintesc cum a ieşit la iveală tema viitorului. Totul începe cu senzaţia de instabilitate şi de pierdere a controlului asupra situaţiei. Nouă ni se pare că apreciem totul cu ajutorul logicii şi al gândirii, însă gândirea nu este viabilă fără simţire. Iar dacă simţurile nu ne oferă o adaptare minimă la lumea înconjurătoare, conştiinţa devine nesigură, apare frica. Când învăţam să conduc maşina, aveam o teamă teribilă şi trăgeam mereu cu ochiul la instructorul care şedea alături. Dar iată că, pentru prima

dată, am urcat în maşină de unul singur şi am demarat. Şi peste un minut a apărut senzația că fac acest lucru de-o viață. Am apăsat pe accelerator şi, de atunci încolo, am condus mereu cu viteză maximă. Peste un timp oarecare duceam cu maşina o persoană. După zece minute de mers, acesta m-a întrebat prudent:

— De câtă vreme conduceți?

— De două-trei luni - i-am răspuns. EI a tăcut, apoi a adăugat:

— Probabil, caracterul explică totul.

În primăvara anului 1996 au început să mi se întâmple lucruri ciudate, începuse să-mi fie frică să şofez, îmi amintesc că, într-un interval de câteva zile, reuşisem să creez de trei ori condițiile pentru un posibil accident rutier şi doar din pură întâmplare maşina mea nu a fost lovită. Curios lucru, la nivelul rațiunii vedeam că situația este critică, dar asta nu schimba nimic. Atunci când simțurile nu oferă o evaluare corectă a situației, rațiunea te poate salva doar într-un singur caz din patru - cinci.

Am încercat să şofez cu mai multă grijă, însă sentimentul de siguranță nu apărea. Când am început să conduc maşina, am observat cît de mult este legată starea afectivă de incidentele de pe şosea. Dacă se întâmplă să gândiți urât despre pietonii care vă deranjează, lucrurile se pot sfârşi cu accidentarea unui om pe stradă, şi asta se va întâmpla fără voia dumneavoastră. Dacă v-ați gândit cu aroganță la un agent de circulație, dacă l-ați înjosit în sinea dumneavoastră sau cu vorba, atunci, în decurs de câteva zile şi, pe deasupra, absolut nejustificat şi

ilogic, veți fi înjosit de un agent de circulație. Personal mi-am trasat pentru totdeauna o regulă care se cere respectată când te aşezi la volan. Ea este compusă din patru puncte:

Primul - să ai considerație față de pietoni.

Al doilea - să ai considerație față de şoferii de pe şosea.

Al treilea - să ai considerație față de inspectorii poliției rutiere.

Al patrulea - să ai considerație față de semnele de circulație.

Am constatat după aceasta că-mi vine mult mai uşor să şofez. Simțeam că, în cazul în care accidentul totuşi s-ar produce, pagubele ar fi cu mult mai mici decât într-o situație obişnuită.

Peste un an am fost victima unui accident de circulație şi numai printr-un miracol n-am fost rănit. Mai târziu am analizat această întâmplare. Am început să frânez la cotitură, deşi vedeam nisipul de pe marginea drumului. Când vehiculul a început să derapeze, a trebuit să apăs pe frână fără să debreiez, pentru ca maşina să-şi mențină stabilitatea. Şi atunci am intrat cu roțile din stânga într-o băltoacă, pe fundul căreia era noroi, în astfel de cazuri, maşina scapă de sub control. Regula de bază a fost respectată, cu toate acestea, accidentul s-a produs. Am căzut pe gânduri şi am adăugat un al cincilea punct: „Să ai considerație față de drumul pe care circuli, indiferent în ce stare se află".

Mai târziu m-am convins de nenumărate ori că lăudăroşenia şi înfumurarea pe şosea sunt calea cea mai directă spre traumatism şi sinucidere. Starea noastră afectivă determină, cu mult timp înainte, dacă se va produce un accident de circulație, precum şi gravitatea lui.

Acest precept m-a ajutat în primăvara lui 1996, deşi simțeam că ceva nu e în

regulă cu viitorul meu. Pe neaşteptate, a apărut o surprinzătoare stare de sfârşeală. Pierdeam din puteri, mă clătinam de-a dreptul. Am cercetat, ca să văd în legătură cu ce mi se întâmplă toate acestea. Răspunsul care sosea era invariabil: în legătură cu alte lumi. In mine se producea o puternică perturbare în raport cu alte lumi. Fiindcă veni vorba, şi vederea a început să-mi slăbească, dar slăbea într-un mod oarecum ciudat. Periodic, puteam desluşi chiar şi cel mai mărunt text, uneori însă până şi caracterele mari începeau să-mi plutească în fața ochilor. Ca gravitate, situația se asemăna cu cea descrisă în cartea a doua, când am început să orbesc. Acum însă totul se petrecea mai lent şi la o scară mult mai mare. Aveam senzația că sunt ca o muscă ce se zbate prinsă în plasă. Simțeam că nu voi fi în stare să suport ceea ce venea acum peste mine. în clipe de grea cumpănă, omul poate supraviețui uitând de sine şi concentrându-se la a-i ajuta pe alții.

Când simțeam că situația e fără ieşire, mă lăsam tot mai mult absorbit de activitatea mea de vindecător, astfel, salvând pe alții, mă salvam pe mine. Când te zbați să-i ajuți pe alții, ți se revelează acele rezerve interioare care nu funcționează atunci când încerci să te ajuți pe tine. Acum însă această strategie nu-mi era de nici un folos, în propria mea viziune, viața îmi era demult asimilată unei partide de şah, iar eu o urmăream parcă dintr-un punct exterior, însă, de această dată, simțeam că adversarul mă depăşeşte cu mult ca forță. Ca şi altădată, încercam să fac ceva, dar vedeam cum întreaga construcție se năruie cu încetul. Asta se întâmpla cam pe vremea apariției celei de-a treia cărți, în acea perioadă mă zbăteam să salvez viața unuia dintre pacienții mei. Acesta avea cancer la plămâni. EI îndeplinea tot ce-i spuneam, dar starea lui continua să se înrăutățească. Ceva din caracterul lui nu-i permitea să se schimbe. El însă constituia doar o parte din problemă. Simțeam că-mi scapă ceva, că lunec la suprafața lucrurilor. Cu toate strădaniile mele, bolnavul, încetul cu încetul, se stingea. Apoi, el a murit.

După ce a apărut cea de-a treia carte, am ținut o conferință la Moscova. Apoi m-am ocupat de pacienți. O doamnă mi-a povestit că tatăl ei a avut cancer pulmonar. „A început să se roage, să-şi bea urina şi, peste un timp oarecare, boala a dispărut" - povestea ea. Totul pare simplu, dar de ce unii în situația dată se vindecă, iar alții nu? Există cazuri când cineva, aflând că are cancer, îşi schimbă atitudinea față de lumea înconjurătoare, renunță la carne, adoptă un regim alimentar drastic şi se însănătoşeşte. Multă lume ştie ce este macrobi-otica. O alimentație corectă a contribuit adesea la vindecarea afecțiunilor canceroase. Cu toate acestea, la New York m-a vizitat unul dintre cei mai fervenți admiratori ai acestui curent, şi el avea diagnosticul: cancer la laringe. Soția unuia dintre promotorii alimentației corecte a murit de cancer, iar tumorile fiicei acesteia erau tratate cu apă magnetizată şi alte metode, şi nu cu ajutorul dietei. Prin urmare, dieta, urinoterapia şi alte metode de tratament creează doar un cadru care să contribuie la restructurarea interioară a omului. De ce, când unii oameni se adresează lui Dumnezeu, rugăciunile lor ajung la destinație, iar ei se vindecă? De ce rugăciunile altora nu sunt auzite de Dumnezeu? De ce unii oameni nu sunt în stare să se roage, iar alții nu vor?

Pe atunci nu mă vedeam în stare să dau un răspuns clar la aceste întrebări. Eram conştient de un singur lucru: este puțin probabil ca cel înrăit şi orgolios să se vindece adresând rugăciuni lui Dumnezeu. Se întâmplă ca în exterior omul să fie deja pregătit

pentru schimbare, însă sufletul lui să se împotrivească, în acel moment, el fie cedează acestui sentiment aparent şi, în acest caz, este puţin probabil ca ceva să-1 mai salveze, fie încearcă, în dureri şi chinuri, să simtă în orice împrejurare că voinţa sa, conştiinţa şi el însuşi sunt secundari, iar iubirea de Dumnezeu - primordială. Un tânăr mi-a spus odată după conferinţă:

— Când a început prelegerea, am simţit cum ceva mă împinge afară din sală. Abia de-am rezistat. Iar la sfârşit, dumneavoastră ne-aţi propus tuturor să ne rugăm în tăcere. Păi, iată că nu am fost în stare să mă rog, parcă mi se lipise limba de cerul gurii.

— Sufletul dumneavoastră este ataşat în mod excesiv de valorile umane - i-am explicat - aveţi prea multe exigenţe, mai ales faţă de propria persoană. Dispreţul faţă de sine, nemulţumirea de sine sunt, şi ele, forme ale trufiei, înainte nu înţelegeam de ce multor oameni li se face rău în biserică. Apoi mi-am dat seama: în lăcaşul sfânt are loc umilirea valorilor umane, iar în subconştient este introdusă informaţia despre caracterul lor secundar. Şi, cu cât sufletul este mai puternic ataşat de ele, cu atât mai dureros se desfăşoară procesul de normalizare. Iar dacă omul, intrând în lăcaşul sfânt, nu este acordat la o stare supremă de seninătate, atunci agresivitatea, care izbucneşte în timpul unor astfel de mutaţii, se reîntoarce neîntârziat asupra lui, dând naştere unor probleme grave.

Întrucât problema cea mai serioasă este generată de ataşarea de valorile spirituale, rezultă următorul lucru: cu cât mai inflexibilă este orientarea cuiva spre aptitudini, intelect, carieră, cu atât mai grave vor fi traumatismele suportate de suflet şi cu atât mai rău se va simţi persoana respectivă în lăcaşul sfânt.

Una dintre pacientele mele mi-a relatat o istorie ciudată.

Fiica ei a absolvit şcoala cu medalie de aur. Învăţa excelent, a fost admisă la facultate fără vreo dificultate. La universitate era printre studentele cele mai bune. în toată această perioadă, ea nu a mers niciodată la biserică - nu ştiu cum se explică, dar nu reuşea. Iată însă că, în anul al treilea de facultate, ceva a început s-o atragă într-acolo. Ea a intrat în biserică, a zăbovit înăuntru, fără să simtă o schimbare radicală sau vreo durere fizică deosebită. A avut doar senzaţia de uşoară „plutire". Apoi a intervenit brusc o înrăutăţire a stării psihice, după care ea a ajuns la ospiciu.

— La ora actuală - povestea doamna - fiica mea este practic invalidă. Spuneţi-mi, ceea ce i s-a întâmplat a fost sau nu legat de vizitarea bisericii? - m-a întrebat femeia.

— A fost. Axarea pe valorile spirituale, pe intelect, pe aptitudini şi carieră depăşea Ia tânăra fată de sute de ori iubirea faţă de Dumnezeu. Dacă ea ar fi frecventat lăcaşul sfânt de la o vârstă fragedă şi ar fi fost învăţată să se roage lui Dumnezeu, atunci, în mod firesc, i-ar fi fost oprită, de sus, rapida dezvoltare a intelectului şi a aptitudinilor, orientând-o încetul cu încetul spre iubire. Dacă impulsul de a face carieră, de a-şi dezvolta aptitudinile s-ar fi dovedit prea puternic, atunci aceste aptitudini i-ar fi fost pur şi simplu blocate, preschimbând-o într-o fiinţă săracă cu duhul, până în clipa în care tânăra îşi va fi cultivat o justă orientare spirituală. Când trenul a atins viteza maximă, virajul în direcţia cea bună se poate solda cu o catastrofa. Fiica dumneavoastră era sortită morţii şi lipsei urmaşilor şi, pentru a dobândi şansa de a supravieţui şi de a avea copii, ea a trebuit să piardă ceea ce a determinat începutul distrugerii sufletului ei. Această cale este oricum inevitabilă şi, cu cât mai devreme

păşeşti pe ea, cu atât mai fericit devii în cele din urmă.

Cred că femeia m-a înțeles şi a simțit cum trebuie să se roage, pentru ca fiica ei să se vindece. Totul pare foarte simplu: orice s-ar întâmpla, păstrează-ți iubirea de Dumnezeu; fie şi un singur strop, încearcă să-l reții în suflet atunci când încep necazurile. Nu ştiu de ce, dar puțini oameni reuşesc acest lucru.

Abia peste un timp oarecare am început, puțin câte puțin, să înțeleg despre ce este vorba. Omul, în drumul lui spre Dumnezeu, parcă ar urca nişte trepte. El nu mai depinde de treapta pe care a lăsat-o în urmă, ci depinde de cea care îi stă în față. Şi, ca să urce pe următoarea treaptă, el trebuie să trăiască un timp oarecare cu imaginea ei în suflet, să o simtă, să vadă în ea un scop. Acest proces este inevitabil. Dar, imediat ce o valorifică, se obişnuieşte cu ea şi îi apare senzația de stabilitate pe această nouă treaptă, el, inevitabil, cade de pe ea şi astfel pierde legătura cu treapta din față, nemaifiind totodată legat de cea pe care a lăsat-o deja în urmă.

Şi iată că, în acest moment de dezintegrare a existenței, în ce măsură se va strădui omul să păstreze sentimentul de iubire pentru Creator şi cu cât mai multă fericire va simți, dar, mai ales, cu cât mai puternic va fi afluxul de iubire în sufletul lui atunci când va veni în contact cu noile valori umane, cu atât mai aprigă va fi durerea pe care va trebui s-o îndure peste un timp oarecare pentru a nu se ataşa sufleteşte de ele! Insă una sunt suferințele, şi altceva sunt chinurile. Şi, în măsura în care omul este pregătit să apere şi să păstreze sentimentul de iubire, în aceeaşi măsură catastrofa devine o competiție în care omul se perfecționează, iar nenorocirea se transformă într-un exercițiu de întărire a forțelor.

Cu cât omul este mai puternic, cu cât este mai ridicat nivelul lui de conştiință, cu atât mai mici sunt şansele lui de a supraviețui, atunci când orientarea lui interioară este greşită. Din păcate, părinții se gândesc, cel mai adesea, cum să dezvolte la copiii lor doar acele calități care să le ofere acestora un succes imediat.

După cât se vede, pentru ca omul să-şi mențină propriul statut de ființă umană, pentru ca el să devină şi mai uman, e necesar să i se repete cât mai des că el este om doar în exterior, pe când sufletul lui este Divin, iar acest Divin este alcătuit din iubire eternă. Precum albina adună miere, astfel şi omul se naşte pentru a acumula în suflet acest sentiment. Şi, pe cât de real va resimți omul sentimentul Divinului în suflet, pe atât va deveni mai uman.

Revin la tema timpului şi la tema viitorului.

În aprilie 1996 am fost rugat să ajut o persoană. Trebuia să mă deplasez la aceasta la spital. Când am aflat că este vorba de un om de afaceri şi încă unul foarte important, am hotărât să nu merg. De cele mai multe ori, este inutil să tratezi astfel de oameni. Ei sunt obişnuiți să facă orice, cu excepția unui singur lucru: să se schimbe ei înşişj. Menținându-se un timp oarecare pe poziții de lideri şi văzând că voința, conştiința şi intelectul le-au permis să obțină tot ce şi-au propus, ei nu-şi mai dau seama că, din clipa în care sentimentul de iubire încetează să le mai alimenteze, voința, conştiința şi intelectul se transformă într-un „juvăț". De aceea, dacă o astfel de persoană apelează totuşi la mine, o face fiindcă vede în mine doar un remediu la modă, o pastilă, pe care o va întrebuința în paralel cu alte cinci - şapte tipuri de tratament, îmi amintesc

cum, odată, am fost rugat să examinez o persoană, care venise special pentru aceasta din Canada. Medicii 1-au avertizat că i-au rămas săptămâni numărate de viață. Se pare că avea cancer la creier. Când a sunat la uşă, i-a deschis şi 1-a condus înăuntru un cunoscut de-al meu, care se întâmpla să fie şi proprietarul apartamentului.

— De ce aveți praf pe lustră? - a fost prima întrebare pe care a adresat-o pacientul.

Acest amănunt mi-a fost relatat mai târziu. Când a intrat însă în cameră, 1-am privit în ochi şi am înțeles că în cazul lui nu se mai poate face nimic.

— Ce garanții îmi puteți oferi, dacă vă plătesc pentru tratament? - a întrebat.

— Nici una.

— De ce?

— Fiindcă, în primul rând, totul depinde de dumneavoastră, de disponibilitatea pe care o aveți de a lucra asupra dumneavoastră înşivă.

— Bine, atunci câte şanse am de a supraviețui, dacă încep lucrul asupra mea după metoda dumneavoastră?

— Cam şapte procente.

— Dar este foarte puțin.

— Uneori şi şapte procente înseamnă foarte mult. Şi cu aceasta am încheiat discuția.

Când mi se adresează un bolnav de cancer şi mă întreabă dacă, după consultarea mea, mai poate merge şi pe la alți medici, eu îi răspund că în situații critice trebuie puse în aplicare toate mijloacele, pentru a îndrepta lucrurile. Atât dieta, cât şi medicamentele, chimioterapia şi tratamentul cu raze se pot dovedi absolut ineficiente atunci când, concomitent, nu s-au produs schimbări în profunzime. Şi dimpotrivă, eficiența lor poate fi mult sporită, sau ele pot deveni superflue, atunci când omul descoperă calea cea bună.

Îmi amintesc cum, câțiva ani în urmă, o doamnă venită să mă consulte îmi povestea.

— M-am îmbolnăvit de limfogranulomatoză. Începusem o serie de şedințe de chimioterapie. Rezultatele analizelor nu s-au arătat prea încurajatoare. Şedeam mereu cu frica în suflet. Dar iată că mi s-a întâmplat să-mi îndrept atenția asupra copiilor, care sufereau de asemenea de cancer. Dintr-o dată mi s-a făcut nespus de milă de ei şi am simțit în suflet atâta dragoste, încât m-am ruşinat de propriile mele temeri şi de nemulțumirea față de lumea înconjurătoare şi față de mine însămi. M-am gândit: „Ei, atât de micuți, trebuie să înfrunte moartea, iar eu fac o tragedie din ce mi se întâmplă mie". După care analizele mi s-au îmbunătățit brusc, iar organismul a dat subit o reacție alergică la chimioterapie. Medicii s-au văzut nevoiți să anuleze tratamentul, însă eu m-am însănătoşit si fără acesta.

— Pe omul bun la suflet Dumnezeu îl păzeşte - m-am gândit.

Îmi amintesc cum mi-a telefonat un bărbat din lakutia (Iakutia (Republica Saha) - republică autonomă în Federația Rusă, în Siberia Orientală, în bazinul fluviului Lena, cu capitala lakutsk. Aici se află importante zăcăminte de diamante şi aur.)

— Spuneți-mi, e necesar oare să recurg la intervenție chirurgicală? - a întrebat

el şi mi-a explicat situația. Toată viață s-a simțit sănătos, însă la un examen medical recent s-a descoperit că nu are un rinichi. După aceasta, medicii au întreprins o cercetare detaliată şi au constatat că rinichiul există totuşi, însă este foarte mic şi sclerozat şi, judecând după toate aparențele, practic nu funcționează.

— El vă încurcă - au spus medicii. Este mai bine să-l extirpăm.

L-au internat în spital şi au fixat data operației, însă, în ziua respectivă, intervenția nu a avut loc: chirurgul pățise ceva la mână. Au amânat-o cu două săptămâni, în ziua operației, chirurgul s-a îmbolnăvit subit şi, din nou, totul s-a amânat. La a treia tentativă s-a întâmplat acelaşi lucru.

— M-au externat şi acum nu ştiu dacă să mă operez.

— Să n-o faceți - i-am spus. Patologia rinichiului dumneavoastră este rezultatul blocării unui puternic program de autodistrugere, în cazul în care ați fi extirpat rinichiul, blocajul s-ar fi produs prin congestie sau prin pierderea completă a vederii. Un program atât de puternic de autodistrugere este consecința blamării şi a disprețului față de oameni, societate şi lumea înconjurătoare. Iar dorința exagerată de a condamna o aveți pentru că ați fost învățat de mic copil să duceți o viață în conformitate cu anumite principii şi scopuri, cu ideea unui viitor luminos, iar, cu o atare viziune, dorința de a-i judeca pe alții, apoi de a ucide, devine tot mai puternică şi se converteşte, în mod inevitabil, într-un program de autodistrugere. Cu toate acestea, sunteți din fire un om bun la suflet şi, deşi v-a fost deformată percepția psihică a lumii, totuşi v-ați străduit să păstrați în suflet bunătatea, de aceea, pe de o parte, vi s-a dat această malformație, iar, pe de altă parte, ați rămas sănătos; rinichiul dumneavoastră atrofiat parcă a strâns într-un nod viziunea greşită pe care o aveați asupra lumii şi care era imprimată în planul emoțiilor. De aceea, dacă rinichiul nu vă creează efectiv probleme, nu are rost să vă grăbiți cu intervenția chirurgicală.

Mi-am adus aminte de această întâmplare când mă deplasam cu maşina la spital, la omul de afaceri pe care am fost rugat să-l ajut. M-am decis să merg la el, când i-am aflat diagnosticul. Era vorba de cancer pulmonar. „De curând, un pacient al meu a decedat, iar eu încerc să-l scot la mal pe ăsta" - mi-a trecut prin minte.

În salonul spitalului am dat cu ochii de un bărbat palid şi chinuit. Era evident însă că judecata şi voința nu i-au fost afectate.

— V-ați obişnuit de mic să vă lăsați călăuzit de intelect şi aptitudini - i-am spus. Acest fapt vă permitea să obțineți cele dorite, să vă dezvoltați, însă, cu cât mai insistent şi mai aprig vă orientați spre intelect şi aptitudini, cu atât mai dureros era pentru dumneavoastră orice eşec. Cu cât mai importante sunt pentru om aptitudinile şi intelectul, cu atât mai mult el încearcă să țină sub control orice situație, uitând că voința lui va fi întotdeauna secundară!

Conflictul cu întreaga lume şi cu Universul se amplifică treptat. Dar, întrucât sentimentul propriei primordialități, precum şi dorința de a supune mediul înconjurător, pornesc de la conştiința şi de la trupul nostru, rezultă că, pentru început, ne va fi distrusă conştiința, iar după aceea şi trupul. La început apar eşecurile, dificultățile nejustificate, nedreptățile şi, dacă omul recepționează corect aceste semnale de avertizare, el reuşeşte să se echilibreze la timp. Dar, dacă în adâncul inimii, omul nu renunță la dorința de a stăpâni situația, ci caută s-o accentueze prin

sentimentul de iritare şi nemulțumire îndreptat împotriva lumii înconjurătoare, atunci „ştreangul" se strânge mai tare.

— Ar fi bine - îi zic pacientului - să vă reamintiți toate eşecurile, necazurile şi să le acceptați ca pe un remediu. Să înlăturați prin pocăință supărarea pe lumea înconjurătoare, pe cei apropiați şi pe propria persoană. Iar rugăciunea dumneavoastră să exprime clar ideea că fericirea supremă o vedeți în iubirea de Dumnezeu.

Bolnavul m-a înțeles perfect. A început să lucreze, însă simțeam că el nu se schimbă în profunzime. Ceva în sufletul Iui nu-i permitea să se pună pe sine pe locul doi, dependent de voința Supremă. Câmpul lui se restabilea treptat şi se purifica, iar ataşarea de aptitudini, intelect şi perfecțiune se diminua tot mai mult. însă starea lui nu se ameliora. Rămânea o singură problemă: ataşarea de viitor.

— Nu construiți planuri, nu visați, nu vă gândiți la viitor -îi spuneam lui şi soției lui.

— Noi deja nu ne mai gândim la nimic, nu planificăm şi nu ne creăm speranțe de viitor - răspundeau ei.

Însă, ori de câte ori îl supuneam testului, constatam că parametrii cramponării de viitor rămâneau tot atât de amenințători şi, în acest punct, mă simțeam neputincios. Ceva se ascundea în spatele acestui fapt, dar ce anume, nu puteam înțelege. Constatându-mi propria incapacitate, am încercat să atrag la soluționarea acestui caz alți experți. Una din cunoştințele mele, o bioenergoterapeută de înaltă clasă, mi-a mărturisit cu sinceritate:

— Nu înțeleg, îl cercetez de la distanță, câmpul îi este curat, în regulă, cu toate acestea, energia i se duce.

Simțeam că suprasolicitările încep să depăşească limita critică. Cu toate acestea, îmi venea mai uşor să mor eu, decât să-1 văd pe el cum se stinge cu încetul. Procesul critic din plămâni a fost stopat, apoi a urmat o ameliorare. Plămânii se purificau, însă, brusc, au început să funcționeze mai prost rinichii. Organismul a încetat să se mai împotrivească bolii. La sfârşitul lui iulie, el a decedat. Pe măsură ce încercam cu mai multă îndârjire să-l salvez, observam că în propriul meu organism încep procese similare, îmi amintesc cum, în urmă cu opt ani, la o petrecere la care se aflau şi câțiva bioener-goterapeuți, ne amuzam cu toții făcând diagnosticări. Unul dintre ei, adresându-mi-se, mi-a zis pe neaşteptate:

— Iar cauza morții dumneavoastră vor fi plămânii.

Ştirea nu m-a surprins. Cu câțiva ani înainte, într-un interval de numai câteva luni, făcusem de trei ori pneumonie. In primul meu an la şcoala militară „Suvorov", (Şcolile militare "Suvorov" - instituții de învățământ mediu cu profil militar, treapta pregătitoare pentru şcolile de ofițeri.) mi s-a declanşat subit o bronşită acută, care nu răspundea nici unui tratament. Medicul şef de la unitatea sanitară mi-a spus, privindu-mă plin de compasiune:

— Frățioare, se pare că te-ai ales cu o tuberculoză.

Tuberculoza nu mi-a fost depistată, dar nici medicamentele nu-mi ajutau.

Medicii au decis să nu mă declare inapt pentru serviciul militar, ci doar să mă readucă la starea obişnuită, cine ştie, poate organismul o va scoate la capăt prin propriile forțe. Şi, într-adevăr, peste un timp oarecare, boala a trecut de la sine. Mai

târziu am analizat ce mi s-a întâmplat.

Atunci când omul îi blamează pe alții sau gândeşte urât despre ei, are de suferit ficatul. Dacă a jignit pe cineva sau dacă supărările lui se manifestă cu intermitențe, ca nişte explozii, atunci este afectată inima. Dacă omul se supără des, şi nu numai pe cei apropiați, ci şi pe sine, pe circumstanțe, suferă stomacul. Supărările de proporții acționează la nivel subtil, în tranşe insesizabile, dar permanente. Şi, cu cât mai amplu este volumul pretențiilor, cu atât mai mare este pericolul. Nemulțumirea față de lumea înconjurătoare, față de propria soartă, permanenta inacceptare interioară a situației generează cele mai profunde supărări, care, cel mai adesea, sfârşesc cu un cancer la plămâni. Cu puțin noroc, omul se alege doar cu o tuberculoză sau cu bronşite şi pneumonii permanente.

În primul an nu voiam să învăț la şcoala militară „Suvorov"'. Îmi repugna disciplina severă, înjosirea celor mai mici de către cei mari, cultul forței, care existau acolo, deşi era mult mai uşor decât în armata sovietică, actualmente rusească, unde batjocura, violența şi samavolnicia sunt mai cumplite decât în închisori.

În realitate, cancerul pulmonar este o formă de protest, de neacceptare a lumii înconjurătoare, dar este şi cea mai proastă variantă de luptă. Nu exterioară, ci lăuntrică. Şi, cu cât mai mult se supără cineva şi condamnă, în adâncul sufletului său, lumea înconjurătoare, cu atât mai puternic este paralizată apărarea lui din afară.

„Să vă povestesc o întâmplare ciudată, - îmi scria un bărbat - care s-a petrecut cu fiul meu. Totul a început de la o simplă încăierare".

Fiul lui şi-a învins cu uşurință adversarul şi încăierarea aproape că se sfârşise. Deodată însă el a simțit un acces de frică necontrolată şi nu a mai fost în stare să ridice mâna. Adversarul său, văzând această frică instinctivă, s-a apropiat şi 1-a plesnit de câteva ori peste față, iar acesta nu a putut schița nici o mişcare de răspuns. După această întâmplare a fost deseori bătut, umilit şi totuşi nu se vedea în stare să riposteze. A crezut că este ceva patologic, o boală serioasă, însă laşitatea dispărea atunci când băiatul rămânea singur. El şi-a pus deseori viața în pericol, fără să încerce vreun sentiment de frică. Frica apărea doar în clipa când trebuia să riposteze cuiva.

Acest sindrom al vulnerabilității îmi era atât de cunoscut, de parcă ar fi fost vorba despre mine. Aveam şi eu o frică grozavă să ripostez, şi eu îmi riscam, din când în când, viața, pentru a mă convinge pe mine însumi că nu sunt laş. Îmi amintesc cum mi s-a povestit despre un băiat pe care îl băteau colegii, adesea fără nici un motiv, din simplu amuzament. Acesta doar îşi acoperea fața cu mâinile şi repeta:

- Doamne, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!

Aici funcționa acelaşi mecanism. Abia când am început să mă ocup de bioenergetică am înțeles că frica paralizantă din tinerețe constituie un mecanism de apărare şi dovedeşte o bună echilibrare a sistemului nervos. Când m-am maturizat, mi s-a întâmplat de câteva ori, în accese de mânie, să fiu pe punctul de a ucide persoana care mă înfuriase. Doar printr-o minune reuşeam să mă opresc, mai cu seamă când realizam că persoana respectivă a acționat cu o totală lipsă de scrupule. Dacă această explozie interioară de agresivitate nu este stăvilită printr-o paralizie exterioară, se poate produce o anihilare fizică sau energetică. Orientarea excesivă spre propriul său *eu*

şi spre valorile legate de acesta generează sentimentul exagerat al importanţei acestor valori şi a *eu*-lui, şi, respectiv, dorinţa exagerată de a le apăra şi, în adâncul sufletului său, de a urî. în cazul dat, starea de înţepenire salvează şi sufletul şi viaţa. Astfel, complexul de inferioritate este rezultanta unui complex de normalitate. De aceea, lucrul cel mai important care trebuie dezvoltat nu este capacitatea de a te apăra şi de a ataca, ci capacitatea de a fi blând, de a simţi că *eu*-\ omenesc, cu toate valorile sale, este secundar, iar sentimentul iubirii de Dumnezeu - primordial, întrucât şi pedagogia, şi psihologia, şi medicina s-au dezvoltat din ideea primordialităţii valorilor umane, rezultă că nici pedagogia, nici psihologia, nici medicina nu au formulat o concepţie clară asupra omului, asupra personalităţii umane, prin urmare, influenţa asupra fiinţei umane se reduce la o sumă de metode şi tehnici, care pot aduce rezultate aparent pozitive, dar cu urmări imprevizibile pentru viitor. Aşadar, la şcoala militară „Suvorov", am scăpat de bronşita cronică acută datorită faptului că, în subconştient, înţelesesem: ori accept lumea aşa cum este ea şi încep, puţin câte puţin, să mă înseninez şi să intensific rezistenţa şi acţiunile energice în exterior, ori acumulez tot mai multă insatisfacţie faţă de lume şi faţă de situaţia mea, după care mă îmbolnăvesc şi mor.

Vorbind la modul general, cancerul este boala întristării. Deprimarea, nemulţumirea faţă de sine şi de soartă echivalează, aproape în toate cazurile, cu apariţia bolilor canceroase. Şi, în primul rând, sunt predispuse la cancer persoanele spiritualizate, fiindcă autoflagelarea, regretarea trecutului, criticarea neajunsurilor, inacceptarea lumii înconjurătoare se manifestă la ei mult mai pregnant decât la alţii. „Celor vulgari li se dă bucuria, celor gingaşi li se dă întristarea" -spunea Esenin (Esenin, Serghei Aleksandrovici (1895 - 1925) - poet rus. Cântăreţ al satului rus, sensibil la suferinţele omului şi ale vieţuitoarelor, marcat de ireversibilitatea timpului şi de pierderea vârstei paradisiace). Vulgar este cel orientat cu precădere spre valorile materiale. Cel gingaş este acela pentru care esenţiale sunt valorile spirituale. Dacă însă omul trăieşte exclusiv cu valorile spirituale, el devine tot mai fragil şi mai trist, asta în exterior, pe când în interior creşte iritarea. Iar consecinţele sunt deplorabile. Pentru ca omul să poată trăi deopotrivă cu valorile spirituale şi materiale, el trebuie, pentru început, să trăiască în iubire. Impulsul meu juvenil, care mă orienta spre valorile spirituale, era într-atât de puternic, încât, efectiv, nu aveam şanse să supravieţuiesc. Simţeam cum sufletul mi se acoperă de tristeţe şi nu mă vedeam în stare să mă opun acestui proces. M-au salvat cinci ani de muncă pe un şantier de construcţii. La început am fost muncitor auxiliar, apoi dulgher, sudor, electrician, maistru. Era evident că nu valorez nici două parale ca muncitor la construcţii. Uneltele îmi lunecau din mâini şi îmi era incredibil de greu să lucrez. Cu atât mai mult cu cât nu consumam băuturi alcoolice din convingere, iar, ca unuia sosit de curând din Soci[4](**Soci - oraş în sudul Federaţiei Ruse, port la Marea Neagră. Staţiune balneoclimaterică** (acolo locuisem până atunci), îmi era adesea peste puteri să lucrez pe un ger de minus treizeci de grade. Şi, pentru a rezista, intonam mereu cântece, cu o jumătate de voce. Îmi amintesc cum şeful meu de brigadă striga în gura mare atunci când dădea cu ochii de şeful şantierului:

„Mihail Semionovici, ia-1 pe compozitor de aici, că ne bagă în boale". Dar, de vreme ce şeful şantierului era chiar unchiul meu, eu îmi continuam lucrul, deşi la

atingerea mea totul se prăbuşea, ardea şi sărea în aer. Şi tot mai des am început să resimt în suflet acele simple sentimente umane, la care privisem cu aroganță şi dispreț odinioară. Am simțit şi, treptat, am înțeles că gândirea în sine este sterilă, că cele mai elegante şi mai subtile construcții logice sunt de importanță secundară, pe când sentimentul de iubire, seninătatea şi bucuria sunt esențiale.

În primăvara lui 1996 însă clipele de bucurie erau rare. A apărut cea de-a treia carte, cu toate acestea, problemele mele s-au înmulțit. Am încercat să derulez evenimentele, pentru a înțelege față de care entități anume aveau loc din partea mea încălcări.

În primul rând, se produceau încălcări în raport cu viitorul. Apoi, față de alte lumi şi, în afară de aceasta, față de timp. încălcarea legilor în raport cu alte lumi îmi provoca slăbirea vederii, pierderea puterilor şi, nu ştiu de ce, îmi diminua imunitatea etică. Nu-mi pot explica faptul, însă atitudinea celorlalți oameni față de mine a început să se înrăutățească. N-am remarcat imediat acest lucru, însă tendința respectivă s-a dovedit a fi destul de puternică.

De ce aceeaşi încălcare este legată, deopotrivă, de agresivitatea față de viitor şi față de alte lumi?

În ce mod sunt legate de viitor alte lumi? Am început să-mi amintesc că, după moarte, sufletul omului ajunge în lumea de dincolo de mormânt, apoi în alte lumi şi, cu cât mai multe lumi parcurge el, cu atât mai multă spiritualitate, inteligență şi aptitudini va poseda omul la următoarea sa naştere, aşadar, celelalte lumi se află în legătură cu palierele superioare ale spiritualității. Dacă omul, până la apariția sa pe Pământ, a trăit în alte lumi, potențialul său interior este enorm, deşi, de cele mai multe ori, el nu-şi dă seama de acest lucru, sau nu i se oferă posibilitatea de a-şi dezvălui capacitățile, soarta lui fiind, cel mai adesea, nefericită. Doar forța spiritului şi personalitatea ieşită din comun îl deosebesc de toți ceilalți oameni. Astfel de oameni devin nişte părinți excelenți. Un destin răvăşit, necazurile şi bolile îi ghidează spre o viziune corectă asupra lumii şi spre iubirea de Dumnezeu. Astfel, ei transmit copiilor, pe de o parte, enormul potențial interior, pe de altă parte, o concepție corectă despre lume.

Aşadar, celelalte lumi sunt în legătură cu nivelurile superioare ale spiritualității, însă, într-un fel anume, ele sunt legate şi de viitor. Am observat demult că cei care au darul clarviziunii folosesc, de cele mai multe ori, contactul la nivel subconştient cu lumea de dincolo de mormânt. Dacă însă are loc un contact cu celelalte lumi, atunci este vorba, mai degrabă, de un proroc sau un sfânt. In previziuni se găsesc nu atât fapte concrete, cât informații strategice, în lumea de dincolo de mormânt, coordonatele temporale sunt comprimate şi, de aceea, acolo poate fi contemplat viitorul, în celelalte lumi însă gradul de cuprindere a trecutului, prezentului, viitorului este mult mai mare. Să formulăm astfel: psihologii au stabilit că procesul de conştientizare a prezentului durează, în medie, douăsprezece secunde. Opt secunde durează conştientizarea trecutului şi două - patru secunde, cea a viitorului, în lumea de dincolo de mormânt, acest termen poate echivala cu două luni, iar în celelalte lumi - cu doi ani. Respectiv, şi percepția lumii înconjurătoare este alta. Diferă şi logica procesului de gândire. Faptul că încep să am necazuri legate de viitor 1-am simțit când

am început să lucrez la cartea a treia. E puțin spus că toate planurile şi speranțele mi se năruiau, se întâmpla ca evenimentele să ia o turnură de-a dreptul absurdă.

La începutul lui decembrie 1995 am hotărât să obțin o viză de intrare în SUA valabilă pe trei ani. Am luat invitația şi toate actele necesare şi m-am dus la consulat. Interviul a decurs bine.

— Vă rugăm să mergeți la casierie ca să achitați taxa pentru viză, iar peste trei ore veniți să vă ridicați paşaportul - mi s-a spus.

Am venit, dar paşaportul nu mi-a fost eliberat.

— Nu se ştie din ce motive au hotărât să vă verifice prin Departamentul de Stat. De aceea vă rugăm să aşteptați cam o săptămână şi apoi să veniți după paşaport - mi s-a comunicat cu amabilitate.

Am trecut pe acolo peste o săptămână.

— Ştiți, în America acum are loc o grevă a funcționarilor şi, din această cauză, nu vă putem spune când va sosi răspunsul din Washington. Sunați-ne peste încă o săptămână.

Am sunat din nou, la data stabilită.

— Mai bine sunați după Anul Nou, - mi-au răspuns - poate că atunci lucrurile se vor clarifica.

Am sunat în primele zile ale lui ianuarie.

— Greva a luat sfârşit, însă hârtiile dumneavoastră nu au sosit de la Washington. Sunați peste aproximativ zece zile. Am dat un telefon pe la mijlocul lui ianuarie.

— Deocamdată nu avem nici o informație referitoare la dumneavoastră, - mi-au spus - sunați pe la sfârşitul lui ianuarie.

Am înțeles că astfel povestea se poate prelungi la nesfârşit. Hazul întregii situații consta în faptul că paşaportul meu rămăsese la consulatul american şi, în tot acest răstimp, nu am putut pleca nicăieri din țară.

— Dumneavoastră vă puteți lua paşaportul înapoi oricând doriți, - mi-au răspuns cei de la consulat atunci când m-am interesat.

După aceste cuvinte am înțeles că nu mai am nici o şansă să obțin viza. Am sunat la New York, la o cunoscută de-a mea. Aceasta mi-a spus că va lua personal legătura cu cei de la Departamentul de Stat al SUA şi va afla de ce nu s-a dat nici un răspuns. Peste câteva zile, ea a aflat câte ceva. în vocea ei se simțea nedumerirea.

— Am sunat-o pe persoana care se ocupă acolo de chestionare, acte etc. S-ar părea că te cunoaşte destul de bine din auzite. Ei bine, s-a constatat că nici una dintre hârtiile tale nu a ajuns la Departamentul de Stat.

— Încearcă să telefonezi la consulat şi să le spui celor de acolo acelaşi lucru - am rugat-o.

Câteva zile mai târziu ne sunăm din nou.

— Cum crezi, ce mi-au spus la consulat? - m-a întrebat amuzată cunoscuta mea.

— Nu cumva vreo glumă mai nouă?.

— Exact. Mi-au spus că, de fapt, dosarul tău a fost expediat la Moscova.

— Bine - am răspuns - voi încerca să aflu câte ceva prin cei de la ambasadă.

Când însă persoanele cu relații la ambasada din Moscova au încercat să

clarifice situația, li s-a răspuns că cei de acolo nu au primit nici o informație.

După două luni şi jumătate de telefoane permanente, am înțeles că trebuie sămi retrag paşaportul. Toate planurile mi s-au dus de râpă. Până la urmă m-am împăcat cu situația. O dată ce de sus mi se blochează într-un mod atât de evident posibilitatea de a pleca în America, înseamnă că nu se cuvine să mă aflu acolo, am conchis eu şi m-am liniştit. Şi iată, dau un ultim telefon la consulatul american.

— Actele dumneavoastră au sosit - mi s-a comunicat, însă, dacă vi se vor elibera sau nu actele, o va decide consulul american în persoană.

— Spuneți-mi, deseori se întâmplă ca însuşi consulul să se ocupe de eliberarea vizelor? - mi-am manifestat eu interesul. La celălalt capăt al firului s-a simțit o ezitare.

— Este pentru prima oară când se întâmplă - mi s-a

răspuns.

— Bine, cum să mă înscriu în audiență la consul?

— Acum e plecat în concediu, sunați peste două săptămâni. Am telefonat peste două săptămâni.

— Consulul încă nu a apărut, sunați peste câteva zile - mi s-a comunicat cu amabilitate.

În cele din urmă, consulul a venit la serviciu.

— Poftiți, vă puteți înscrie pentru audiență şi veniți peste vreo 10 zile - mi s-a spus.

Asta se întâmpla deja pe la mijlocul lui martie. Am fost sfătuit să mă prezint cu o oră înainte, ceea ce am şi făcut cu conştiinciozitate.

— Momentan, consulul este ocupat, mai aşteptați cam o oră şi jumate - m-au rugat.

Sigur, sigur, - am răspuns.

Peste o oră şi jumătate m-am apropiat de o domnişoară şi am întrebat respectuos:

— Îmi cer scuze, consulul n-a uitat de existența mea?

— Totul e în regulă. Nu vă faceți probleme, - am fost consolat - dar, tocmai acum, consulul a plecat. Mai aşteptați încă puțin, apoi veți fi chemat.

Am aşteptat tăcut încă trei ore cu privirea ațintită înainte.

Pe urmă am fost chemat la ghişeu.

— Ştiți, în momentul de față, consulul este ocupat, - a spus domnişoara - dar el şi-a dat acordul, aşa că puteți veni după ora trei să vă ridicați paşaportul cu viza pusă.

Ceea ce am şi făcut.

Abia mai târziu am încercat să analizez şi să pătrund sensul celor întâmplate.

Cu cât mai absurdă şi mai umilitoare este turnura pe care o iau evenimentele din jurul nostru, cu atât acest lucru constituie un semnal mai pregnant de pregătire a terenului pentru ceva serios, în acel moment, circumstanțele îmi destrămau, metodic şi cu precizie, planurile şi speranțele de viitor, înțelegeam că cel mai neînsemnat sentiment de iritare sau înrăire interioară nu-mi va permite să depăşesc încercările care, după cât se pare, aveau să vină în curând. Puțin câte puțin, am început să mă împac cu ideea că orice obiectiv, orice plan se va nărui în mod inevitabil. Nu a fost prea greu.

Mult mai dificil a fost să accept trădările şi nedreptăţile de care am avut parte în acea primăvară, în volumul al treilea am scris despre un om de afaceri, al cărui câmp începuse să se deregleze, generând o dezorganizare în planul destinului şi al caracterului angajaţilor săi. Am descoperit că poţi distruge soarta şi caracterul omului, acordându-i un salariu nemeritat de mare. Ei bine, acum pot dezvălui identitatea acelei persoane. Eram chiar eu. Vroiam să institui la mine la birou un fel de comunism şi vroiam ca angajaţii mei să nu ducă lipsă de nimic, cu atât mai mult cu cât colectivul era puţin numeros, şapte oameni în total. La început, am observat că angajaţilor mei li se deformează structurile destinului, apoi unora dintre ei le-a slăbit vederea, ceea ce constituia un semnal extrem de alarmant. Apoi am remarcat că se înmulţesc nemulţumirile surde ale colaboratorilor mei la adresa mea. A început să se constituie o adevărată opoziţie, înţelegeam că trebuie să mă abţin cu orice preţ să-i condamn şi să-i dispreţuiesc. Dacă nu voi face faţă încercărilor, nu mi se va permite să înţeleg ce s-a întâmplat, fără a mai vorbi de necazurile şi bolile care ar fi urmat. Cu toate acestea, situaţiile care se creau erau adesea destul de surprinzătoare.

Îmi amintesc cum un cunoscut de-al meu, căruia îi acordam o încredere deplină, îmi spunea, privindu-mă în ochi: „Ascultă aici, tu mi-ai salvat viaţa, nu te voi trăda niciodată, iar, în ce priveşte banii, fii pe pace, e garantat sută la sută".

Apoi s-a dovedit că promisiunile lui, ca să zic aşa, nu corespundeau realităţii. La începutul verii lui 1996, toate ideile inele despre corectitudine, moralitate, onestitate, nu ştiu cum, s-au prăbuşit dintr-o dată. Credeam că pot accepta cu uşurinţă pierderea banilor şi orice eşec, iar ruperea relaţiilor credeam că o pot suporta fără a clipi din ochi. Mă consideram o persoană echilibrată. S-a dovedit însă că trădarea şi purtarea imorală, pur şi simplu, m-au dărâmat şi cu asta nu puteam face nimic.

Nu mă aşteptam ca sufletul meu să fie atât de dependent de aşa valori umane cum sunt idealurile, morala, onestitatea, corectitudinea. Cu raţiunea înţelegeam că purtarea colaboratorilor mei şi a altor oameni faţă de mine a fost generată, în primul rând, de propria mea stare, dar supărarea "năboia prin toate spărturile" şi nu reuşeam să-mi stăpânesc sentimentele.

La mongoli, pe vremea lui Genghis-Han, cea mai cumplită pedeapsă se cuvenea pentru crima care se numea astfel: „înşelarea celui ce s-a încrezut în tine". Pe de o parte, ticăloşia şi trădarea vor fi, mai devreme sau mai târziu, pedepsite, nu întâmplător Iuda s-a spânzurat. Dar, pe de altă parte, fiecare om este călăuzit de Dumnezeu, prin urmare, în ochii lui Dumnezeu nu există vinovaţi. Cu toate acestea, fiecare act de ticăloşie, de trădare nu este întâmplător, aşadar, el vindecă sufletul celui ce a fost trădat. Dar în ce mod anume vindecă el sufletul, acest lucru nu-1 înţelegeam, şi asta nu permitea supărărilor mele să dispară. Continuându-mi cercetările, am ajuns la o concluzie surprinzătoare, care a limpezit lucrurile şi m-a ajutat să supravieţuiesc.

După cât se pare, viitorul nu reprezintă numai scopurile, obiectivele, principiile şi speranţele. Viitorul mai înseamnă şi idealuri, spiritualitate şi nobleţe, el înseamnă şi moralitate, corectitudine, onestitate. Persoana ataşată de viitor pierde acest viitor. Iar pierderea viitorului înseamnă moarte. Şi, după cât se pare, afecţiunile canceroase apar atunci când viitorul este închis, în consecinţă, persoana care nu poate accepta pră-

buşirea planurilor şi speranțelor sale, persoana care, în adâncul sufletului, nu poate accepta şi ierta trădarea, necinstea, nedreptatea, prăbuşirea idealurilor, batjocorirea spiritualității, această persoană se îndreaptă neabătut către o boală gravă şi către moarte.

Multe luni în şir, tot revenind la acele evenimente, încetul cu încetul pătrundeam sensul celor întâmplate atunci, înțelegeam deja, la momentul când scriam cartea a treia, că spiritualitatea nu echivalează cu Dumnezeu şi că mulți oameni, rugându-se lui Dumnezeu, se roagă de fapt valorilor spirituale; vreau să zic că, în viziunea mea, spiritualitatea şi iubirea au devenit noțiuni absolut distincte. Se pare însă că, pentru mine, moralitatea, onestitatea, idealurile şi iubirea fuseseră sinonime. Confundasem moralitatea cu iubirea şi, ca să fiu şi mai exact, în subconştient considerasem întotdeauna că moralitatea este superioară iubirii, ceea ce însemna că nu poate fi iubit cel ce te-a trădat şi te-a ofensat, în această privință, viața a introdus propriile sale rectificări. Mai târziu am înțeles şi un alt detaliu fundamental.

Cartea mea a avut o prea mare importanță pentru o mulțime de oameni. Iar, printr-o viziune greşită asupra lumii, le poate dăuna multora. Fireşte, acest lucru nu trebuie admis. Prin urmare, trebuie să mi se dea posibilitatea de a-mi păstra iubirea, atunci când în mine va fi distrus tot ce este omenesc, şi, dacă voi reuşi să păstrez iubirea, atunci nu numai că voi supraviețui, dar, de asemenea, voi putea să scriu aşa cum se cuvine aceste rânduri. Dacă însă, în momentul prăbuşirii valorilor umane, eu nu voi reuşi să-mi mențin iubirea de Dumnezeu, atunci, categoric, nu este de dorit să mai rămân în viață, să fiu sănătos şi, cu atât mai mult, să scriu această carte. Atunci însă, neînțelegând încă toate acestea, repetam: „Iubesc pe cei ce m-au trădat. Iubesc pe cei ce au fost nedrepți cu mine. Iubesc pe cei ce mi-au călcat în picioare idealurile şi mi-au distrus speranțele". Sufletul se împotrivea, eu însă repetam de sute de ori aceste cuvinte şi îl convingeam. „Oricâte necazuri şi nenorociri s-ar întâmpla, iubirea mea către Tine, Doamne, nu va descreşte, -repetam eu - şi orice prăbuşire a valorilor umane o primesc ca pe o purificare a iubirii către Tine". Această rugăciune m-a ajutat şi ea să nu mă înrăiesc în momentele critice.

Analizând de sute şi mii de ori întâmplările acestea şi pe cele ce au urmat, am înțeles mai profund conexiunea ce există între evenimente aparent neconcordante. Am înțeles de ce prima dragoste este, cel mai adesea, fără de noroc. Fiindcă ea reprezintă un simbol al fericirii umane. Şi păstrarea în suflet a sentimentului iubirii, atunci când toate coordonatele exterioare ale existenței lui se prăbuşesc, îi permite omului să trăiască mai târziu adevărata dragoste, fără consecințe grave pentru sănătate şi viață.

Să ne imaginăm o altă situație. Un bărbat se îndrăgosteşte de o femeie, sentimentul este reciproc. Şi, dintr-o dată, profitând de un pretext oarecare de mică importanță, ea adoptă față de el un comportament nedemn, imoral şi neonest, iar el nu înțelege ce se întâmplă. Dar şi ea mai târziu îşi poate explica anevoie comportamentul, în realitate, iată cum stau lucrurile. Ceea ce numim „contactul cu viitorul", adică moralitatea, spiritualitatea, noblețea, principiile, visurile şi idealurile fundamentează şi relațiile spirituale, şi perfecțiunea, şi aptitudinile, şi intelectul. Şi dacă orientarea bărbatului îndrăgostit spre relațiile cu femeia iubită, spre perfecțiunea

şi spiritualitatea ei depăşesc limita admisă, atunci acest bărbat va pieri sau se va îmbolnăvi grav şi viaţa lui poate fi salvată, în primul rând, printr-un comportament imoral şi nedrept al femeii. Dacă bărbatul va păstra iubirea, atunci ataşarea de viitor va fi înlăturată şi, respectiv, se va diminua ataşarea de relații, aptitudini şi intelect.

Prin urmare, cu cât mai mare este capacitatea noastră de a păstra iubirea şi de a ierta persoana iubită, care ne-a călcat în picioare cele mai înalte şi nobile sentimente, cu atât mai multe relații armonioase, aptitudini, capacități intelectuale şi ceea ce noi numim „fericire umană" ne vor fi îngăduite, înțelegerea acestor lucruri mi-a permis să supravieţuiesc şi să opresc procesul de dezintegrare care începuse în primăvara lui 1996. Totodată am putut să-i salvez şi pe alți oameni, ale căror grave afecțiuni erau consecința neputinței lor de a-şi salva, în momentele dificile, iubirea .

NOILE VALORI

Cartea a treia a ieşit de sub tipar. Mulți spuneau că ea le-a ajutat foarte mult. Dar, peste câteva luni deja, eu am văzut că informația expusă în ea este depăşită de acele cunoştințe pe care le-am dobândit în vara anului 1996. Era cazul să mă aşez să scriu o nouă carte. Eu însă, dacă e să fiu sincer, plănuiam să mă odihnesc, să mă liniştesc, apoi să scriu o carte, în care să răspund la multe întrebări şi să explic multe pasaje neclare.

Mi se spunea adesea că informația este extrem de comprimată şi că aş fi putut scrie câteva cărți, care să lămurească esențialul din cele scrise mai înainte!

Evenimentele care se petrecuseră m-au făcut să înțeleg că sistemul nu este încheiat şi că informațiile pe care le primesc eu pot fi dintre cele mai neaşteptate, că trebuie să depun eforturi pentru a reuşi să le asimilez. Toamna, eu socoteam că, în principiu, toate valorile umane pot fi împărțite în trei categorii.

Prima categorie - relațiile.

A doua categorie - aptitudinile, intelectul, perfecțiunea.

A treia categorie, care se află la baza primelor două -contactul cu viitorul.

De orice informație nouă, eu luam cunoştință în felul următor:

La început survenea prăbuşirea deplină a tuturor lucrurilor, pierderea controlului asupra situației. Apoi - încercarea de a înțelege, de a aprecia ceea ce se întâmplă. Mai departe urma includerea noului element în sistem, în cele din urmă venea şlefuirea modelului prin punerea lui în practică, adică propria mea purificare în acest sens, traversarea conştientă, corectă a sute şi sute de situații, lucrul cu pacienții etc. După aceasta, noua informație putea fi introdusă în carte. O informație neprelucrată putea fi periculoasă pentru cititori, de acest lucru eu m-am convins când abia începusem să scriu prima carte.

Situația care se creasе atunci a fost de-a dreptul mistică. Când încercam să scriu textul primei cărți, parcă nu mă lăsa s-o fac ceva de sus. De obicei, autorul scrie textul cărții, timp de mai multe luni corectează manuscrisul, apoi aleargă după redactori, rugându-i să-i tipărească cartea. Primul meu redactor m-a căutat ea singură, după ce a citit o notă informativă din revista „Ştiință şi Religie"("Ştiință şi Religie" *("Nauka i Religia")* - revistă lunară, care apare din septembrie 1959. Conține articole de popularizare a istoriei religiilor, a ştiințelor ezoterice, a doctrinelor mistice etc.), şi

tot ea mi-a propus să scriu o carte, iar când a văzut că nu sunt în stare să scriu, a găsit o ieşire din situaţie:

— Puteţi dicta textul pe bandă de magnetofon, - a spus ea -iar restul se face. Afară de aceasta, o cunoştinţă comună o avertizase că eu îmi pot pierde rapid interesul faţă de carte şi o pot abandona. De aceea, pentru un manuscris încă inexistent, nu mi-a fost plătit un avans bănesc substanţial, pe care 1-am cheltuit pe loc. Iar peste două luni, când îmi pierise, cu adevărat, orice dorinţă să mă ocup de scrierea cărţii - se dovedise a fi o treabă împovărătoare şi dificilă - era târziu să mai dau înapoi. După cum m-am convins, tot ce avea vreo legătură cu noţiunea de karma, cu informaţiile despre ea, semăna cu un cuib de viespi. La cea mai mică atingere se stârnea o asemenea agitaţie, încât de-abia izbuteai să te fereşti. Ca să pot dicta textul mai lesne, eu am propus să adunăm un grup iui prea mare, căruia, pur şi simplu, să-i povestesc despre investigaţiile mele. Le-am oferit informaţie brută, fără a-mi imagina câtuşi de puţin că lucrul acesta ar putea fi periculos. Peste câteva minute, toţi au observat, dintr-o dată, că se întâmplă ceva îngrozitor. Mulţi au început a se îngălbeni la faţă, s-a instalat o stare de slăbiciune acută, care continua să se acutizeze. Biocâmpul din jurul capetelor întregii asistenţe a început să se comporte ciudat. Toţi au fost uşor atinşi de panică. Eu însă nu ştiam deloc ce să fac. Trebuia totuşi să fac ceva.

— Nu trebuia să primiţi informaţia pe care v-am comunicat-o. Din cine ştie ce motive, ea este foarte periculoasă pentru voi. Deocamdată, nu ştiu ce să fac, doar s-o iau înapoi?

Deodată m-a fulgerat gândul: într-adevăr, de ce n-aş lua înapoi informaţia aceasta?

— Veţi uita îndată tot ce v-am vorbit până acum - le-am spus celor de faţă. Peste nouă secunde, totul se va şterge.

După aceea am văzut cum totul a revenit la normal şi ne-am continuat convorbirea. Eu am înţeles că, pentru mine, conectarea directă la diverse surse de informaţie poate fi inofensivă, pentru alţii încă este periculoasă.

La început, trebuie să porţi informaţia în interiorul tău, s-o adaptezi şi abia apoi o poţi oferi altora, acţionând ca un fel de filtru. Cu o carte, lucrurile sunt şi mai serioase. Oricât de importantă ar fi informaţia dobândită, trece cel puţin o jumătate de an până când aceasta poate fi inclusă în carte.

Aşadar, către toamna anului 1996, eu socoteam că este puţin probabil să poată apărea o nouă temă. Aceasta însă a apărut, şi încă absolut pe neaşteptate, când eram în una dintre deplasările mele peste hotare. Conducătorul ţării în care mă aflam atunci a vrut să discute cu mine. L-am cercetat de la distanţă: alături de omul acesta, în biocâmpul lui, era o pată strălucitoare, îngerul păzitor, unul foarte puternic. Şi omul însuşi era o persoană spiritualizată şi armonioasă. Mi-am dat consimţământul să ne întâlnim. Fiindcă veni vorba, omului acesta îi era proprie ataşarea de viitor. Biocâmpul lui arăta că el îi dispreţuia pe nemernici şi pe cei josnici.

— Dar pentru ce să-i respect? - se mira el mai apoi, în timpul conversaţiei.

— Nu trebuie respectaţi, dar nici să-i dispreţuim nu se poate - îi explicam eu.

Acest dispreţ şi nemulţumirea sporită faţă de sine în urma insucceselor se grupau într-un program de autodistrugere, care putea să ia avânt şi să creeze mai apoi probleme de sănătate. Noaptea m-am trezit brusc din cauza senzaţiei de profundă neîncredere şi de început al unei maladii acute. Am făcut guturai într-o formă foarte gravă, în plus, tema care mi se dezvăluia era una nouă. Ea nu era legată nici de relaţii,

nici de aptitudini, nici de principii, nici de idealuri. M-am uitat dincotro vine destabilizarea. S-a dovedit că programul meu intrase în rezonanță cu programul omului pe care trebuia să-1 văd în dimineața următoare. Un program care opera activ în subconştientul lui a intrat în rezonanță cu al meu şi în mine a izbucnit o agresivitate interioară, îndreptată împotriva întregii lumi, care s-a transformat pe loc într-un program de autodistrugere şi a fost blocată de guturai. Iar de guturaiul acesta eu n-am putut scăpa două săptămâni, îmi amintesc cum, după o vreme oarecare, le explicam pacienților la consultații:

— Nemulțumirea interioară față de lumea înconjurătoare, blamarea altor oameni se transformă într-un program de autodistrugere şi este blocată prin dureri de cap, traumatisme craniene, meningite, encefalite, pierderea văzului sau a auzului. Unul dintre cele mai clemente momente ale blocării îl reprezintă inflamația rinofaringelui. Dacă aceasta nu reuşeşte să blocheze programul de autodistrugere, lovitura se îndreaptă asupra sistemului urogenital. Ei bine, - continuam eu - un guturai rebel constituie unul dintre primele semne de activare a autodistrugerii. Apoi îmi aminteam de ochii mei roşii şi de nasul inflamat şi adăugam: „Vedeți, în momentul de față eu suport tocmai o astfel de explozie". Apoi, în decursul câtorva săptămâni după întâlnire, eu încercam să analizez ce anume m-a putut scutura aşa.

Tema era, în mod evident, nouă şi era legată de conceptul de „putere". Pentru mine, tema aceasta nu avea vreo însemnătate deosebită, pentru pacientul meu însă ea era de o importanță primordială. Prin urmare, în una dintre vieți, eu am acumulat multă agresivitate față de oameni şi față de lumea înconjurătoare din cauza acestei teme. Puterea s-a dovedit a fi situată foarte sus în ierarhia valorilor umane. Dar „puterea" este un concept colectiv. Ea nu înseamnă numai controlul asupra situației. Ea reprezintă suma câtorva valori umane.

Eu făceam calcule, analizam, sondam iar şi iar, încercând să înțeleg despre ce este vorba. Programul din sufletul meu fusese trezit. După cum am observat, în cea de-a patra viață, eu avusesem prea multă putere. Prea multă putere, şi avusesem o atitudine prea incorectă față de acest fapt. în viața aceasta, eu simțeam cum puterea asupra oamenilor, oricât de mică ar fi, mă face arogant, crud şi despotic. De aceea, viața mea actuală constă, în fond, dintr-un şir de umilințe, îndată ce apărea o posibilitate de a mă afirma ca lider în raport cu alții, eram pe loc „strivit" ca o muscă. La nivelul subconştientului, simțeam că faima, celebritatea şi mai cu seamă o poziție înaltă în societate nu numai că mă vor corupe, ci chiar mă vor ucide; în cel mai bun caz, mă vor face nefericit. Când am văzut că a început activarea programului, mi-am dat seama că, dacă nu voi asimila noua valoare umană în decurs de o lună-două, mai apoi, pur şi simplu, voi fi făcut una cu pământul.

Şi iată-mă din nou analizând. Din ce constă puterea? Aceasta înseamnă a guverna destinele altor oameni, aşadar, capacitatea de a guverna propriul destin, prin urmare, nici un potentat_nu trebuie să aibă ceea ce se numeşte „cramponarea de un destin fericit". El trebuie să-şi păstreze calmul şi sângele rece în fața oricăror necazuri, nenorociri, lovituri ale destinului. Mai apoi am verificat de multe ori: într-adevăr, conceptul (noțiunea) de „destin" este o componentă a unui astfel de concept cum e „puterea". Fără o puternică intuiție, potentatul n-ar putea exista, dar o intuiție puternică înseamnă contact lărgit cu viitorul, iar lărgirea contactului cu viitorul are loc numai la

oamenii cu o mare rezervă de spiritualitate, însă conceptul de „contact cu viitorul", ca şi conceptul de „destin", îmi era deja cunoscut.

Mai era o componentă, care, pe deasupra, era şi cea principală. Treptat am dibuit-o - aceasta era voința. Fără o voință puternică, nici un cârmuitor n-ar fi în stare să conducă statul. El poate fi înzestrat, inteligent, spiritual şi cumsecade, poate avea un destin fericit, însă, dacă este lipsit de voință, el nu trebuie să stea la cârma statului, căci îl va duce la pieire. Dar ce este voința? După cum se vede, este mult mai uşor să simți lucrul acesta decât să-1 conştientizezi. Eu testam un model după altul, străduindu-mă să înțeleg ce este voința. Voința este dorința care poate dăinui o zi, o lună, un an etc. Dorința obişnuită apare pentru un timp oarecare, apoi dispare. Dar, atunci când condițiile de realizare a dorinței au dispărut, în timp ce aceasta a rămas, avem de-a face cu o mare dorință, iar atunci când condițiile se opun dăinuirii dorinței este vorba deja de voință.

Omul cu voință este un om cu gândire strategică. Dar gândirea strategică nu este posibilă fără o profundă înțelegere a lumii înconjurătoare şi fără o conştiință evoluată. Prin urmare, impulsul volitiv elevat este rezultatul unei atitudini corecte față de lume, al orientării corecte în cadrul acesteia. Iar lucrul acesta este posibil atunci când în suflet s-a acumulat multă iubire față de Dumnezeu, când cunoaşterea lumii s-a făcut de pe poziția iubirii, când omul a renunțat cu totul la manifestările voinței sale, văzând în toate voința Creatorului. De aceea, un conducător adevărat poate fi, de regulă, cel care a renunțat în mod conştient la dorințele omeneşti, la voința sa, la idealurile, scopurile şi speranțele sale, păstrând o singură dorință, un singur scop şi o singură manifestare de voință - să treacă dincolo de limitele a tot ce este omenesc, pentru a simți unitatea cu Dumnezeu. Atunci am înțeles de ce, în filozofia indiană, renunțarea la dorințe era una dintre condițiile esențiale pentru dobândirea fericirii supreme.

Oamenii mă roagă mereu să scriu de care încălcare a legilor karmice este legată fiecare boală. Nu există o legătură strictă şi nici nu poate exista. Pe cât de individualizat este fiecare om, pe atât de individualizată este boala lui. însă, desigur, există o anumită interdependență. Pancreasul, de pildă, răspunde de relațiile dintre oameni. Dacă aveți adesea pretenții la adresa unei persoane apropiate şi apare dorința de a rupe relațiile cu ea, îşi poate face apariția diabetul. Dacă nu intenționați să rupeți relațiile, dar vă supărați mereu, veți avea probleme cu duodenul şi cu stomacul, iar lucrul acesta, mai apoi, poate da complicații şi dureri de inimă. Dacă gândiți aspru şi urât despre o persoană apropiată, pot avea de suferit ficatul şi vezica biliară.

Să medităm asupra următoarei întrebări. De ce oare plexul solar, o acumulare de energie nervoasă, se află alături de locul în care glandele participă activ la digerarea hranei? Pentru că în procesul îngurgitării hranei are loc cunoaşterea lumii înconjurătoare. Omul digeră hrana mai întâi pe plan informațional. Văzul, mirosul, gustul servesc ca intermediari între cele două sisteme informaționale: hrana şi organismul uman. Dacă la acest stadiu informația nu este asimilată corect, atunci fie va dispărea dorința de a mânca această hrană, fie n-o vor accepta stomacul şi intestinele - se va declanşa diareea. La cantine şi la restaurantele ieftine, intoxicațiile au loc, de cele mai multe ori, nu din cauza calității mâncării, ci din cauza stării celui care a gătit-o. Un bucătar bun înseamnă, înainte de toate, bunătate interioară, lipsa dependenței de valorile umane, multă iubire în suflet. O cunoştință mi-a spus odată: „Mama mea se ruga întotdeauna înainte să prepare mâncarea şi toți remarcau că ea găteşte minunat".

Iar bunica mea a lucrat ca soră de caritate într-un spital militar şi a văzut de toate - şi tifos, şi holeră - dar, când o întrebam: „Bunico, tu ai fost bolnavă vreodată?" - ea îmi răspundea: „Nu, niciodată, înainte de a merge la muncă mă rugam, spuneam: <Doamne, toate sunt după voia Ta> - şi mă duceam la lucru".

După asta mi-am amintit un episod din viața mea. Pe când de-abia începeam să-mi elaborez metoda şi nu scrisesem încă nici o carte, s-a întâmplat să mă aflu într-un orăşel nu prea mare din nord. Am intrat în vorbă cu medicul şef al spitalului din localitate. „Ei bine, dacă tu afirmi că toate sunt legate între ele, explică-mi atunci de ce mă doare inima? Nici un medicament nu mi-a ajutat, durerile au rămas aşa cum au fost". „E simplu de tot: ai adunat multă supărare împotriva femeilor". „Şi ce trebuie să fac?" - „Du-te la biserică, aprinde o lumânare pentru sănătatea ta, iartă toate supărările, pune-ți în ordine sufletul, apoi adresează-te lui Dumnezeu şi roagă-te ca toate supărările să plece din sufletul tău şi din sufletele urmaşilor tăi şi cere iertare pentru faptul că ai purtat supărare". - „Şi atunci totul va trece?" Eu am zâmbit doar. „Bineînțeles că va trece". „Dacă-i aşa, noi urcăm chiar acum în maşină şi mergem la biserică, ea este în afara oraşului, cale de-o oră, ai să admiri natura cu acest prilej, locurile pe acolo sunt minunate, biserica e de lemn, veche de câteva sute de ani, se află pe malul râului". Şi iată-ne mergând spre biserică pe un drum de pădure, printr-un coridor îngust de brazi şi pini.

Natura meridională, cu toată frumusețea ei, este cam agitată. Natura nordică are o asemenea forță şi o asemenea măreție, încât sufletul adesea înmărmureşte din cauza unei exaltări de neînțeles. Iar o biserică ce se înalță deasupra râului trezeşte un asemenea sentiment de venerație, încât te rogi fără cuvinte, doar privind-o. Ne-am apropiat cu maşina de biserică, acolo nu era nimeni. Lângă biserică, într-o curticică, un călugăr spărgea lemne. I-am cerut permisiunea să intrăm şi el ne-a condus în biserică. Am intrat şi am pus lumânări. Deodată, călugărul s-a apropiat de noi. „Atunci când puneți lumânări şi vă rugați, să spuneți la sfârşit numaidecât: <Doamne, toate sunt după voia Ta>". Noi i-am mulțumit şi el s-a îndepărtat. Am ieşit din biserică, am coborât pe o scară de lemn. Pe drumul de întoarcere, eu mă gândeam: „Ciudat, atunci când aprind lumânarea, mă rog şi cer ceva, este vorba de realizarea dorințelor mele, voinței mele, *eu*-lui meu, dar atunci când rostesc: <Doamne, facă-se voia Ta>, parcă aş fi gata să renunț la dorințele mele". Simțeam totuşi că, din cine ştie ce motive, fraza aceasta este foarte importantă.

Peste câțiva ani, studiind structurile spirituale ale omului, am înțeles că fraza aceasta permite să nu ne ancorăm în dorințele noastre, să nu le socotim principalul nostru scop. în caz contrar, fie că ele nu se vor împlini, fie că împlinirea lor ar putea aduce cu sine mari nenorociri.

O cunoscută de-a mea mi-a spus odată: „Vrei să te învăț cum să-ți împlineşti dorințele? Atunci când doreşti ceva, imaginează-ți cifra opt. Cu cât mai clar ți-o vei imagina, cu atât mai repede ți se vor împlini dorințele". M-am uitat ce se întâmplă atunci la nivel subtil. „Ştii ceva, dacă vrei să-ți rămână copiii în viață, mai bine nu te ocupa nici tu cu aceasta. Ştii ce înseamnă cifra opt? Mai ții minte matematica? Acesta este semnul infinitului. Atunci când ți-o imaginezi, dorințele tale cresc în subconştient de sute şi mii de ori. Dacă dimensiunile dorinței tale sunt mici, iar ea contravine legilor Universului, atunci ea va dispărea puțin câte puțin şi tu nu vei avea prea mult de suferit. Dacă însă aceasta este de mii de ori mai mare, atunci şi reacția va fi pe măsură, în ce caz dorințele tale vor merge împotriva Universului? Atunci când importanța eu-lui tău uman, va fi mai

presus de *eu*-l suprem, Divin. Sufletul, cramponându-se de valorile umane, dă naştere unor dorințe cu germeni de agresivitate. Cu cât mai mare este dependența de valorile umane, cu atât mai mare este încărcătura de agresivitate care însoțeşte dorințele. De aceea dorințele unui sfânt pot creşte fără să aducă vreun prejudiciu deosebit sufletului lui. La un om obişnuit însă, dacă aspirația la iubire şi la Dumnezeu nu reuşeşte să depăşească evoluția dorințelor, lucrurile se pot termina cu boli, moarte etc. Dacă o dorință de mari proporții pătrunde până la o adâncime considerabilă şi, în consecință, se transmite urmaşilor, lucrul acesta se poate sfârşi cu dispariția întregului neam. De aceea cuvintele „Facă-se voia Ta, Doamne" înseamnă că dorințele născute de un suflet imperfect nu trebuie să se realizeze, dacă acest fapt se opune voinței Celui de sus. într-un asemenea caz, nici chiar o rugăminte incorectă nu va fi prea periculoasă. Când omul accentuează în rugăciunea sa că dorința Iui, voința lui, viața lui, *eu*-\ lui uman sunt secundare, esențiale fiind iubirea față de Dumnezeu şi voința Divină, atunci, cu cât mai des repetă el lucrul acesta, cu atât mai puțin depinde de valorile umane, cu atât mai mult se purifică sufletul lui şi cu atât mai repede i se împlinesc dorințele, aducându-i nu durere, pierderi şi suferințe, ci toată armonia fericirii umane".

Importanța celor spuse de călugăr în biserică eu am simțit-o pentru că aveam deja un precedent. Din fire, eu nu sunt un om al jumătăților de măsură şi, o dată ce doresc ceva sau îmi propun un scop, merg până Ia capăt, în plus, oricât timp ar trece, dorințele nu mi se diminuează. După toate semnele, eu am fost în viețile anterioare un om destul de armonios şi proporțiile dorințelor mele au fost mari. Am observat încă din copilărie că toate dorințele mele se împlinesc. La început, lucrul acesta mă bucura, apoi însă a început să mă sperie. Căci dorințele mele pot aduce rău altor oameni. Atunci am început să-mi dezvolt dorința puternică de a-i ajuta pe oameni să cunoască lumea.

Destinul îmi dădea lovituri fără cruțare, iar eu nu puteam înțelege - pentru ce? Acum îmi dau seama că puterea dorințelor mele, conjugată cu o concepție incorectă despre lume, mă lipsea, practic, de şansele de a supraviețui. Mă salvau bolile nesfârşite, destinul absolut dezorganizat şi, în afară de aceasta, dorința de fiecare clipă de a înțelege lumea, de a-i simți armonia.

În anul 1980, la o agapă, eu am compus un toast: „Viața este posibilitatea de a iubi, care ne-a fost oferită. Omul este un mijloc pentru iubire. Iar sensul vieții constă în acumularea iubirii". Puterea dorinței trebuie să corespundă armoniei interioare. Iubirea este, pentru un om nearmonios, nu atât fericire, cât tortură. Cu cât mai mare este dorința medicului sau a vindecătorului de a-l ajuta pe pacient, cu atât mai credincios trebuie să fie el în interior. Compasiunea este cea care îl face pe om om. Dorința de a-l ajuta pe celălalt, de a-l salva dezvoltă cele mai frumoase calități umane. Dacă însă uităm că bolile, nenorocirile, suferințele, îmbătrânirea purifică sufletul, noi transformăm izbăvirea de suferințe într-un scop în sine. Atunci şi vindecătorul, şi medicul iau boala asupra lor, e destul doar să-1 compătimească pe pacient, în acest caz, trupul pacientului se purifică, dar sufletul se înrăieşte. Pentru medic sau vindecător, cunoaşterea faptului că voința noastră, dorința noastră de a-l ajuta pe celălalt sunt întotdeauna secundare, iar voia lui Dumnezeu şi iubirea față de El sunt primordiale, reprezintă condiția pentru o sănătate bună şi pentru supraviețuire.

În anul 1990, pe când lucram la cooperativa de pe lângă Institutul de medicină nr.l, îi examinam pe pacienți şi efectul era adesea uimitor. Atunci, în 1990, după ce am văzut pentru prima oară structurile karmice, eu am început să-mi creez metoda. Ea a luat naştere, în primul rând, ca un sistem de autoapărare. Mi-am dat seama că situația este foarte serioasă şi că, dacă nu voi învăța să văd cine atacă, de unde vine atacul, lucrurile se pot sfârşi prost. La început, eu atribuiam orice deformări ale câmpului

deochiului sau farmecelor şi încercam, mai întâi, să resping toate astea, apoi, pur şi simplu, să le distrug.

Pe măsură ce continuam să lucrez, capacitatea de pătrundere vizuală mi se amplifica. Şi iată că, odată, pe când încercam, fără succes, să-1 descopăr pe autorul farmecelor, eu am început să pătrund în nivelurile subtile şi am avut de suportat unul dintre cele mai mari şocuri. Nu erau la mijloc nici farmecele, nici deochiul, era o pedeapsă de sus. M-au trecut fiori, când am aflat cu cine încercasem să lupt. Am văzut că această „vindecare" nu-i decât o păsuire temporară şi că, în cele din urmă, ea nu va duce la nimic bun. M-am dus la biserică, m-am rugat, adresându-mă lui Dumnezeu, şi am cerut să nu-mi fie dat să-1 ajut pe pacient, dacă aceasta va dăuna sufletului lui. Am înțeles că oamenii trebuie ajutați, dar lucrul acesta trebuie făcut corect. Am înțeles de ce durata vieții medicilor este mai mică decât a oamenilor de alte profesii.

Medicul şi vindecătorul nu lecuiesc, ei uşurează suferințele pacientului şi îl ajută să se însănătoşească. La lisus Hristos veneau mii de bolnavi, el însă îi vindeca numai pe unii, pe cei care erau pregătiți, adică străbătuseră cea mai mare parte a drumului. Şi nu întâmplător întreba el dacă omul crede. Cu cât mai puternică este năzuința spre Dumnezeu, cu atât mai puțin îi dăunează sufletului orice schimbări cardinale. Căci, de unde s-a luat fraza: „Nu este prooroc dispreţuit decât în patria lui şi în casa lui"? Când a venit în localitatea sa, Hristos n-a putut vindeca pe nimeni. Pentru toți, el era fiul teslarului losif. Atunci el a plecat de acolo, rostind fraza care mai apoi a devenit cunoscută tuturor.

Dacă medicul a fost credincios în viața anterioară, dacă sufletul lui cuprinde multă iubire, dorința lui sinceră de a-l ajuta pe pacient nu-i dăunează. El nu se autoflagelează când n-a fost în stare să ajute, nu se supără pe pacient când acesta nu se comportă corect. „Atunci când medicul adevărat intră în salon, bolnavii se simt mai bine", - spunea Behterev (Behterev, Vladimir Mihailovici (1857-1927) - neuropatolog, psihiatru şi psiholog rus. A adus importante contribuții la studiul morfologiei creierului. Preocuparea lui de căpetenie a reprezentat-o crearea unei ample ştiințe a personalității, care să servească drept bază pentru educarea omului). Adică, în primul rând, medicul lecuieşte cu sufletul său. El le transmite pacienților preaplinul iubirii sale şi capacitatea de a iubi, iar lucrul acesta reprezintă principalul tratament. Nu există medicină fără personalitatea medicului. Medicul care aspiră la cunoaşterea sufletului şi simte legătura dintre suflet şi trup se va orienta mai corect în orice boală.

Deosebit de semnificativă este personalitatea medicului în medicina orientală. O chinezoaică pe care o cunosc şi care practică acupunctura mi-a povestit că o doamnă cu titlu ştiințific şi diplomă de acupunctor a sâcâit-o vreme îndelungată: „Eu înfig acele în aceleaşi puncte ca şi tine. Explică-mi de ce tu obții rezultate excelente, în timp ce ale mele sunt, practic, nule?". Eu am spus că îi voi dezvălui secretul. Acest secret este legat de propria ei persoană. Trebuie să fii mai bun, să tinzi spre autoperfecționare. Unul şi acelaşi medicament, prescris de medici diferiți, dă efecte diferite, aşadar, tratamentul primar este cel informațional.

Îmi amintesc de un caz amuzant, care s-a întâmplat pe atunci când de-abia începeam să lucrez cu structurile karmice. Mă aflam în Crimeea împreună cu prietenii mei. Noi am luat un taxi şi am plecat spre o plajă. Era rândul meu să plătesc, dar, în ultima clipă, parcă m-a îmboldit ceva. I-am spus unui prieten: „Plăteşte tu", - şi am sărit din maşină. El a achitat călătoria fără să spună vreun cuvânt, apoi ne-am dus pe plajă, care nu era decât o îngrămădire de bolovani în apropierea apei. Ne-am scăldat, ne-am bronzat. Apoi am scos câteva sticle de „Madera" ("Madera" - varietate de vin dulce, care-şi are originea în ins. Madeira, provincie a Portugaliei) şi gustări. Cu

„Madera" sunt bune nucile şi caşcavalul, afară de acestea, noi mai aveam pâine, roşii, castraveți. Am umplut paharele, am ținut un toast „Pentru minunata natură a Crimeei şi pentru Alupka"_(Alupka - oraş în Ucraina, pe țărmul sudic al peninsulei Crimeea, la 17 km spre sud-vest de lalta. Stațiune balneoclimaterică.) Am mai stat, am admirat natura. Am umplut paharele a doua oară, am toastat, am băut, apoi am luat o gustare.

Peste cinci minute, prietenul meu a simțit dureri în burtă. „Mi se pare că m-am intoxicat" - a spus el. Noi am râs cu toții, întrucât mâncaserăm aceleaşi bucate. „Peste două minute, totul va trece, sus capul, - îi spuneam noi - hai să mai bem şi să îmbucăm". Lui însă i se făcea tot mai rău. Câteva minute mai târziu, după ce s-a culcat, pentru că nu mai era în stare să şadă, fața lui a început să capete o nuanță verzuie. Ne-am dat seama că situația este gravă. Atunci mi-am amintit că sunt vindecător. L-am privit ca să înțeleg despre ce este vorba şi am hotărât să fac un mic experiment. Toți îmi cereau să încep imediat să presez anumite puncte sau să fac pase cu mâinile deasupra suferindului. „Am să-1 pun pe picioare - am zis eu - dar nu înainte de a face un lucru". M-am apropiat de prietenul meu, m-am aplecat şi i-am şoptit la ureche: .,Te-ai supărat pe mine din cauza banilor de taxi, cere-i iertare lui Dumnezeu". Peste un minut, pielea feței i-a devenit roză, iar, peste încă cinci minute, noi cu toții şedeam deja şi închinam pahare.

După cum se vede, codul informațional al hranei poate fi schimbat chiar şi după îngurgitarea acesteia. Aşadar, poți să te rogi lui Dumnezeu nu numai înainte, ci şi după masă. Atunci când omul doar vede şi începe să guste hrana, are loc un schimb informațional activ, de aceea, dacă omul mai întâi priveşte mâncarea, mănâncă fără grabă, procesul asimilării se desfăşoară mai bine, iar deşeurile informaționale vor fi mai puține. Din acest motiv, un meniu corect alcătuit, infuziile de plante pot ajuta în tratamentele celor mai diverse afecțiuni. După ce mâncarea ajunge în stomac, începe a doua etapă a asimilării informaționale, iar a treia etapă începe când hrana ajunge în intestin. Aici are loc procesul cel mai important. Dacă în prima etapă o parte considerabilă din munca informațională şi-o asumă glandele salivare, iar în stomac, mai cu seamă, suprafața pereților stomacali de lângă cardie şi de lângă pilor, la intrarea în intestin această funcție o îndeplinesc vezica biliară, duodenul şi pancreasul. Ficatul prelucrează informația referitoare la aptitudini, intelect, perfecțiune.

Pancreasul lucrează cu tema relațiilor, iar duodenul - cu ambele teme. Starea fizică şi emoțională a omului depinde de modul în care se formează structura informațională a hranei ce intră în intestin. De aceea, hrana variată, delicatesele răpesc foarte multe puteri şi pot duce la boli, la diminuarea potențialului spiritual şi creator. Din această cauză, longevivii consumă, de regulă, hrană nediversificată şi în cantități nu prea mari. Hrana diferențiată ajută la tratarea multor afecțiuni. Deşi, din când în când, sunt indicate atât şocurile, cât şi competițiile. Mai înainte, eu nu înțelegeam de ce oamenii pot spune cu mândrie despre cineva: „El poate mânca un berbec într-o singură zi". Lăcomia e lăcomie, ce-o fi bun în asta? Apoi am înțeles - ca să digeri o asemenea cantitate de hrană, toate glandele trebuie să meargă ca ceasul. Dar pentru aceasta trebuie să nu fii gelos, aspru, trufaş, adică mâncăul trebuie să fie bun la suflet, altminteri va muri, pur şi simplu, de indigestie. Dacă omul este gelos şi susceptibil, pancreasul îi funcționează mai prost şi el este nevoit să mănânce mai puține dulciuri. Iar dacă omul are ambiții sporite, ficatul Iui are de suferit şi el trebuie să mănânce mai puține alimente amare, să-rate, picante. De aceea, atunci când omul ține un post riguros sau face foame, ataşarea lui energetică de valorile umane slăbeşte în mod considerabil. Iar dacă el se şi roagă în timpul acesta, rezultatul va fi cu mult mai bun, adică şi postul, şi foamea purifică, în

primul rând, sufletul, iar lucrul acesta îi permite şi trupului să se purifice. Dacă însă omul se supără, se frământă şi se ceartă în perioada postului curativ, un asemenea regim de foame îi poate dăuna trupului. Medicii au remarcat că o cură îndelungată de înfometare dă rezultate mai bune în condiții de staționare, şi nu de ambulatoriu, în spitale şi în sanatorii, omul se deconectează de la stresuri şi frământări, iar efectul, fireşte, este mai accentuat. Nu întâmplător, în timpul postului, Hristos se retrăgea în deşert.

Totuşi rolul principal, atât în îmbolnăvire, cât şi în însănătoşire, îl au caracterul şi concepția despre lume a omului. lată-mă stând de vorbă cu un tânăr care are diabet. Nu suntem la prima şedință, îi examinez organele la nivelul bio-câmpului. Zona pancreasului îi este afectată foarte puternic. Pancreasul se leagă printr-un fir informațional invizibil de moartea soției lui în două vieți anterioare. Cauza principală a morții soției o reprezintă ataşarea lui, în primul rând, de voință, dorințe, în al doilea rând - de principii, idealuri, şi, în al treilea rând, de relații. Adică, este vorba de agresivitate, atunci când ceva se opune voinței, dorințelor; este vorba de despotism, asprime, principialitate oarbă, atunci când cineva nu corespunde idealurilor; este vorba de susceptibilitate, gelozie, suspiciune în relații.

„Eu încerc să lucrez la dezvoltarea mea personală, - zice tânărul - însă maică-mea mă stinghereşte foarte mult. Mereu nu-mi pune lucrurile la locul lor. Mă calcă pe nervi. Mă plictiseşte cu tot felul de pretenții".

„Mama dumneavoastră vă administrează un vaccin pentru care nu aveți toleranța necesară. Cea mai mică enervare şi agresivitate la adresa mamei amplifică în subconştient agresivitatea față de viitoarea dumneavoastră soție". Eu ridic din umeri, „în două vieți anterioare a murit soția dumneavoastră, iar în această viață şi în cea următoare veți muri dumneavoastră. Atât doar că, înainte de aceasta, vă puteți pierde vederea sau vă pot paraliza picioarele. Mâinile şi, mai ales, picioarele oamenilor geloşi sunt prost irigate cu sânge. Ataşarea de relații şi de idealuri distruge vederea. Ei bine, sau vă schimbați, începând de mâine, atitudinea față de lumea înconjurătoare, sau pregătiți-vă de ce este mai rău", îl privesc în ochii ascunşi după lentilele ochelarilor. „Trei luni, exact trei luni, nu reacționați deloc la lumea înconjurătoare, în dumneavoastră intră totul, dar nu iese nimic în afară. Scopurile, principiile, voința şi dorințele dumneavoastră, *eu*-\ dumneavoastră, tot ce reacționează la lumea înconjurătoare trebuie să dispară. O suprafață neagră cu desăvârşire. E permis să gândiți, e interzis să apreciați situația. Dacă veți reuşi să faceți lucrul acesta, totul se va schimba în bine".

Mi s-a povestit cum un tânăr a hotărât să se abțină de a-i mai dezaproba pe alți oameni. Şi-a legat la mână înadins un fir de lână, care îi amintea de aceasta. Tânărul credea că va da greş de două sau trei ori, dar lucrul acesta s-a întâmplat de zeci de ori. „Noi dezaprobăm de sute de ori pe zi pe câte cineva - a remarcat odată cu uimire un prieten de-al meu - apoi ne mirăm că ne îmbolnăvim". Lucrul cel mai trist este că asta a devenit o normă şi, cu un asemenea bagaj, noi ne apucăm să punem lucrurile la punct cu persoana iubită, iar drept rezultat ne alegem cu diabet.

Odată am intrat în vorbă la saună cu un bărbat robust, puternic - nici nu mi-ar fi trecut prin minte că are diabet. „Să ştiți că eu sunt un om cu voință: am ținut un regim sever şi mi-a scăzut zahărul de la douăzeci la şase-şapte unități. Am citit cărțile dumneavoastră. De curând au început să mă doară degetele de la picioare. Mi-am dat seama că am terminat cu una, dar a început alta". „Diabetul înseamnă uciderea iubirii din cauza relațiilor" - am zis eu. „într-adevăr, câțiva ani în urmă m-am despărțit de soție, aceasta este cauza multor stresuri". „Vindecați-vă sufletul şi se va însănătoşi trupul" -1-am sfătuit eu.

,,Ce diversitate exterioară şi ce unitate interioară prezintă lumea, - cugetam eu -

s-ar părea că nu poate fi nici o legătură între creşterea numărului homosexualilor şi sporirea cazurilor de diabet, dar cauza este aceeaşi - gelozia. Pentru mulți oameni, diabetul începe fără motive vizibile, din senin".

Tocmai acest lucru i s-a întâmplat unuia dintre pacienții mei din New York. „Nici acum nu pot înțelege de ce am făcut diabet, - îmi spunea el - eu sunt medic de meserie, un bun specialist, mă alimentez corect. N-am încercat sentimente de ură sau vreo supărare deosebită față de nimeni". „Ei bine, dar nemulțumire şi iritare permanentă din cauza cuiva?" „Pe astea le-am avut vreme de mai mulți ani față de propriul meu fiu". „Dar lucrul acesta este şi mai periculos. Pentru dumneavoastră au căpătat o importanță prea mare voința şi principiile dumneavoastră, precum şi idealizarea relațiilor. Pentru lecuirea sufletului dumneavoastră vi s-a dat un fiu, al cărui caracter, comportament şi concepție despre lume se opun principiilor, idealurilor, voinței şi dorințelor dumneavoastră. Puteți intra în conflict, dar nu se poate să renunțați la iubire. Pentru dumneavoastră însă principiile s-au dovedit a fi mai importante decât iubirea. Atunci când omul renunță la iubire, încearcă să rupă legăturile interioare cu persoana iubită, va avea probleme în mod sigur. Dacă doriți să fiți sănătos, orice s-ar întâmpla, să nu renunțați la persoanele iubite".

CAZINOUL

N-am putut să-mi dau seama multă vreme, pentru ce se duc oamenii la cazinou, credeam că doar pentru a câştiga o mare sumă de bani sau, dimpotrivă, pentru a o cheltui. De fapt, .acesta este doar un fond exterior. Omul merge la cazinou pentru a se învăța să depindă mai puțin de valorile umane. In viața obişnuită, pierderile se întâmplă de câteva ori pe an. Omul care nu este pregătit pentru ele îşi va intoxica sufletul cu emoții negative, apoi vor începe nenorocirile şi bolile. Dacă o purificare deplină prin şoc nu este posibilă, omul se alege cu o boală grea, care îi purifică sufletul clipă de clipă prin mici necazuri.

Cazinoul poate îndeplini cu succes acest rol. In sala de jocuri, într-o singură seară, poți suferi o sută de mici pierderi şi o pierdere-două mai mari. Atitudinea față de ele este decisivă - „se va redresa" omul în viitor sau „se va îneca". Iar, întrucât cazinoul este o imitație a vieții - un joc, cu pierderile de aici te poți împăca mai uşor decât cu cele din viață. Aşadar, ne alegem nu cu o boală, ci cu un vaccin. Dacă omul înțelege că vine la cazinou, în primul rând, pentru a se desăvârşi, pentru a se schimba, pentru a depinde mai puțin de sentimentele şi dorințele sale, atunci fiecare vizită la tripou îl face mai bogat şi mai fericit.

Mai bogat devine sufletul, iar aceasta este bogăția principală. Dacă însă omul vine la cazinou mânat de dorința neînfrânată de a se îmbogăți, practic, nu are şanse să câştige. Iar câştigul, chiar dacă va fi, poate duce la consecințe şi mai grave.

Mi s-a povestit istoria unui american, care vizita deseori cazinoul şi pierdea acolo toți banii disponibili. Şi iată că, odată, el a câştigat vreo 100 de mii de dolari. Individul a fost fericit o săptămână, dar nu se mai putea opri, vroia şi mai mult. A revenit şi iar a început să joace. A pierdut întreaga sumă. Apoi a pierdut toți banii lichizi pe care îi avea. Apoi şi-a vândut casa, crezând că, în felul ăsta, îşi va putea recupera banii pierduți. Şi-a pierdut şi casa. Când nu-i mai rămăsese nimic, ghinionistul a hotărât să jefuiască o bancă, pentru a obține bani să joace mai departe. A fost arestat şi băgat la puşcărie. După cum se ştie, puşcăria nu are cazinou. Alții o sfârşesc şi mai rău. Dar situații ca cea de mai sus se ivesc, într-o formă embrionară, o dată la câteva minute, atunci când practici jocuri de noroc. Eu am remarcat clar că,

după ce ai pierdut, trebuie să te opreşti un timp şi să-ţi vii în fire. Emoţiile negative izbucnesc, în mod inevitabil, şi înăbuşă pe loc intuiţia. Dar, fără intuiţie, n-ai ce căuta la jocurile de noroc. Fiindcă veni vorba, la cazinou nu e neapărat să vii cu bani grei. Există aparate de joc la care jetonul costă 5 cenţi. Poţi să vii cu douăzeci de dolari în buzunar şi să joci toată seara.

Odată mergeam cu autocarul care circulă pe traseul New York - Atlantic City. Toţi pasagerii erau pensionari. Autocarul soseşte în Atlantic City seara şi pleacă dis-de-dimineaţă. Drumul ţine vreo trei ore. La întoarcere, pasagerii au făcut schimb de impresii şi s-a dovedit că cea mai mare pierdere a fost cam de 40-50 de dolari, îmi amintesc cum m-am dus prima oară la Atlantic City: banii pe care îi câştigasem dând consultaţii pacienţilor îmi ajungeau pentru bilete, casă şi masă şi chiar pentru odihnă, din când în când.

— Vrei să te relaxezi complet, să mergi la cazinou pe toată noaptea? - m-a întrebat cunoscuta care mă invitase la New York.

— Fireşte - am răspuns eu.

— La New York, jocurile de noroc sunt interzise, să mergem la Atlantic City, cale de două ore şi jumătate de mers cu maşina.

Şi iată-ne gonind spre sud, la douăsprezece noaptea. Drumul seamănă cu pista de decolare a unui aerodrom. Fiecare bandă de circulaţie este marcată cu pătrăţele metalice, înalte de un centimetru, la vreo doi metri unul de altul, în întuneric, laturile pătratelor se transformă în nesfârşite linii întrerupte de-a lungul drumului. Pe câţiva kilometri înainte se întind parcă ghirlande de luminiţe. La un metru de marginea drumului, asfaltul aduce cu o scândură de spălat şi, dacă adoarme la volan, la trecerea pe altă bandă, şoferul va auzi deja un ciocănit caracteristic, iar, atunci când va ieşi pe fâşia cu nervuri de la marginea drumului, zgomotul va fi ca cel produs de un băţ apăsat cu putere pe suprafaţa unei scânduri de spălat. Afară de aceasta, de ambele părţi ale şoselei se perindă borne cu dungi luminiscente. Astfel, conducătorul auto se orientează pe traseu nu după lumina farurilor, ci după liniile strălucitoare care marchează benzile de circulaţie şi după punctele roşii reflectorizante de ambele părţi ale drumului. Nemaipomenita mizerie a drumurilor din Peterburg a devenit evidentă pentru mine după prima călătorie în SUA. La drept vorbind, Peterburgul este un oraş unic. Unul dintre cele mai mari centre ale culturii mondiale, oraşul arată atât de murdar şi de urât, încât pare că nu va mai fi nicicând frumos şi curat. Şi cârmuitorii oraşului au fost cu toţii de aceeaşi teapă. Fiecare a năzuit să-şi dea obolul la distrugerea şi părăginirea oraşului, în timp ce îmi aminteam de Peterburgul murdar, brăzdat de şanţuri şi înţesat de ruine, maşina ne purta lin pe minunatele drumuri ale Americii. Aşezaţi în maşină, noi discutam despre distracţia ce ne aştepta.

— Putem merge îndată la aparatele de joc sau la ruletă.

— Spuneţi-mi, unde sunt cele mai multe şanse de câştig?

— La black-jack. E ca în jocul de „douăzeci şi unu", atât că asul poate avea unsprezece puncte sau un punct, după cum doreşti.

— De ce tocmai black-jack?

— Pentru că, la ruletă şi la aparatele de joc, ceea ce contează, în fond, este intuiţia. Ce-i drept, fiecare automat are o oră pe zi la care oferă câştiguri, profesioniştii cunosc lucrul acesta şi îl „mulg" la timpul potrivit. Dar asta e altă chestie. La black-jack însă trebuie să ai nu numai intuiţie, ci şi dexteritate. Un om care e în pasă bună şi, în plus, este un bun profesionist poate câştiga într-o noapte o sumă bunicică.

— Sunt curios să ştiu cam cât.

— Iată, de pildă, nu demult un individ a început să joace, iar, după ce cei de

acolo au văzut cum joacă, apoi, probabil, s-au informat cine e, de el s-a apropiat patronul cazinoului şi, surâzând amabil, l-a anunțat: „Dacă veți renunța astăzi la joc, suntem dispuşi să vă plătim 100 de mii de dolari". Omul n-a renunțat la joc. „Azi sunt bine dispus, vreau să joc'" - a răspuns el.

— Bine, dar suma câştigurilor, - nu mă lăsam eu - care a fost cea mai mare din ultimul timp?

— Nu demult, un tip a câştigat la black-jack într-o singură noapte 11 milioane de dolari. E drept că, dacă suma câştigului depăşeşte o mie de dolari, ea este impozitată, totuşi s-a ales şi el cu bani frumoşi

— A mai fost vreun caz asemănător?

— Da, a fost. Unul dintre cele mai mari cazinouri, „Trump Plaza", care e situat chiar la intrarea în Atlantic City, a fost vizitat de curând de țigani - se spune că era o şatră întreagă -ei bine, suma pe care au câştigat-o ei nu este cunoscută cu exactitate, ceea ce se ştie e că la cazinou nu s-au găsit destui bani gheață pentru a le plăti câştigul!

Interlocutoarea mea m-a privit cu coada ochiului:

— Ei, asta e deja de competența ta. Țiganii au o intuiție excelentă, ei ştiu să prevadă viitorul. Iar atunci când se adună un grup mare, în mod evident, energetica funcționează şi le vine mai uşor şi să-1 „clatine" pe crupier.

— Ce înseamnă „să-1 clatine pe crupier"?

— Ai să joci - ai să vezi.

— Şi totuşi, dacă oamenii câştigă la black-jack, de ce cazinoul nu suprimă acest joc?

— Ruleta, aparatele de joc şi alte jocuri de noroc aduc un venit stabil, numai black-jack provoacă pierderi, însă, dacă ar fi suprimat, nimeni n-ar mai merge la cazinou. Totul ar semăna cu un jaf la drumul mare, de aceea şi există black-jack. Dar, crede-mă, ei ştiu multe procedee să te facă să pierzi.

— Spune-mi măcar unul.

— Cu plăcere. Dacă vei avea câştiguri substanțiale şi constante, pe loc va fi schimbat crupierul. Cartea nu-ți va mai veni, iar dacă tu nu vei înțelege şi nu vei simți imediat lucrul acesta — socoate că ai şi pierdut.

— Ei bine, dar dacă omul este un profesionist?

— Dacă eşti profesionist şi câştigi bani mereu, este mai bine să nu te arăți la acelaşi cazinou. Şi-apoi - 20 de mii de dolari într-o lună ți se vor ierta. Dar, dacă vor fi mai mulți, aminteşte-ți că nimeni nu-i poartă de grijă maşinii tale din parcare, drumul este lung şi viteza mare. Există totuşi oameni care nu lucrează nicăieri şi n-o duc rău, pariind la curse sau mergând la cazinou.

Eu m-am gândit că, în Rusia, în cel mai bun caz, cei de la tripou i-ar fi făcut cu degetul unui astfel de om şi i-ar fi zis că este mai bine să nu mai dea pe la acest cazinou. Iar dacă omul n-ar fi înțeles, peste câteva zile ar fi fost ucis chiar la uşa casei sale. In general, omului îi este proprie iluzia că statul poate fi cumsecade, le poartă de grijă cetățenilor săi, îşi onorează promisiunile făcute acestora. Statul înseamnă legile existente şi funcționarii care le aplică. Iar cel mai mare duşman al statului nu este cetățeanul, ci funcționarul statului. Cu cât mai prost funcționează legile, cu cât sunt ele mai absurde, cu cât este mai mare haosul în stat, cu atât este mai importantă figura funcționarului şi cu atât mai multe bunuri deține el. De aceea nici un funcționar nu este interesat ca statul să prospere, căci prosperitatea statului înseamnă disciplină riguroasă şi control ai activităților funcționarului, în timpul puterii sovietice exista o disciplină aspră, legile însă erau absurde şi nefireşti, de aceea figura funcționarului a căpătat o importanță uriaşă. Acum în Rusia nu există nici disciplină riguroasă, nici

legi bine gândite. Fireşte, țara „se bălăceşte" în haos. Legile se adoptă în parlament, dar opinia publică este cea care le creează. Ele sunt rezultatul eforturilor colective ale savanților, filozofilor, liderilor religioşi, oamenilor de artă. întrucât în Rusia opinia publică a fost anihilată, parlamentul a început nu numai să adopte, ci şi să elaboreze legi, şi imediat au ieşit la iveală lipsa de perfecțiune şi defectele multora dintre legile adoptate.

În Rusia dinaintea perioadei socialismului, mulți oameni trăiau cu iluzia că poate exista o societate întemeiată nu pe iubire, ci pe planuri, principii şi idealuri. Exista iluzia că muncitorul este mai inteligent, mai cumsecade, mai nobil decât bogătaşul, datorită simplului fapt că el îşi petrece toată ziua la strung. Exista iluzia că statul trebuie să fie condus nu de profesionişti, ci de oameni incompetenți, neinstruiți şi săraci. Aceasta ar fi reprezentat principala garanție a democrației şi a fericirii țării.

Exista iluzia că asistența medicală este gratuită, că statul are grijă de cetățenii săi, că, dacă o persoană ocupă un post de răspundere, e de la sine înțeles că ea este inteligentă, cumsecade, instruită şi nobilă. Omul plăteşte întotdeauna scump pentru iluziile sale, deoarece iluzia înseamnă idealuri, speranțe, principii şi scopuri. Iar, atunci când omul apreciază şj cunoaşte lumea mai întâi prin mijlocirea idealurilor, a speranțelor, el devine sclavul lor.

Spiritualitatea, visurile, idealurile sunt o iluzie, iar iubirea este o realitate. Atunci când omul apreciază lumea de pe pozițiile iubirii, imaginea lumii pe care şi-o construieşte el coincide cu cea reală. Nu se poate să depinzi de iluzii, este mult prea periculos.

Din acest punct de vedere, cazinoul reprezintă un medicament excelent, şi nu numai cazinoul.

Îmi amintesc cum, odată, la o petrecere, se povesteau diverse întâmplări.

Rusia este o țară imprevizibilă - am început eu. Nu demult trebuia să zbor la New York. Mă duc acolo de unde trebuia să iau biletele, care fuseseră deja plătite din New York. Mă apropii de casa pe care scrie: „Procurarea biletelor pentru oraşele de peste hotare", şi îi explic femeii de la ghişeu: „Biletele mele au fost deja plătite, trebuie doar să le ridic, cui m-aş putea adresa?"

— Să ştiți că ați greşit locul - îmi explică ea cu amabilitate. Exista un singur loc în Moscova, am să vă explic cum să ajungeți acolo.

Am rămas cam descumpănit.

— Cât timp îmi ia să ajung acolo?

peste două ore trebuia să zbor spre New York.

— Ar trebui să reuşiți - îmi răspunde ea cu un zâmbet fermecător. Aveți de făcut cu maşina un drum ceva mai lung de o oră.

Îi zâmbesc, la rândul meu, iau foița cu adresa şi mă dau la o parte, buimăcit. Apoi mă uit la ceas şi încerc, năuc, să-mi pun mintea la treabă. Se pare că nu eu zbor la New York, ci New Yorkul îmi zboară pe lângă nas. Privesc din nou înjur, zăpăcit, şi deodată îmi dau seama că mă aflu în Rusia, care este țara neprofesioniştilor, fie că este vorba de funcționari sau de conducători, în Rusia, de obicei, eu întreb întotdeauna de trei ori. Dacă toate cele trei răspunsuri se potrivesc, există şanse să mi se fi spus adevărul. Mai adresez de câteva ori întrebarea mea altor oameni, inclusiv unora de la ghişee, în cele din urmă, cineva îmi arată o cameră mică la vreo 30 de metri de casa la care mi s-a dat primul răspuns. Acolo se aflau reprezentanții companiei aeriene „Cruise Air". O doamnă, care şedea la o măsuță, mi-a zâmbit politicos şi mi-a înmânat biletele comandate anterior. Care

este semnificația acestei situații? Pe la noi, mulți trăiesc cu iluzia că funcționarul, o dată ce deține un post, este competent, însă lucrul acesta se întâmplă foarte rar, iar mai apoi, când iluziile şi idealurile se prăbuşesc, omul se înfurie pe alții, pe lumea înconjurătoare şi se îmbolnăveşte.

— Crezi că în America nu întâlneşti asemenea idioțenie? -m-a întrebat o cunoştință. Imaginează-ți următorul tablou. Sosesc eu la New York şi mă opresc în Brooklyn. Am bani în cont la o bancă din Israel, am mare nevoie de ei şi vreau să-i ridic. lată-mă, aşadar, intrând, cu cartea mea de credit, Ia filiala unei bănci, la a doua, a treia şi, în cele din urmă, aflu că pot scoate bani gheață doar de la o singură bancă din Manhattan. Luăm, împreună cu domnişoara ce făcea pe translatoarea, un taxi şi mergem acolo. Când ajungem casierița, foarte politicoasă, ne răspunde că aici putem primi bani gheață.

— Care este suma maximă pe care o pot încasa dintr-o dată? - mă interesez eu.

— Şapte mii de dolari - îmi răspunde casierița şi zâmbeşte cu amabilitate.

Eu completez un cec pentru şapte mii de dolari, îl semnez şi i-1 înmânez. Ea mi-1 înapoiază.

— Din păcate, nu vă pot plăti banii aceştia - zice ea.

— De ce? - o întreb eu, buimăcit, prin intermediul translatoarei.

— Lucrul acesta îl puteți clarifica la următorul număr de telefon.

Şi ne întinde prin ghişeu o foiță cu un număr de telefon. Telefonul e din Israel, nu avem de unde suna, prin urmare, trebuie să ne întoarcem în Brooklyn cu taxiul - patruzeci de dolari dus, patruzeci de dolari întors. Q jumătate de zi încercăm să obținem legătura cu Israelul. In sfârşit, am reuşit şi am explicat cum stau lucrurile.

— Totul e foarte simplu - mi s-a spus - suma maximă ce poate fi plătită dintr-o dată constituie şapte mii de dolari, însă, potrivit regulilor băncii, suma maximă nu se plăteşte niciodată. Dacă ați fi cerut şase mii nouă sute nouăzeci şi cinci de dolari, i-ați fi primit.

— Îți poți închipui starea mea la auzul acestor cuvinte? - a spus interlocutorul meu. Atât de mult vroiam să-i spun două vorbe jigodiei de la ghişeu, - a continuat el - dar asta e America - aici trebuie să zâmbeşti.

A doua zi, noi am luat iar un taxi şi ne-am dus în Manhattan. Eu am completat un cec pentru şase mii nouă sute de dolari, i-am zâmbit amabil casieriței şi i-am întins cecul. Ea m-a recunoscut, mi-a răspuns la fel de politicos şi, peste un minut, eu aveam suma necesară.

Un alt prieten de-al meu, care asistase la discuție, a remarcat:

— Băieți, dacă socotiți că această casieriță este din fire o scârbă, să ştiți că greşiți, ea, pur şi simplu, îşi face datoria. Nouă ni s-au lungit fețele.

— Cum aşa?

— Foarte simplu. Banii pe care nu i-ai putut ridica au rămas în bancă încă o zi în plus şi i-au adus băncii venit în timpul acesta. Credeți cumva că banca se îngrijeşte de interesele clientului? Numai în limitele unei bune-cuviințe impuse. Dar, dacă veți comite vreo greşeală, credeți-mă, banca nu vă va ierta. Este o regulă foarte simplă: băncii nu-i convine să vă restituie banii şi ea va face totul ca să nu primiți aceşti bani - există foarte multe metode şi subterfugii absolut oficiale. Deci, dacă aveți iluzia că, depunând banii la bancă, sunteți perfect apărat, să ştiți că vă înşelați amarnic. După cum spune Lazarev, - amicul meu a dat din cap, privindu-mă - poți avea încredere numai în Dumnezeu şi eu sunt de aceeaşi părere. Poți avea încredere sută la sută în

cel care este absolut constant, dar absolut constant nu poate fi nici un om, nici chiar cel mai sfânt. Este constant ceea ce e etern şi numai Dumnezeu este etern. De aceea, când cineva spune că trebuie să crezi în oameni, este fie un ticălos, fie un nătărău, fie un idealist, ceea ce, în ultimă instanță, e unul şi acelaşi lucru. Trebuie să crezi nu în oameni, ci în Dumnezeu. Fiindcă veni vorba, dacă socotiți că băncile acționează numai pe căi legale, vă înşelați.

Aici, în America, un jurist mi-a povestit o întâmplare curioasă. O femeie avea într-o bancă elvețiană un cont de vreo două milioane şi jumătate de dolari. Ea a hotărât fie să retragă toată această sumă, fie s-o transfere în altă bancă. N-a avut noroc: nu avea moştenitori. Dar orice bancă este foarte bine informată despre soarta fiecărui depunător. Doamna a îndeplinit toate formalitățile necesare pentru a-şi scoate banii şi trebuia să meargă a doua zi să-i primească sau să-i transfere, nu sunt sigur, în orice caz, ea trebuia să-şi pună semnătura definitivă în ziua următoare. Ieşind de la bancă, ea a mers să facă o plimbare prin oraş, apoi a intrat într-o cafenea ca să ia masa de prânz. Peste o oră i s-a făcut rău, apoi ea a murit -probabil, cafeaua era alterată. Aşa că, fraților, dacă socotiți că funcționarul poate fi obtuz atunci când are un locuşor mănos, vă înşelați; el poate fi absolut incompetent în meseria lui, în ceea ce priveşte îndatoririle lui de funcționar, fiindcă aici are de suferit poporul, iar poporul nu are opinie publică şi legi prin care să-1 poată influența pe funcționar. Dar uite, în ceea ce priveşte mintea, relațiile, jocurile din culise, funcționarul trebuie să fie absolut competent, altfel nu-şi va păstra fotoliul nici o săptămână. Toți vorbesc despre războiul din Cecenia (Cecenia (Republica Cecenă Icikeria) - republică autonomă în Federația Rusă, în nordul munților Caucaz, cu capitala Groznîi) ca despre o acțiune care geme de incapacitate, stupizenie şi incompetență, compromisă de toți, începând cu preşedintele țării şi terminând cu corpul ofițeresc mediu, dar oricine citeşte ziarele îşi poate da seama că toată povestea asta cu Cecenia nu-i altceva decât o operație de spălare a banilor şi de pompare a lor din vistieria statului în buzunarele unor particulari, strălucit planificată şi executată.

O altă iluzie este că funcționarul dintr-un post important poate fi tâmpit. Incompetent - da, dar tâmpit - niciodată. Pur şi simplu, noi încercăm să-i definim logica şi acțiunile pornind de la idealurile şi iluziile noastre. Iluzia majoră este că Rusia ar reprezenta un stat unitar, cu o politică bine elaborată unică şi cu o ideologie proprie. Aşa că puteți considera că în Cecenia n-a fost război, au fost doar răfuieli mafiote, cu mari sume de bani şi un mare număr de victime, fiindcă de interesele Rusiei ca stat, ca țară unitară, judecând după toate semnele, aici, practic, nu s-a ținut cont.

Din cine ştie ce motive, eu mi-am amintit de această discuție în drum spre cazinou. Când omul merge spre cazinou, el începe să-şi facă iluzii, visuri şi speranțe legate de câştigarea banilor. Şi, cu cât mai mult „se scaldă" în ele, cu atât mai mult începe să depindă de ele, iar cu cât mai mult depinde de ele, cu atât mai puține şanse are să câştige ceva. Cel mai mic insucces îl va face să-şi piardă cumpătul definitiv. Apropo, lucrul acesta eu 1-am simțit pe propria mea piele. Odată am hotărât să joc la cazinou ca şi cum aş fi la lucru, fără speranțe şi planuri. Trebuie să mă duc, să joc, să câştig o mică sumă şi să plec. Fiindcă veni vorba, principalul indiciu al lipsei dependenței de iluzii este puterea de a pleca, fie şi cu un câştig mic în buzunar. La început, lucrul acesta nu-mi reuşea nicidecum, însă, îndată ce mi-am schimbat atitudinea față de joc, am început să câştig. Anume atunci am aflat că vocea lăuntrică există cu adevărat şi am înțeles ce reprezintă aceasta. După cum se vede, destinului nostru îi este uneori permis să ne dea sfaturi, fapt perceput ca o şoaptă insesizabilă în interiorul conştiinței noastre. Ce-i drept, cea mai mică izbucnire a pasiunilor şi emoțiilor umbreşte conştiința şi informația poate ajunge la noi deja într-o formă denaturată sau contrară.

În seara aceea, eu eram absolut calm. Când intram în cazinou, mi-a venit deodată, cu totul pe neaşteptate, următoarea informaţie: <Astăzi să mizezi pe „negru">. M-am uitat să văd cine mi-o dă; era destinul meu.

— Ei bine, dacă e „negru", „negru" să fie - m-am gândit eu. Ca să-mi iau avânt, am jucat, mai întâi, black-jack, apoi m-am plimbat printre mese şi, în cele din urmă, m-am apropiat de masa ruletei. Acolo se afla doar o fată — dealer, jucători nu erau. Am luat loc, am pontat o fisă de cinci dolari pe „roşu" şi am pierdut. Atunci am mizat pe „negru". Bila s-a învârtit îndelung şi, în sfârşit, s-a oprit pe culoarea neagră. De şapte sau opt ori am mizat constant pe „negru" şi am câştigat. Apoi mi-a trecut prin gând că nu poate cădea „negru" mereu. Am jucat de cinci ori pe „roşu" şi de cinci ori am pierdut. Am început să mizez pe „negru" şi iar am prins a câştiga. Când bila a căzut pe „negru" pentru a douăzecea oară, m-am gândit că, din punct de vedere teoretic, lucrul acesta nu poate să dureze şi am început să mizez pe „roşu", în clipa aceea, o durere violentă mi-a străbătut tâmplele, îmi venea o informaţie de care nu mă puteam descotorosi şi pe care trebuia s-o accept fără întârziere. Cel care mi-o dădea era, iarăşi, destinul meu. Textul era scurt, îl citez fără modificări:

— Prostule, mizează pe „negru".

Hm, să vedem, m-am înciudat eu, oricum, nu poate fi la fel mai mult de treizeci de ori, şi am continuat să mizez periodic când pe „roşu", când pe „negru".

Când a căzut „negru" pentru a patruzecea oară, domnişoara dealer şi-a desfăcut braţele a uimire şi a spus în engleză:

— Lucru de mirare, astăzi iese doar „negru".

Judecând după faţa ei, vedea aşa ceva pentru prima oară în viaţă. Mai departe nu mai putea fi „negru" şi eu am început să pontez toţi banii rămaşi pe „roşu". Când a căzut „negru" cam a patruzeci şi cincea oară, mi s-au terminat banii. Fata mi-a zâmbit compătimitor, eu m-am ridicat şi m-am îndepărtat de masă.

După aceea, eu am analizat situaţia şi am înţeles cauza fenomenului care se produsese. Membrana biocâmpului, care reprezintă continuarea corpului nostru, determină întreaga serie de evenimente care se petrec în exterior, întrucât noi influenţăm structura biocâmpului prin emoţiile noastre profunde, regretele, reveriile, nemulţumirea şi iritarea schimbă cursul evenimentelor care ni se întâmplă. Prin urmare, la cazinou poate câştiga omul care nu este dependent de dorinţele şi emoţiile sale. Acesta poate fi sau un om echilibrat de la natură, sau unul care merge la cazinou cum ar merge la serviciu, sau cel căruia nu-i pasă de câştig, sau cel care îşi poate deconecta pentru o vreme emoţiile ori interesul personal. La masa de black-jack, dealerul este întotdeauna calm sufleteşte. După cum se vede, atunci când el face cărţile, ele se distribuie deja în aşa fel, încât mâna cea mai bună îi vine jucătorului mai liniştit, iar cea mai proastă - celui mai iritat. Dacă, dintr-un motiv oarecare, dealerul îşi pierde calmul şi are emoţii, jucătorii încep să câştige. Astfel de dealeri sunt concediaţi rapid. Sunt concediaţi dealerii foarte slabi şi cei foarte buni, adică cei de la care clienţii câştigă foarte mult sau nu câştigă aproape nimic. Dealerul trebuie să zâmbească mai des, să comunice cu jucătorii, lucrul acesta îi face şi mai dependenţi de joc, a cărui întruchipare o reprezintă dealerul. Trebuie să ţi se creeze impresia că, din clipă în clipă, vei câştiga. Clienţii lasă cele mai mari sume de bani tocmai la dealerii de acest tip. Există diverse metode pentru a-1 „clătina" pe dealer, a-1 face să-şi iasă din fire. Când am început să joc, eu recurgeam intuitiv la ele. Să zicem că, având 17 puncte, eu mai ceream o carte. Din punctul de vedere al celor din jur şi, în primul rând, al dealerului, era o prostie. Oamenii deveneau nervoşi, iar eu câştigam. Apoi, eu mă bizuiam mai mult pe intuiţie decât pe logică. Cărţile au o logică, ea diferă de reprezentările şi stereotipurile noastre, dar există şi seamănă foarte mult cu logica vieţii.

Să presupunem că succesele şi insuccesele vin în valuri şi, atunci când suntem într-o pasă proastă, ne putem face de cap. însă, dacă începe să ne meargă bine, nu trebuie să supărăm destinul. Cu cât mai detaşat de jocul de cărţi este omul, cu atât mai bine simte perioadele de creştere şi descreştere din cursul jocului.

Dacă dealerul v-a dat două cărţi care sunt la fel, de exemplu, doi de trei, doi şeptari, dumneavoastră arătaţi cu degetele o bifurcaţie, ceea ce poartă numele de „split". După asta, jucaţi pentru doi. Indiferent de situaţie, cărţile nu trebuie atinse, numai dealerul are dreptul s-o facă. Deoarece nu ştiam lucrul acesta, eu înhăţam ambele cărţi şi le despărţeam cu mâna mea.

Dealerul se făcea stacojiu la faţă şi începea să spună ceva în engleză, eu zâmbeam prosteşte şi îmi desfăceam braţele, stânjenit, ceream scuze. Apoi uitam şi iar le înhăţam. Dacă dealerul împărţea cărţile după un asemenea incident, jucătorii câştigau, eu - în primul rând. Dacă jucătorul vede că, practic, nu are nici o şansă de câştig, el îi poate spune dealerului „sorrendo" şi, atunci, o jumătate din banii pe care i-a depus ca miză îi sunt restituiţi, îmi amintesc cum, la încheierea unui joc, dealerul a început să strângă banii de la cei care pierduseră. Deodată, o femeie cu trăsături asiatice, care şedea la masa de joc, 1-a apucat pe neaşteptate de mână şi a început a-i arăta prin gesturi că renunţă la joc. Limba engleză ea n-o înţelegea defel. Dealerul 1-a chemat pe loc pe angajatul responsabil de câteva mese şi, împreună, ei se străduiau să-i explice ceva acelei femei. Alături de mine s-a nimerit un jucător de origine rusă, care, văzându-mi privirea nedumerită, a mormăit:

— Suma e mică, o vor ierta.

— Şi dacă suma ar fi fost mare? - m-am interesat eu. El a arătat l a tavan:

— Vezi emisferele alea negre pe tavan? - m-a întrebat el.

Eu am dat din cap. Tot tavanul era înţesat de ele.

Acolo se află camere video, care înregistrează totul pe peliculă. Dacă se iscă un conflict serios, filmul este derulat şi serviciul de securitate îl analizează minuţios.

Aşa cum presupusese vecinul meu, conflictul a fost aplanat rapid. „Sorrendo" - au rostit dealerul şi colegul lui şi brusc au ridicat mâinile sus. Şi au mai repetat tot aşa de câteva ori, ca femeia să înţeleagă, în cele din urmă, aceasta a dat din cap ascultătoare.

Timp de vreo 20 de minute după întâmplarea asta, dealerul a tot pierdut. Dar, oricât analizam eu mai târziu orice joc, mă convingeam de un lucru: în jocul de cărţi câştigă cel care ştie să nu se supună pasiunilor sale. Dacă doriţi să vă puneţi la încercare, există o metodă foarte simplă. Mergeţi la cazinou pentru exact două ore şi, la expirarea acestora, indiferent de situaţie, părăsiţi ruleta, masa sau automatul de joc. Dacă veţi izbuti să vă ridicaţi de 2-3 ori, fără a tărăgăna nici un minut în plus - puteţi juca şi spera chiar la un câştig. Dacă însă v-aţi permis să rămâneţi un pic mai mult, nu luaţi cu dumneavoastră la cazinou sume mari şi aşteptaţi-vă la pierdere - vă va fi mai uşor. În general însă oamenii merg la tripou ca să-şi facă necazuri şi să piardă, îmi amintesc cum o pacientă îşi desfăcea braţele a nedumerire:

— Soţul meu n-a fost niciodată o fire înfocată, dar uite că merge la cazinou, pierde mereu, în plus, a început să bea, nu înţeleg deloc, ce s-a întâmplat?

— Soţul dumneavoastră prezintă ataşări de dorinţe şi voinţă, - îndoi eu un deget - de un destin fericit, - îl îndoi pe al doilea - şi de intelect şi aptitudini - îl îndoi pe al treilea. Toate astea el le-a transmis fiului său şi acesta are acum biocâmpul dereglat. Ca să-şi salveze fiul, el trebuie să-şi diminueze ataşarea de valorile umane: ori cazinoul, ori beţia, ori afecţiuni şi traumatisme grave pentru el şi fiul lui. Rugaţi-vă pentru dumneavoastră, pentru fiul şi nepoţii dumneavoastră, -i-am spus eu femeii - dacă vă veţi purifica sufletul şi pe cel al fiului, soţul se va redresa.

În general, mie îmi place să călătoresc. Peisajele care se perindă dincolo de geam mă cufundă într-o stare minunată. Şi iată-ne zburând noaptea pe şosea în întâmpinarea luminițelor, care se pierd în depărtare. Însoțitoarea mea, care se află alături, povesteşte:

Ultima oară când am fost la cazinou m-am dus la automatul cu jetoane de douăzeci şi cinci de dolari. Există şi automate cu fise de o sută de dolari, însă, de obicei, în preajma lor e puțină lume. Ei bine, stă acolo un tip, trage de mâner şi, deodată, se revarsă pe neaşteptate, o movilă întreagă de jetoane, cred că vreo două mii de dolari. „Felicitările mele" - îi zic eu, iar el se uită la mine şi pufneşte iritat: „Nu mă încurcați, astăzi am pierdut deja şaptezeci şi cinci de mii de dolari".

— Dar tu eşti o jucătoare pasionată? - o întreb eu.

— Foarte - surâde ea. Aş fi în stare să pierd la jocuri de noroc tot ce am. De aceea nu iau cu mine niciodată mai mult de două sute de dolari. Dar apoi, când plec, am buzunarele golite, capul golit, sufle'tul golit — ba, poate chiar uşurat, — surâde ea iarăşi - în schimb, te deconectezi de-a binelea de la toate.

— Şi ai câştigat vreodată sume mari?

— O lună în urmă era cât pe ce să câştig. M-am aşezat la un automat şi 1-am „hrănit" câteva ceasuri la rând. Aveam sentimentul că automatul ăsta ar putea oferi azi un câştig. Brusc m-a apucat o durere de burtă. Am alergat la toaletă şi nu mi-am lăsat pe scaunul meu paharul de plastic. Când m-am întors, lângă automatul meu era zarvă. Se apropiaseră câțiva inşi, care au hotărât să „hrănească" pe rând automatul, aşa cum făcusem eu, şi, până să treacă două minute, au câştigat trei sute cincizeci de mii de dolari.

— Burta a început să te doară tocmai ca să nu câştigi, - i-am spus eu - aspiri la un destin fericit. Atunci când ai necazuri în viața de toate zilele, eşti foarte necăjită? - am întrebat-o.

— Da, foarte mult - a recunoscut cu sinceritate însoțitoarea mea.

— În acest caz, într-adevăr, nu trebuie să iei cu tine bani grei la cazinou - am spus eu. Ea a privit înainte, îngândurată.

— Se prea poate. Apropo, uite că ajungem la Atlantic City.

La intrarea în oraş se înalță enorma clădire „Trump Plaza", care cuprinde sub acelaşi acoperiş un hotel, baruri, restaurante şi cazinoul. Mai departe, de-a lungul țărmului, se înşiră următoarele cazinouri: „Caesar", „Taj Mahal", etc. Când intri în cazinou, ai senzația că ai nimerit într-o poveste. Totul sclipeşte şi irizează, în uriaşa sală cu suprafața de mii de metri pătrați uiți de timp şi de toate, te cufunzi într-o atmosferă cu totul neobişnuită, care acționează ca un narcotic, îmi amintesc cum m-am apropiat pentru prima oară de un automat de joc şi am câştigat într-o oră vreo mie de dolari, pe care, ce-i drept, i-am pierdut mai apoi până la unul. Şi numai la primele 3-4 vizite la cazinou visam la câştig, la un noroc neaşteptat, pe urmă m-am liniştit o dată pentru totdeauna. După aceea, cazinoul a fost pentru mine, în primul rând, un loc în care îmi pot învinge caracterul şi emoțiile, deşi la început, după câte îmi aduc aminte, uitam de toate, îmi amintesc cum am venit a doua oară la Atlantic City, împreună cu un cunoscut. Ne-am dus la cazinoul „Caesar" şi, într-o jumătate de oră, eu am pierdut tot ce aveam la mine. Am cerşit de la însoțitorul meu mai întâi douăzeci de dolari, apoi încă zece. Pe urmă, el m-a condus la automatele cu jetoane de cinci cenți, mi-a pus trei dolari în mână şi a zis: „Exersează". Vreme de câteva ceasuri, eu am stat şi am smucit cu înverşunare manetele automatelor. Mai târziu, după ce pierdusem toți banii, ne-am dus pe splai să ne plimbăm. Eu am privit în jur şi am spus:

— Acum înțeleg de ce am pierdut totul atât de repede.

— De ce? - s-a arătat interesat tovarăşul meu.

— Până într-atât am început să visez la câştig, încât am uitat de toate celelalte - am răspuns eu şi am arătat cu degetul în jos.

El s-a uitat la picioarele mele şi a zâmbit: eram încălţat în pantofi de culori diferite. Când dorinţa îţi împăienjeneşte privirea, este mai bine să nu speri la câştig.

„Cărţile de joc au un ritm, iar dorinţele noastre - alt ritm, -m-am gândit eu - şi, cu cât dorinţele noastre înseamnă mai mult pentru noi, cu atât mai puţin simţim lumea înconjurătoare şi ritmul vieţii ei".

Fiindcă veni vorba, jucând la cazinou, am ajuns la concluzii interesante. Eu judecam în felul următor: „O dată ce cazinoul înseamnă bani, va să zică, dacă pierd, e pentru că sunt ataşat de bani". Şi mă bucuram de fiecare insucces ca de o posibilitate de a mă purifica de ataşarea de ei. Mi-am aranjat treburile pe plan financiar, dar n-am început să câştig.

Am înţeles că jocul de noroc înseamnă nu atât bani, cât aptitudini, şi luam deja fiecare insucces drept o umilire a aptitudinilor mele, a perfecţiunii mele, şi îmi ceream iertare prin rugăciuni pentru orice nemulţumire în legătură cu tema aceasta. Mi-am aranjat treburile pe planul aptitudinilor, dar n-am început să câştig. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, cazinoul înseamnă nu atât bani sau aptitudini, cât intuiţie, contact cu viitorul, înlăturarea acestei ataşări s-a dovedit a fi o treabă mult mai complicată, dar, după ce mi-am dat seama de lucrul acesta, eu, în orice caz, am început să respect regulile elementare de lucru cu structurile viitorului. Dacă omul a mâncat bine sau a băut vârtos înainte de joc, activitatea structurilor spirituale scade şi, în mod corespunzător, slăbeşte intuiţia. Dacă te-ai enervat înainte de joc sau, pur şi simplu, mergi la cazinou cam indispus, poţi să-ţi iei rămas bun de la câştig. Acolo trebuie să mergi cât mai calm, capacitatea de a bloca stresurile în timpul jocului sporeşte şansele de câştig, întrucât stresul este rezultatul aprecierii unei situaţii, aşadar al activităţii conştiinţei, omul capabil să stopeze procesele active ale conştiinţei poate folosi vizita la cazinou pentru a se schimba în mai bine şi a-şi schimba atitudinea faţă de viaţă ca atare, deoarece, în ceea ce priveşte legile sale de bază, jocul la cazinou diferă puţin de jocul pe care îl jucăm noi toţi şi care se numeşte „viaţă".

„TRIUNGHIUL"

„Problema mea este una foarte delicată, - îmi povesteşte un pacient - eu sunt un bărbat puternic, sănătos, am soţie, copii, îmi plac femeile, am avut legături amoroase, totul decurgea normal. Nu demult am făcut cunoştinţă cu o femeie; ea este mai tânără decât mine. e frumoasă, pe scurt, are tot ce trebuie pentru ca bărbatul să aibă şi dorinţă, şi potenţă. Ei bine, în ceea ce priveşte dorinţa, totul era bine, eram însă lipsit de potenţă. Un fiasco total, deşi ea a avut un comportament ireproşabil. Asta e una la mână. În al doilea rând, am simţit că m-am „agăţat" serios. Pe de altă parte - soţia, copiii. Pe scurt, un haos total".

Încep să studiez situaţia. Privindu-mă cum lucrez, el zâmbeşte. „Spuneţi-mi, în câmpul meu apar alţi copii?"

— În câmpul dumneavoastră, deocamdată, apare moarte absolută într-un viitor

nu prea îndepărtat - îi răspund eu. Privirea lui devine mai serioasă.

— De ce, situația e atât de periculoasă?

— Da, e foarte periculoasă, dumneavoastră ați fost impotent cu doamna aceasta din următoarele cauze. Prima ține de dumneavoastră: dacă vă plac femeile, relațiile cu o femeie, dorința de a o cuceri, ea însăşi devin adesea un scop pentru dumneavoastră. Prin urmare, dumneavoastră depindeți de ea şi veți simți mai des iritare, supărare şi gelozie, iar necazul pe femei duce la consecințe deplorabile pentru potența sexuală. A doua cauză ține de amanta dumneavoastră: ea este nemaipomenit de geloasă şi, în timpul actului sexual, toată agresivitatea din subconştientul ei s-ar fi prăbuşit asupra dumneavoastră. Data viitoare, înainte de întâlnirea cu ea, să vă rugați, să vă rugați multă vreme. Imaginați-vă, înainte de întâlnire, că v-ați despărțit, că ea v-a părăsit, şi repetați: „Doamne, toate sunt după voia Ta, pe toate le primesc cu umilință. Orice s-ar întâmpla, îmi păstrez iubirea"'. Rugați-vă: „Doamne, în numele iubirii pentru Tine sunt gata să renunț la orice fericire omenească, la plăcerile sexuale, la femei, la toate cele". În general, începând de azi, este mai bine să vă rugați mai des.

— Poate ar trebui să renunț la ea? - întreabă bărbatul, îngrijorat.

— Când vă cădea cu tronc la inimă vreo femeie, vă gândeați prea mult la trup şi prea puțin la suflet. De aceea vi s-a dat acum o problemă, pe care nu sunteți în stare s-o soluționați. Dacă vă veți despărți de femeia aceasta, judecând după câmpul dumneavoastră, veți muri. Dacă veți încerca să înăbuşiți iubirea ce i-o purtați, ca să depindeți de ea mai puțin, vă veți îmbolnăvi şi tot veți muri. Dacă veți menține relațiile cu ea, vă veți îmbolnăvi şi veți muri. Adică, dacă vă întoarceți la soție şi o părăsiți pe femeia aceasta, veți avea o moarte lentă. Dacă vă părăsiți soția şi plecați la femeia aceasta, veți avea o moarte rapidă.

— Şi care este ieşirea, dacă există vreuna?

— De obicei, nu există ieşire din situație. De obicei, omul se îmbolnăveşte şi moare, înțelegând clar că motivul îl reprezintă relațiile lui cu femeile. Dacă femeia iubită devine un scop, urmarea este moartea, în viața următoare, omul nu-şi mai „linge buzele", uitându-se la femei, nu mai dă târcoale fiecărei fuste, nu se mai înfioară când vede o femeie frumoasă. Astfel se educă sufletul. Acum, pentru a preveni o afecțiune canceroasă destul de apropiată, trebuie să depuneți eforturi serioase ca să vă schimbați în mai bine. Aceasta este singura dumneavoastră şansă.

— De curând, ea s-a botezat, eu am rugat-o s-o facă. Lucrul acesta îmbunătățeşte situația?

— Da, dar nu este de ajuns. Trebuie să vă revedeți viața de sute de ori, să vă rugați şi să cereți iertare pentru cel mai mic semn de agresivitate la adresa femeilor, care a constituit o mărturie a ataşării de relații, idealuri, momentele sexuale etc.

O săptămână rugați-vă şi cereți iertare pentru faptul că ați avut drept scop suprem nu iubirea pentru Dumnezeu, ci femeia şi tot ce e legat de ea. Imaginați-vă că sunteți un moş bătrân, care nu mai are nici potentă sexuală, nici dorință, nici femei. Petreceți câteva zile într-o asemenea stare şi sufletul vi se va însenina numaidecât. Uitați pentru câteva luni de orice mâncare gustoasă. Este util chiar să faceți foame. Ştiți de ce, înainte vreme, lipsa poftei de mâncare era socotită primul semn de îndrăgostire? Prin intermediul mâncării, omul se ataşează de valorile umane. Pentru mâncare se consumă foarte multă energie spirituală subtilă. *Ego*-ul uman se amplifică şi iubirea poate fi mai uşor ofensată. Cu cât sentimentul de iubire este mai puternic, cu

atât mai periculos este un atentat împotriva lui. De aceea, organismul îşi pune în funcțiune mecanismele de apărare. Pentru ca sentimentul de iubire să se cristalizeze în suflet, este nevoie de foarte multe puteri, în consecință dispare dorința de a comunica, a mânca, a bea, a te distra. Un moment foarte important: sentimentul de iubire trebuie purificat de sedimentul valorilor umane. Cu cât mai puternică este iubirea, cu atât mai puțin dependent de toate trebuie să fie omul. Procesul de descătuşare a iubirii, regruparea valorilor, când totul este subordonat iubirii, este un proces foarte anevoios. Consumul de energie este la fel ca în cazul unei afecțiuni grave. Dacă omul nu vrea să-şi modifice regimul şi lucrul acesta are un efect nefast asupra evoluției iubirii din sufletul lui, mai târziu, el plăteşte foarte scump pentru asta. Aşadar, dacă v-ați îndrăgostit, uitați pentru o vreme de toate, în afară de iubire. Asta înseamnă să păstrați în suflet acest sentiment, orice s-ar întâmpla. Iar oscilațiile în raport cu persoana iubită sunt absolut fireşti pentru conştiință. Dacă vă vin periodic gândurile că ea nu vă iubeşte, ci doar vă cântă în strună, că are, în ceea ce vă priveşte, numai interese materiale, că are pe altcineva, iar dumneavoastră nu sunteți decât o pasiune trecătoare etc., este un fenomen absolut firesc. Ele nu vă dau voie să vă ataşați de persoana iubită şi s-o transformați într-un scop. Important e ca aceste gânduri, temperându-vă ardoarea din exterior, să nu vă slăbească iubirea din interior.

Bărbatul priveşte prin geam, îngândurat.

— Spuneți-mi, aveți adesea pacienți cu astfel de cazuri?

— Destul de des. Aseară m-a sunat un tânăr din Miami. El îşi pierduse interesul față de prietena sa şi îşi găsise altă iubită. O situație banală, ai zice, eu însă i-am spus să nu rupă relațiile cu cea dintâi, mai bine zis, să nu facă exces de zel în acest sens, dar el a răspuns că a încetat să mai comunice cu ea. Asta e, a încetat - a încetat. Iată însă că aseară mă sună şi îmi spune că se simte iar atras de prima iubită şi că nu înțelege ce se întâmplă.

— V-am spus doar, în cazul dumneavoastră nu s-a produs o închidere definitivă a situației, păstrați relațiile cu amândouă.

— Dar ele vor fi geloase.

— Femeia este geloasă fiindcă se teme să nu vă piardă iubirea. Dacă veți izbuti să-i oferiți atâta iubire şi atenție de parcă ea ar fi singura, nu va fi geloasă.

— Dar este un lucru foarte dificil.

— Asta deja e problema dumneavoastră, înțelegeți odată că situația în care v-ați pomenit nu este determinată de dumneavoastră; v-ați obişnuit în adâncul sufletului să divinizați femeia în aşa măsură, încât o relație netulburată şi fericită cu o singură femeie v-ar ucide. Aşadar, vi se aplică un tratament, care presupune fie trădare, jignire sau înjosire din partea femeii iubite şi, apoi, moartea dumneavoastră, fie haos total în viața personală, lipsa familiei şi maladii, din care cauză veți fi bolnav multă vreme, apoi veți muri, fie formarea unui triunghi amoros, caz în care trebuie să arătați fiecărei femei multă iubire, să alergați iepureşte de la una la alta, să suferiți, ceea ce, de asemenea, vă va purifica sufletul. Iar dacă nu-i veți oferi destulă iubire uneia dintre ele, ea vă va chinui cu gelozia ei, şi atunci, n-ai ce-i face, vă veți îmbolnăvi.

— Şi câtă vreme poate dura acest „triunghi"? - m-a întrebat tânărul.

— Mai întâi şi-ntâi, „triunghiul" purifică sufletul fiecăruia dintre cei trei. De obicei, un „triunghi" strict durează până se naşte un copil, după asta relațiile se păstrează, într-o oarecare măsură, dar lucrul acesta are deja o influență neînsemnată asupra sănătății. Cu cât mai puține eforturi depune omul pentru a progresa în sensul

acumulării în suflet a blândeții şi a iubirii, cu atât mai periculoasă pentru el este o astfel de situație.

— Păi, reiese că voi avea de acum două soții? - in-a întrebat alarmat tânărul.

— Ei şi, două soții nu sunt trei soții - i-am spus eu. El s-a liniştit îndată.

— Ei bine, - m-am adresat eu pacientului meu - în prezent, mulți tineri evită căsătoria civilă, fiindcă simt că ştampila din buletin le-ar distruge familia. Fiindcă veni vorba, copiii născuți în afara căsătoriei au mult mai multe şanse să fie talentați, deoarece vin pe lume în împrejurări caracterizate prin înjosirea valorilor umane - ce-i drept, numai dacă mama are o atitudine corectă față de această situație.

— Spuneți-mi, dieta are vreo importanță în cazul meu? — întreabă bărbatul.

— Desigur. Mâncarea picantă, amară, sărată, prăjită amplifică orientarea spre aptitudini, intelect, dorință, voință. O femeie mi-a spus: „Ştiți, după ce mi-a fost extirpată vezica biliară, am simțit că m-am prostit în mod evident, mi-a slăbit memoria". La vezica biliară se formează calculi atunci când omul are o orientare inflexibilă spre *ego*-ul, voința, dorința, perfecțiunea, aptitudinile şi intelectul său. Dacă el îşi reduce consumul de mâncăruri din carne, picante, sărate, amare, situația se ameliorează. Dacă nu, i se extirpă vezica biliară şi el este nevoit să respecte o dietă corespunzătoare. Dacă omul este gelos, atunci trebuie să consume mai puține dulciuri, iar dacă e îndrăgostit, este mai bine să consume cât mai puțin şi din unele, şi din celelalte. Dacă omul prezintă un grad sporit al trufiei, el poate să distrugă iubirea fără să observe măcar lucrul acesta, iar mai apoi să nu înțeleagă pentru ce trebuie să plătească, întrucât la dumneavoastră predomină mai ales tema relațiilor şi a geloziei, ar fi de dorit să adoptați un regim alimentar bazat pe terciuri şi legume, să mâncați mai multă varză şi morcovi. Şi ridichea este folositoare. Mâncați numai carne fiartă şi numai peşti cu solzi, reduceți consumul de pâine şi lapte.

— De ce trebuie să consum mai puțin lapte? - întreabă bărbatul.

— Nu demult am fost întrebat de ce, potrivit prescripțiilor iudaice, se poate să bei lapte după ce ai mâncat carne, dar carne poți mânca abia peste 6 ore după ce ai băut lapte. Lucrul acesta mi-a trezit interesul şi m-am uitat să văd ce se întâmplă la nivel subtil. Ei bine, laptele este cel care ne leagă de mamă. Atunci când bem lapte, în sufletul nostru creşte cantitatea de iubire şi sufletul se deschide. Tot ce mâncăm după lapte capătă o semnificație mult mai mare. Carnea este legată de violență, de ucidere, de amplificarea *ego*-ului, prin urmare, consumarea cărnii după lapte poate avea o influență negativă asupra omului.

— Dar, dacă laptele sporeşte iubirea, de ce îmi este contraindicat să-1 beau acum?

— Deoarece laptele amplifică nu numai iubirea, ci şi ataşamentul față de persoana iubită. Dacă o mamă naşte un copil cu sufletul gelos, îi dispare laptele, drept urmare copilul este alăptat de altă mamă şi energetica lui se ameliorează.

— Dar dintre băuturile alcoolice ce pot bea?

— Bere - în nici un caz. în general, pentru oamenii geloşi este mai bine nici să nu guste din produsele de fermentație. Dacă e să beți, optați pentru vodcă sau coniac.

— Dar miere am voie să mănânc?

— Cât mai puțină. Mierea cu vodcă sau coniac este acceptabilă. Lucrul cel mai important însă îl reprezintă nu mâncarea, ci eforturile dumneavoastră de autoperfecționare. Femeia iubită poate săvârşi fapte nejustificate, absurde, iraționale; nu dea Domnul s-o condamnați. Ca să salveze iubirea, ea vă poate trage „şuturi" destul de puternice în punctele sensibile. Considerați totul drept un medicament. Țineți minte: comportamentul femeii iubite nu se supune logicii, analizei, aprecierii.

Ştiţi, există o parabolă indiană. Mirele vine la mireasa lui şi bate la uşa ei. Ea întreabă: „Cine e?" „Sunt eu" - zice el, şi ea nu-i deschide. Aceeaşi poveste se repetă a doua şi a treia oară. A patra oară, el vine la uşă şi, la întrebarea ei: „Cine e?", răspunde: „Tu eşti", şi atunci ea îl lasă să intre. De ce proceda ea în felul acesta? Fiindcă îl iubea. De ce n-a plecat el după prima, a doua sau a treia încercare? Fiindcă o iubea. Iar dacă amorul lui propriu s-ar fi dovedit mai presus de iubire, el şi-ar fi înfoiat penele, şi-ar fi pus coada pe spinare şi ar fi plecat în goană, roşu de furie şi indignare, însă tânărul a înțeles în inima sa că mireasa îl iubeşte, dar ceva ascuns înăuntrul lui o împiedică să-1 accepte. Ei bine, *ego*-ul lui, importanța propriei lui persoane, *eu*-l lui erau mai presus de iubire, dar dacă omul e gata să renunțe, în numele iubirii, la *eu*-l său, la *ego*-ul său, la dorințele sale, atunci iubirea lui îi va face fericiți pe amândoi. Dacă însă el nu va reuşi să facă acest lucru, iubirea îi va crea probleme. Atunci când el i-a spus iubitei sale: „Tu eşti" - acest răspuns a semnificat renunțarea simbolică la propriul *eu* în numele sentimentului iubirii. Iar prin comportamentul ei, absurd şi dur în aparență, fata, după cum se vede, cultiva cu grijă în sufletul prietenului său adevăratul sentiment al iubirii. Dependența de persoana iubită dă naştere umilinței în fața ei, apoi înrăirii şi urii. Dependența de sentimentul iubirii dă naştere demnității, blândeții şi răbdării.

PRINCIPIILE

— Mi s-a spus că dumneavoastră puteți oferi explicații, atunci când medicii se declară neputincioşi în a stabili diagnosticul. Nu demult a început să mă doară tare spatele, acum mă dor rinichii, nu sunt în stare nici să mă îndoi, nici să mă dezdoi, şi vă spun că nu am mâncat nimic pipărat, n-am băut, nu m-am expus la frig. Medicii sunt nedumeriți: analizele sunt bune, nu s-a descoperit nimic deosebit. Eu însă simt că lucrurile stau prost, în plus, mi s-a spus că mi-au fost făcute farmece puternice.

— Nu vă aflați sub puterea unor farmece, iar aceste dureri de spate şi de rinichi nu sunt ale dumneavoastră. Ați jignit femeia care vă iubeşte şi la ea s-a declanşat programul de autodistrugere, întrucât vina o purtați dumneavoastră, o protejați pe ea şi luați totul asupra dumneavoastră.

— Nici măcar nu am jignit-o grav, a fost o simplă neînțelegere.

— Simplă, ziceți? Care este în ultima vreme situația dumneavoastră financiară?

Pacientul întoarce nedumerit capul.

— N-am înțeles. Ce legătură au durerile de spate cu banii?

— Şi totuşi, stați mai bine din punct de vedere financiar?

— Să zicem că e aşa. Care este totuşi legătura?

— Legătura este foarte simplă. Sunteți prea mult orientat spre aptitudini, intelect, perfecțiune, infatuarea şi orgoliul dumneavoastră sunt excesive. Asta înseamnă că dorința de a „îmbrânci" iubirea din sufletul altuia sau din propriul suflet se accentuează. Dacă veți înțelege acest lucru în adâncul inimii, intuitiv, atunci durerile vor trece. Dacă însă veți continua s-o nedreptățiți pe femeia iubită, durerile vor pătrunde în interior şi se vor transforma în afecțiuni, în acelaşi timp, veți pierde ceea ce a cauzat creşterea ambițiilor, adică banii, norocul, controlul asupra situației.

Pacientul cade pe gânduri.

— V-am înțeles, dar cam prea brusc m-au apucat aceste dureri. Spuneți-mi, mai

sunt şi alţi factori nefavorabili?

— Desigur. Este vorba de starea generală a lucrurilor în lume. Acum, în ultimii ani, s-a amplificat brusc ataşarea întregii omeniri de valorile spirituale. De aceea a devenit mult mai periculos decât înainte să-ţi faci un ţel din aptitudini, intelect, principii şi scopuri, spiritualitate şi nobleţe.

— Ce vreţi să spuneţi? A fi virtuos şi onest este în ziua de azi periculos?

— Niciodată nu e periculos să fii virtuos şi onest. Dar să faci din toate acestea, din principii, spiritualitate, idealuri, un scop în sine este foarte periculos.

— Cu alte cuvinte, vreţi să spuneţi că se apropie epoca ticăloşilor şi că ticălosul şi nemernicul ajuns la putere îl va înlocui pe cel deştept şi onest?

— Dar nu vă daţi seama că exact aşa au stat lucrurile în istorie şi că pe tron s-au aflat mai adesea oameni necinstiţi şi lipsiţi de principii?

— Se pare că aveţi dreptate.

— Şi care ar fi cauza? Ticălosul are o mai mare capacitate vitală. Păi, imaginaţi-vă: omul se află la putere. Cel mai important lucru pentru el sunt banii, îl doare în cot de idealuri, spiritualitate şi nobleţe. Şi, după ce acumulează destule averi, el introduce legi care să protejeze proprietatea privată, tinde să instaureze ordinea şi stabilitatea în societate. Cu toate acestea, obsesia banilor îi secătuieşte sufletul, diminuează la urmaşii lui potenţialul spiritual, are loc debilitarea neamului. Să luăm un alt cârmuitor, pentru care scopurile, principiile, idealurile constituie obiectivul principal. El supune unui ideal oarecare tot ce se află în jurul său, inclusiv legile, şi, în numele acestui ideal, începe să distrugă atât bunăstarea, cât şi viaţa altor oameni, iar în cele din urmă şi pe a sa. Totul se sfârşeşte cu o tragedie. De aici şi proverbul: „Drumul spre iad este pavat cu bune intenţii". Germanii au fabricat stereotipul omului ideal, arianul. Comuniştii au făcut din „viitorul luminos" un ideal. Consecinţele le cunoaştem cu toţii.

— Păi bine, rezultă că a fi spiritualizat este periculos?

— Desigur.

Bărbatul mă priveşte uluit.

— Ce fel de idei propagaţi? Spiritualitatea şi nobleţea sunt dăunătoare omului?

— În cazul în care devin principalul obiectiv şi sensul vieţii, sunt foarte dăunătoare. Vreau să înţelegeţi un lucru: evoluţia se asimilează nu numai unui drum care devine tot mai larg, ea se aseamănă şi cu traseul alpinistului a cărui ascensiune devine tot mai anevoioasă. Spuneţi-mi, cine este expus pericolelor într-o măsură mai mare: broasca ce zace în băltoacă sau omul?

— Clar lucru, omul - ridică din umeri bărbatul.

— Cu toate acestea, noi nu tragem concluzia că a fi om este dăunător, iar a fi broască este bine! Cu cât mai evoluat este omul, cu atât mai multe chinuri va avea de suportat spiritul lui. Un animal are trei obiective: hrana, reproducerea şi supravieţuirea. Omul are parte de mai multe încercări şi, respectiv, de mai multă durere, or spiritualitatea reprezintă nu numai o mare fericire, ci şi un mare pericol. Aşa cum omul care nu ştie să stăpânească o maşină modernă, teribilă alege bicicleta, ca să fie mai la adăpost de primejdii, tot aşa mulţi oameni manifestă o lipsă de dorinţă de a se dezvolta spiritual, căci ei simt că în sufletul lor sălăşluieşte prea puţină iubire.

Cum se întâmplă asta la un copil? Să presupunem că femeia este însărcinată, iar bărbatul are ghinioane în serie şi se comportă stupid, nedrept şi neonest. Femeia îl

dispreţuieşte, este irascibilă, îl supune blamului. Ea nu acceptă înjosirea aptitudinilor, a inteligenţei, spiritualităţii şi idealurilor. Şi, prin agresivitatea sa, ea ataşează sufletul fiului său de valorile spirituale. Prin urmare, marile aptitudini, inteligenţa avansată, înalta spiritualitate devin periculoase pentru el. Astfel, copilul încă de mic nu vrea să înveţe, nu se poate concentra, dă dovadă de un comportament imoral. Maică-sa nu precupeţeşte nici un efort pentru a-i dezvolta aptitudinile şi intelectul, şi atunci organismul copilului are trei ieşiri din situaţie: prima -să se îmbolnăvească sau să moară, ca să nu-şi întineze sufletul: a doua - să blocheze la nivel subconştient dezvoltarea memoriei, a aptitudinilor şi intelectului; a treia - să dezvolte palierele inferioare ale spiritualităţii, aptitudinile şi intelectul, pe seama degradării celor superioare: spiritualitatea, nobleţea, onestitatea. In felul acesta, se întâmplă deseori ca părinţii care se îngrijesc doar de aptitudinile şi intelectul copilului să-1 transforme într-o persoană imorală.

Dacă societatea este ataşată în mod excesiv de valorile spirituale, atunci, pentru a contrabalansa situaţia, conducătorul trebuie să fie străin de spiritualitate, lacom, avar. Celui spiritualizat şi principial nu i se va permite de sus să rămână la putere. Dacă moralitatea şi ideologia societăţii nu sunt orientate spre iubirea de Dumnezeu, ci spre idealuri, principii şi scopuri, atunci ticăloşii şi nemernicii, în mod inevitabil, vor începe să-i înlăture pe cei nobili şi oneşti.

În primul rând, trebuie să înţelegem că spiritualitatea, intelectul şi aptitudinile nu pot constitui un scop suprem. Amintiţi-vă de fraza rostită două mii de ani în urmă: „Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor".

— Prin urmare, ticălosul şi nemernicul, incapabilul şi obtuzul sunt mai aproape de Dumnezeu decât cel înzestrat, deştept şi onest?

— Oricât de ciudat ar suna această afirmaţie, dar aşa este. Cel obtuz şi nepriceput este mai aproape de iubire şi de Dumnezeu, decât cel ce şi-a făcut din aptitudini, intelect şi spiritualitate scopul suprem. Pe drept cuvânt este numit Hristos „Salvatorul omenirii". El explica mereu că spiritualitatea nu poate constitui supremul scop. Nu întâmplător spunea el că iubirea de Dumnezeu reprezintă porunca supremă şi nu întâmplător a fost el umilit şi crucificat. Putând evita să fie capturat şi răstignit pe cruce, el totuşi s-a supus. A acceptat cu seninătate pierderea celor materiale, căci Dumnezeu nu echivalează cu ceea ce este material. El ar fi putut să-şi manifeste aptitudinile şi intelectul, dar nu a făcut-o. Dumnezeu nu-nseamnă aptitudini şi intelect. Hristos a primit cu seninătate prăbuşirea spiritualităţii, a nobleţei şi a idealurilor, atunci când discipolii săi dragi 1-au trădat şi 1-au renegat, când cei ce mai ieri i se închinau acum îşi băteau joc de el, îl scuipau în faţă. Prin urmare, Dumnezeu nu înseamnă spiritualitate, nobleţe şi idealuri. Ca fiinţă din carne şi sânge, înzestrată cu dorinţe, Hristos îşi dorea să trăiască, cu toate acestea, el a acceptat cu împăcare pierderea voinţei sale, a dorinţelor, a vieţii, a propriului *eu* omenesc. Doar iubirea, una singură, a rămas. Atunci când cele materiale şi cele spirituale se trec, când este distrus tot ceea ce a luat naştere cândva, iubirea este cea care rămâne. Când acest lucru va fi simţit de fiecare, atunci, în locul declinului, omenirea va cunoaşte un proces de înflorire şi creaţie.

Până atunci însă noii născuţi prezintă tot mai des dereglări psihice, un intelect rudimentar, memorie tot mai slabă. Este supus distrugerii tot ceea ce, în momentul de faţă, potenţează importanţa valorilor umane. Dacă, potrivit statisticilor oficiale, în

America fiecare al doilea copil se naşte subdezvoltat mintal, aşadar cu anomalii psihice, atunci în Rusia, după estimările specialiştilor, situaţia este şi mai gravă. Cu asemenea tendinţe va deveni, în curând, imposibil până şi cel mai elementar progres tehnic, iar, fiindcă situaţia se agravează cu o viteză destul de mare, proporţiile şi puterea împotrivirii lumii înconjurătoare la acţiunile omului cresc în egală măsură. In sfera valorilor spirituale, cea mai periculoasă este ataşarea de propria voinţă şi de principii, scopuri şi idealuri, aptitudini şi intelect. In diavol s-a preschimbat acel înger, care a decis că nu iubirea de Dumnezeu constituie scopul suprem, ci, în primul rând, voinţa personală şi dorinţele, în al doilea rând, scopurile, principiile, obiectivele şi, în al treilea rând, propria perfecţiune, aptitudinile şi intelectul. Incapacitatea de a accepta umilirea propriei voinţe şi a dorinţelor, prăbuşirea speranţelor şi a idealurilor, eşecul, înşelăciunea generează în cel mai înalt grad trufia şi agresivitatea din subconştient. Fiindcă omenirea se află într-o situaţie critică, exponenţii acestei extrem de periculoase tendinţe vor ti tot mai mult stopaţi în perioada ce urmează, în următorii cinci-zece ani, ei ar putea, pur şi simplu, să dispară de pe faţa Pământului. Fie omul se transformă şi nu mai susţine această tendinţă, care se axează pe ideea că adevărata fericire se identifică cu voinţa personală şi dorinţele, principiile, scopurile, aptitudinile şi intelectul, fie este şters de pe faţa Pământului împreună cu această tendinţă, în viitorul apropiat, omenirii îi sunt hărăzite posibilităţi mult mai mari şi un spectru mult mai larg de valori umane, stăpânirea lor însă este posibilă doar cu condiţia existenţei unui volum mai mare de iubire în sufletele tuturor oamenilor. Prin urmare, fie omenirea se îndreaptă de bună voie către Dumnezeu, spre a acumula iubire şi a diminua dependenţa de orice valoare umană, fie procesul purificării forţate se va amplifica brusc. Este vorba aici şi de catastrofe naturale, şi de războaie, şi de molime, şi de scăderea nivelului moral, cultural şi spiritual la scară planetară.

STERILITATEA

Am început să dictez acest capitol şi imediat mi-am adus aminte că în această clipă, la New York, este pe cale să nască una dintre pacientele mele. Travaliul se prelungea şi eu îi transmisesem să se întoarcă în trecut şi să înlăture toate supărările îndreptate împotriva propriei persoane, împotriva sorţii şi împotriva lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmpla cu două zile în urmă, iar, în clipa de faţă, eu formam numărul telefonului new-yorkez. „Totul e în regulă, a născut, complicaţii nu sunt" - mi s-a răspuns, îmi amintesc cum m-am întâlnit cu ea pentru prima oară, nouă luni şi jumătate în urmă. Avea în jur de treizeci de ani, nu fusese gravidă nici o dată. Am stat de vorbă cam zece minute.

— Aveţi o scară a valorilor eronată. Demnitatea umană, dimensiunea personalităţii umane, toate acestea sunt minunate, până în clipa în care ele intră în contradicţie cu lumea înconjurătoare. Cu cât sunt mai numeroase funcţiile celulei, cu atât mai înalt este gradul de evoluţie a organismului. Aceasta se întâmplă atâta timp cât voinţa personală a celulei rămâne pe planul doi. Dacă însă se produce o închistare în propria personalitate, în propriile programe, însemnătatea celulei trebuie anulată, iar

dezvoltarea ei - oprită. Măsura în care, pe parcursul vieții sale, omul se concentrează asupra propriului *eu,* asupra propriilor dorințe şi asupra tuturor acelor lucruri care îi potențează *eu*-l cum sunt spiritualitatea, voința, intelectul, aptitudinile, şi măsura în care îşi supraîncarcă sufletul cu agresivitate sunt proporționale cu viteza cu care îmbătrâneşte, îşi pierde capacitățile şi memoria şi îşi lipseşte de vigoare urmaşii, lată de unde provine zicala: „Când vin pe lume odraslele geniilor, natura se odihneşte". De aceea, înainte vreme, omul, pe parcursul uneia dintre vieți, se axa exclusiv pe probleme spirituale, ca mai apoi, făcând din aceasta o obsesie, să devină un ipocrit, o persoană dură şi despotică. Iar în următoarea viață, el se dezicea de spiritualitate pentru a supraviețui şi, gândindu-se numai la bani, devenea o persoană josnică şi imorală, în ziua de azi, omului nu i se va mai permite să meargă doar la stânga sau doar la dreapta. Cândva, el putea să ducă o viață normală şi să se dezvolte, renunțând alternativ la valorile materiale şi la cele spirituale. Astăzi el nu trebuie să depindă nici de unele, nici de celelalte. Spirala evoluției devine una dublă. Prin urmare, trufia, importanța propriei persoane devin periculoase cu atât mai curând, cu cât depind mai mult de valorile materiale sau spirituale.

— Trufia dumneavoastră - îi spun pacientei - depăşeşte de câteva ori limita normalului. Pentru dumneavoastră, astfel de noțiuni cum sunt „aptitudinile", „intelectul", „perfecțiunea" sunt puse mai presus decât iubirea. Dacă doriți să naşteți un copil, învățați-vă să vă umiliți şi să cedați, în numele iubirii, omul poate renunța nu numai la bani, ci şi la aptitudini, intelect, principii şi idealuri, la dorințe şi la viață.

— Cum vine asta? Să se despartă de viață în numele iubirii? - nu se dumerea ea.

— Totul este foarte simplu. Dacă ar fi în pericol de moarte copilul dumneavoastră, v-ați sacrifica pentru salvarea lui?

— Desigur.

— Asta şi înseamnă să fii pregătit să-ți iei rămas bun de la viață în numele iubirii. Pentru a se naşte copilul, sufletul femeii trebuie să se umple de iubire, însă orice valoare umană, oricât de sfântă, răpeşte, soarbe din noi şi iubirea, şi puterea, şi energia. Rezultă că, pentru a acumula iubire, trebuie, pentru o perioadă de timp mai scurtă sau mai îndelungată, să ne îndepărtăm, să lăsăm la o parte valorile umane. O perioadă de timp mai lungă ar însemna necazuri, nenorociri, umilințe şi boli. Cu cât este mai pregătit cineva să ia „medicamentul", cu atât mai mică este doza de care are nevoie. Cu cât mai multe înjosiri, nedreptăți şi jigniri este capabilă să accepte femeia în numele iubirii, cu atât mai sănătoşi şi mai fericiți vor fi copiii pe care-i va naşte. Cu cât mai mult vă străduiți, de bună voie, să cultivați iubirea şi blândețea în suflet, cu atât mai puțin necesare sunt umilințele, necazurile şi nenorocirile.

Peste un timp oarecare, ea a rămas însărcinată. Mai înainte socoteam că, dacă un copil nu se naşte, aceasta indică, fără îndoială, o karma negativă, o agresivitate sporită în subconştient. Dar s-a dovedit că nu am întru totul dreptate.

Ofer consultații unei tinere femei.

— Mi-au fost extirpate trompele uterine - a spus – mi s-a efectuat o însămânțare artificială. Nu demult am născut. Mi-ați putea examina copilul?

Cercetez câmpul fetiței şi văd că acesta străluceşte cu o lumină aurie. Deci totul este curat, atât la nivelul câmpului, cât şi la nivel fizic. Cercetez câmpul femeii şi încep să înțeleg cum stau lucrurile.

— În ceea ce priveşte copilul, totul este în regulă, însă tendința, care s-a perpetuat în neamul dumneavoastră şi pe care dumneavoastră ați amplificat-o, îi bloca copilului posibilitatea de a se naşte. Fiindcă nu erați în stare să acceptați jignirea din partea bărbaților, ați fost înjosită prin extirparea trompelor uterine. Dacă nu v-ați fi îndreptat spre iubire, ați fi avortat, în pofida fecundării artificiale, deci, în orice caz, copilul nu s-ar fi născut. Dumneavoastră ați mers spre iubire, de aceea copilul s-a născut, şi s-a născut curat. Cu toate acestea, aspirația dumneavoastră către Dumnezeu şi dorința de a acumula şi a păstra în suflet iubirea s-au dovedit a fi insuficiente. De aceea nu ați învins tendința de a vedea în valorile umane un sens al vieții. „Murdăria" nu a trecut la copiii dumneavoastră, dar s-a întors şi a căzut asupra dumneavoastră. Aveți un început de tumoare la uter.

— Aşa este, ştiu, simt aceasta - a răspuns femeia - situația poate fi schimbată?

— Desigur. Rugați-vă să fie înlăturată de pe neamul dumneavoastră, adică de pe strămoşi, de pe dumneavoastră şi de pe urmaşi, dorința de a vedea în valorile umane, atât materiale, cât şi spirituale, suprema fericire. Mai ales cele spirituale. Parcurgeți din nou, de sute de ori, întreaga dumneavoastră existență şi acceptați toate umilințele, necazurile, nedreptățile şi insuccesele ca pe un leac prețios. Ceea ce credeați a fi otravă a fost, de fapt, salvarea dumneavoastră. Leacul venea de la Dumnezeu, oamenii nu poartă, în cazul dat, nici o vină. Folosiți fiecare secundă nu pentru a exprima reproşurile dumneavoastră la adresa lumii înconjurătoare, ci pentru a împărtăşi tuturor celor din preajmă iubirea. Cu cât mai multă iubire veți oferi, cu atât mai multă iubire se va întoarce în sufletul dumneavoastră. Cu cât mai multă iubire oferă sufletul dumneavoastră, cu atât mai puțin depindeți de valorile umane. O apă stătătoare poate fi poluată, nu însă şi izvorul. Dacă sufletul nu generează iubire, el generează agresivitate. Dacă cineva v-a jignit, spuneți-i în gând: „Te iubesc". Când o persoană vă face un bine, spuneți-i acelaşi lucru. Dacă vă stinghereşte faptul de a saluta o persoană necunoscută, salutați-o în gând. Pătrundeți-vă de sentimentul că fiecare situație prezintă un pretext pentru a vă revărsa iubirea asupra celuilalt. O circumstanță pozitivă contribuie la acumularea activă a iubirii, în timp ce una negativă purifică iubirea, o face independentă de valorile umane.

Am simțit de curând cât de important este să fie folosită fiecare clipă, pentru a încerca în suflet sentimentul iubirii. Câțiva ani în urmă oferеam consultații unei anume doamne. Erau la mijloc mari probleme de sănătate, la fiul acesteia şi la ea însăşi. Dânsa îmi povestea cum a început totul.

— Aveam un frate, care obişnuia să tragă la măsea şi atunci trecea pe la mine şi mă bătea la cap. Până la urmă mi-am pierdut răbdarea. Şi iată că odată, când el, din nou afumat, ieşea din casa mea, am luat mătura şi am măturat gunoiul în urma lui şi i-am rostit în spate: „Să nu te mai întorci aici". Şi el nu s-a mai întors, căci, peste o săptămână, a murit. După acest eveniment, totul a început să se năruie în viața mea.

Mi-am amintit cum o descântătoare, la care m-am deplasat cu maşina pentru o întrevedere, mă învăța: «La om şi sufletul se deschide prin spate. Tot ce vei rosti în urma omului, totul se va împlini. Dacă au venit la tine oameni răi, tu să le arunci în urmă un pic de sare şi să rosteşti: „Luați-vă vouă ceea ce ați dorit altora"».

Acțiunile noastre au o particularitate. Fapta noastră este ca piatra aruncată în apă,

de la care pornesc în toate părțile zeci şi sute de cercuri. Săvârşind o faptă oarecare, noi continuăm s-o săvârşim de sute şi mii de ori în subconştient. Această rezonanță atrage acțiuni similare. De aceea, dacă ați rostit în urma cuiva un blestem, veți continua în subconştient să rostiți acest blestem oricărei persoane care v-a întors spatele, inclusiv propriilor dumneavoastră copii. Prin ziare s-a strecurat o notiță despre o crimă înfiorătoare, care s-a petrecut într-un apartament din Sankt-Petersburg. Povestea a început în timpul blocadei Leningradului (**Leningradul a rezistat eroic blocadei germane în anii 1941 – 1944).** O femeie avea un copil care murea de foame. Ea nu avea cu ce să-l hrănească. Pierduse cartelele alimentare. Atunci ea a sunat-o pe vecină, a mers la aceasta şi a invitat-o în apartamentul său. I-a distras cu ceva atenția, după care a ucis-o. I-a dezmembrat cadavrul şi a început să-i fiarbă carnea. Dar, cu toate acestea, copilul a murit. Şi iată că au trecut câteva decenii. Odată femeia, care era deja o bătrânică, descoperă întâmplător în apartamentul său cartelele din timpul războiului. Fără nici un cuvânt, ea merge la vecina de palier, o omoară şi încearcă să-i dezmembreze trupul. Soțul vecinei ucise, care a venit în fugă, a pus capăt acestei proceduri barbare. Mai târziu, la proces, au ieşit la iveală toate amănuntele acestei istorii macabre. Iată deci că acele vibrații, pe care le purtăm în subconştient întreaga noastră viață, la care se adaugă şi cele din precedenta existență, ne determină sănătatea şi bunăstarea sau bolile şi moartea. Şi, deseori, omul se îmbolnăveşte şi moare, ca să nu îngăduie mutilarea propriului suflet printr-o faptă care să ucidă viața şi dragostea.

Fiindcă, în ziua de azi, agresivitatea interioară a oamenilor este sporită, rezultă că, pentru declanşarea nenorocirilor, bolilor sau a morții, este suficientă şi simpla disponibilitate interioară, existentă la nivelul subconştientului, de a ucide iubirea şi viața. Odată, în timpul unei consultații, pacientul meu nu reuşea să înțeleagă ceva, iar cu unele lucruri nu era de acord. La încheierea şedinței, simțeam că iritarea care s-a iscat în mine încă nu s-a potolit. Văzându-i spatele, am înțeles subit că nu-mi pot ține în frâu emoțiile negative. Iritarea, ca şi supărarea, este o formă de asasinare. Şi în acea clipă mi-au apărut în minte, la vederea omului care pleca, aceste cuvinte: „Te iubesc". Astăzi, îi doresc fiecăruia care pleacă de la mine numai bine şi iubire. Eram îmboldit de curiozitate să ştiu cum comunicăm noi cu lumea, căci sufletul omului nu poate rămâne indiferent. Dacă nu transmitem iubire, atunci transmitem dezaprobare, supărare sau iritare. Am cercetat planul subtil, ca să văd cât de des sufletul, prin intermediul emoțiilor, vine în atingere cu lumea? S-a dovedit că subconştientul nostru interacționează emoțional cu lumea înconjurătoare de circa 750 de ori pe secundă, revărsând iubire sau ură.

A ne transforma pe noi înşine şi propriul nostru *eu* este posibil doar ridicându-ne deasupra lui. Acest lucru i se întâmplă omului, atunci când el se îndreaptă către Dumnezeu. Nu demult, o doamnă mi-a povestit cum i s-a născut fiica. Nereuşind să rămână însărcinată, ea s-a dus să-i consulte pe medici şi aceştia i-au spus că nu va avea copii. „Din ziua aceea am încetat efectiv să mănânc şi am început să mă rog. în mai puțin de o lună, am rămas gravidă". Suprema lege a Universului este legea conservării şi acumulării iubirii de Dumnezeu. Noi pornim din Dumnezeu. Ne dezvoltăm, ne potențăm individualitatea, acumulând cu fiecare clipă şi oră iubire în suflet. Şi, atunci când atingem suprema individualitate şi nivelul suprem de iubire, noi ne întoarcem în Dumnezeu şi devenim una cu El. Cu cât mai independentă de valorile umane este iubirea noastră, cu atât mai mult ne apropiem de Dumnezeu. Când, în rugăciunea sa, omul cere ca nici o nenorocire, nici un necaz, nici o durere şi nici o pierdere să nu-i diminueze iubirea de Dumnezeu, sufletul lui devine mai curat. Dacă mă ocup de cazul vreunei femei care suferă de sterilitate, îi propun, înainte de a începe diagnosticarea, să

facă două lucruri: primul - prin căință să înlăture toate pretențiile față de Dumnezeu, care se manifestau prin supărările ei pe lumea înconjurătoare, pe persoanele apropiate, pe sine. Deseori, insatisfacția față de o anumită situație este o formă de agresivitate, apărută la nivelul subconştientului, la adresa propriei persoane, a sorții şi a lui Dumnezeu. Al doilea lucru - o rog să-şi amintească toate acele momente din viață, în care a atentat la iubirea din sufletul altor oameni şi la cea din propriul ei suflet.

Tentația de a vă ridica împotriva iubirii trebuie înlăturată din neamul dumneavoastră, de pe strămoşi, de pe dumneavoastră personal şi de pe urmaşi. Până nu veți învăța să vă pătrundeți de iubire şi să o acumulați în suflet, totul va fi ffiră rost.

Îmi amintesc cum făceam primii paşi, încercând să descopăr legătura care există între acțiunile unei persoane şi sănătatea acesteia sau cea a copiilor săi. Când erau mici, copiii mei se îmbolnăveau deseori şi nici medicamentele, nici medicii nu le erau de vreun ajutor. Primul lucru pe care l-am înțeles a fost că atât propriile mele necazuri, cât şi necazurile soției mele migrează spre copiii noştri şi le provoacă afecțiunile. Am încercat să-i explic toate acestea soției, dar fără nici un rost. „Nu mă bate la cap cu prostiile tale" - mi-a răspuns ea. „Erai un foarte bun pictor, oamenii veneau la salo-nul artistic şi se interesau de lucrările lui Lazarev. Acum însă ai lăsat baltă pictura şi ai început să te ocupi de Dumnezeu ştie ce. Nu voi merge la biserică, nu voi aprinde lumânarea şi nu voi cere iertare pentru faptul de a fi necăjită!" Nu există prooroc în patria sa. Timp de o lună am tot încercat s-o conving, dar totul s-a dovedit a fi în zadar. Şi iată că a trecut o lună, iar noi am plecat în concediu la Anapa(Anapa - oraş la Marea Neagră în Federația Rusă, în ținutul Krasnodar, pe țărmul nord-estic al golfului Anapa. Stațiune balneoclimaterică). La sanatoriu, masa vecină era ocupată de un cuplu, care avea o fetiță. Aceasta suferea de *o* boală gravă de piele. Fetița părea a avea vârsta de cinci ani. în fiecare noapte, prin somn, ea scotea nişte țipete înfiorătoare. Nu mai exista o singură noapte de linişte. Peste câteva zile după ce-i văzusem, fetița era cât pe-aci să piară. Iată cum s-a întâmplat totul: mama şi fetița au hotărât să facă un tur pe uriaşa roată din parcul de distracții. Tatăl a rămas jos, iar cabina, în care se aflau mama şi fiica, a început să urce. Pe neaşteptate, la înălțimea de 15 metri, fetița s-a speriat şi a încercat să sară din cabină. Maică-sa s-a aruncat după ea, însă o rafală de vânt i-a ridicat poalele rochiei peste cap. Complet îngrozită, nefiind în stare să vadă nimic, femeia a reuşit totuşi să prindă fata. salvând-o astfel de la o moarte sigură, în tot acest timp, tatăl, alb ca varul, urmărea întreaga scenă de jos. Femeia i-a povestit acest incident soției mele, care, la rândul ei, mi 1-a relatat mie.

— Vrei să-ți dovedesc că sistemul meu funcționează? - am întrebat-o.

— Cum?

— Am să stau de vorbă cu mama fetiței doar cinci minute, şi fata nu va mai țipa prin somn, va deveni mult mai calmă.

— Te vei ocupa şi de vindecarea ei?

— Nu mă voi atinge de ea şi nu este necesar s-o văd. Trebuie doar să stau de vorbă câteva minute cu maică-sa.

Peste câteva ore, mama fetei s-a apropiat de mine. Ajunşi în cameră, amândoi luăm loc; o privesc în ochi.

— Credeți în Dumnezeu? Ar fi de dorit să credeți, în cazul în care vreți ca fiica dumneavoastră să fie sănătoasă.

— Bine - cade de acord femeia - ce trebuie să fac?

— Pentru început, răspundeți-mi la întrebarea: „Până la naşterea fiicei dumneavoastră ați recurs la avorturi?"

— Da.

— Am să părăsesc pentru câteva minute camera, iar dumneavoastră îi veți cere în gând iertare iui Dumnezeu pentru

faptul că ați ucis iubirea în propriul suflet şi în sufletul copi-lului nenăscut.

Când, peste 3 minute, am intrat în cameră, am văzut că aura femeii şi-a recăpătat aspectul normal.

— Puteți pleca, vă urez toate cele bune - i-am spus.

Cuplul a mai petrecut în sanatoriu încă opt zile. în tot acest timp, fetița a strigat prin somn doar o singură dată, dar s-a potolit imediat. Purtarea i s-a schimbat, ea a devenit mult mai blândă. După această întâmplare, soția mea a îndeplinit ceea ce am rugat-o mai înainte să facă. începând de atunci, şi copiii noştri au încetat să se mai îmbolnăvească.

Când cercetezi în planul subtil, constați că afecțiuni complet diferite pot avea aceeaşi sursă. M-a surprins foarte mult să aflu că sterilitatea şi cancerul au aceeaşi cauză. Şi iată că în fața mea stă o pacientă, căreia îi explic originea sterilității ei.

— Când o persoană nu este în stare să accepte faptul de a fi pierdut ceva şi provoacă în acest fel o izbucnire de agresivitate, înseamnă că sufletul îi este ataşat de anumite valori. Valorile pot fi materiale şi spirituale, lată un strat din valorile spirituale - desenez un cerculeț - acestea sunt relațiile. Iată al doilea strat - şi desenez alături un alt cerculeț. Acestea sunt aptitudinile, intelectul, perfecțiunea. Ataşarea de ele generează aroganță, trufie.

— Sub ele desenez un cerc mare.

— La baza valorilor spirituale, a aptitudinilor şi a intelectului stă contactul cu viitorul. El se realizează prin intermediul spiritualității, nobleței, principiilor, visurilor, speranțelor, idealurilor. Ataşarea de viitor generează incapacitatea de a accepta prăbuşirea speranțelor şi idealurilor, trădarea şi nedreptatea. Omul se cramponează de visuri, planuri, nu este capabil să trăiască cu ziua de azi, idealizează totul înjur. Dar, întrucât lumea nu poate fi ideală, nemulțumirea față de ea creşte permanent. Contactul cu viitorul stă la baza relațiilor spiritualizate, a aptitudinilor şi intelectului, aşa încât ataşarea de viitor conferă persoanei un caracter gelos şi trufaş, ceea ce este cât se poate de periculos.

Viitorul este urmat de soarta fericită, apoi de voință şi de dorințe personale. Acum o să vă supun unui test şi veți înțelege mai bine despre ce este vorba. Iată cum se prezintă situația: dacă omul se ataşează de ceva, el va pierde acest lucru. Toate lucrurile în numele cărora noi distrugem iubirea urmează să ne fie luate. Să zicem că cineva nu poate accepta ideea de a pierde banii, urăşte, este invidios. Dacă pentru această persoană banii constituie un sector pe 50% „închis", atunci sunt posibile dificultăți legate de bani. Dacă „închiderea" este de 80-90%, dificultățile sunt inevitabile. Dacă însă omul are sectorul banilor „închis" pe mai mult de 100%, înseamnă că el fie nu are bani, fie se îmbolnăveşte şi moare. Dacă segmentul relațiilor este „închis" pe mai mult de 100%, atunci ori nu există familie, ori aceasta este foarte nefericită, ori familia este în regulă, dar persoana în discuție este afectată de boală, îi slăbesc vederea şi auzul, apare reumatismul etc. Dacă viitorul este „închis" pe mai mult de 100%, în acest caz, spre deosebire de ispăşirea prin pierdere de bani, survine moartea. Dar, după cum se pare, omul poate trăi şi cu viitorul „închis", în cazul acesta însă apar cancerul, scleroza multiplă, boala lui Parkinson, care sunt bolile viitorului „închis". Există încă o posibilitate. Viitorul înseamnă copiii noştri. Astfel încât, blocându-i-se omului posibilitatea de a procrea, el îşi poate continua existența chiar şi cu un viitor „închis". Pentru ca femeia să nască un copil sănătos, este necesar ca ea să treacă, într-un fel sau altul, prin proba umilirii valorilor umane. O importanță deosebită o are depăşirea probei de înjosire a valorii viitorului. Rezultă că, pentru femeia care riscă sterilitatea, cel mai prețios remediu îl constituie planurile şi aşteptările date peste cap, atitudinea nedreaptă față de ea, trădările, distrugerea idealului. „Zdruncinările" sunt deosebit de puternice, timp de un an şi jumătate până la momentul concepției. Dacă femeia nu trece de această probă, atunci, pentru ea,

şansa de a avea un copil sănătos sau, în genere, de a avea urmaşi se închide.

— Să vedem cum stau lucrurile la dumneavoastră - mă adresez pacientei. Sectorul banilor este „închis" pe 40%. Ataşarea s-a produs prin nemulțumirea față de sine, față de situația financiară. Relațiile sunt „închise" pe 60%. Aptitudinile şi intelectul - pe 3-5%, voința - pe 3%. Doar un singur parametru depăşeşte pragul fatal, însă el este cel mai important. Ați fost de prea multe ori supărată pe sine şi pe soartă, iar la nivelul subconştientului toate acestea înseamnă supărare pe Dumnezeu. Faptul de a fi mereu necăjită pe lumea înconjurătoare, pe cei apropiați, pe sine putea cauza cancerul la sân. în locul acestei boli, v-ați ales cu sterilitatea. Propria soartă nefericită vi se părea o otravă, pe când ea nu era altceva decît un remediu prețios. Parcurgeți din nou, imaginar, întreaga viață, reacționând la toate episoadele acesteia cu o singură emoție, cea a iubirii. Lăsați la o parte cerințele trupului şi ale spiritului. Toate clipele de fericire şi necaz nu sunt decât momente de acumulare şi purificare a sentimentului de iubire pentru Dumnezeu. Simțiți cum vă dispar gândurile, rațiunea, aptitudinile, speranțele şi visurile, dispar dorințele şi viața însăşi. Rămâne doar iubirea. Dacă veți reuşi să simțiți acest lucru, veți avea copii.

Îmi amintesc cum a venit să mă consulte o doamnă, care avea acelaşi trist diagnostic, sterilitatea.

— În cazul dumneavoastră, trei parametri depăşesc limita fatală - i-am zis - sunt complet „închise" sectoarele relații, spiritualitate, idealuri, adică voința şi contactul cu viitorul. Ceea ce înseamnă că niciodată n-ați fost în stare să acceptați cearta sau adulterul, la fel trădarea şi călcarea în picioare a idealurilor. Aceeaşi poziție ați avut-o şi față de înjosirea voinței şi a dorințelor dumneavoastră. Revedeți-vă viața, începeți să vă rugați.

Femeia cade pe gânduri.

— Ştiți, acum câtiva ani mi-a murit tatăl - zice ea. In adâncul sufletului, nu m-am putut împăca nici până în clipa de față cu dispariția lui.

— Este una din cauzele sterilității dumneavoastră - îi spun. Nu sunteți capabilă să acceptați ruperea relațiilor. Manifestați o nemulțumire față de starea lucrurilor, iar aceasta reprezintă o formă mascată de supărare pe Dumnezeu, care se converteşte într-un program de autodistrugere. Nu sunteți în stare să acceptați eşecul propriilor idealuri. Moartea tatălui a însemnat pentru dumneavoastră o umilire a relațiilor, planurilor şi idealurilor, a voinței şi dorințelor. Ca urmare a neacceptării şi regretului, v-ați ales cu un triplu program de autodistrugere, în astfel de cazuri, descendenții sunt lipsiți de vitalitate. Înțelegeți un lucru: noi nu ne despărțim niciodată de ființele dragi, nici măcar după moartea acestora. In plan subtil nu există moarte. Acolo suntem cu toții uniți. Când regretăm moartea rudelor, dăunăm sufletelor acestora. Fiecare om îşi are propriul „scenariu" al plecării din viață. Şi nu ne este permis să intervenim în logica Divină. Ne opunem logicii Divine nu atunci când încercăm să salvăm viața sau să o prelungim, ci atunci când regretăm, când ne lăsăm consumați de durere şi nu ne putem împăca sufleteşte cu moartea persoanei dragi, survenită ca urmare a manifestării voinței Divine supreme. Tot ce ni se întâmplă în viață este subordonat scopului acumulării iubirii Divine în suflet şi dacă, pentru a obține acest lucru, ni se cere să ne îmbolnăvim şi să murim, atunci, negreşit, ne vom îmbolnăvi şi vom muri. Prin neacceptarea voinței Divine, noi dăunăm rezervelor de iubire din sufletul nostru şi din sufletul persoanei decedate, în exterior, avem dreptul să ne manifestăm regretul, insatisfacția, necazul, să avem scopuri, dorințe, voință, în suflet însă avem dreptul doar la iubire, încercați să înțelegeți şi să simțiți acest lucru.

Ea revine peste aproximativ patruzeci de minute. O supun diagnosticării şi ridic

din umeri.

— Uimitor! Câmpul este curat. Sterilitatea apare, de obicei, ca urmare a sudurilor; situația este mai gravă atunci când posibilitatea procreării este blocată nu prin suduri, ci prin diminuarea funcționării glandelor şi, în cazuri mult mai grave, când se produce o blocare la nivelul câmpului, în ultima vreme, sterilitatea este generată anume în felul acesta. A fost exact cazul dumneavoastră, însă acum câmpul este deschis, iar ovarele revin la funcțiile lor. Rugați-vă pentru viitoarele generații. Purificându-vă pe sine şi purificând urmaşii, veți ameliora, în felul acesta, şi starea viitorului lor tată.

Pacienta pleacă, iar eu îmi amintesc de o întâmplare ciudată, care mi-a demonstrat cât de important este ca femeia să depună eforturi pentru propria armonizare. Ofeream consultații unei paciente în legătură cu anumite probleme. M-am uitat la câmpul soțului ei şi am văzut că, în următorii doi ani, acesta poate muri.

— Aveți un câmp relativ curat - i-am spus - în schimb, soțul dumneavoastră poate fi afectat de un cancer la stomac, şi asta în foarte scurt timp. El este deprins să gândească urât despre alți oameni, să fie prea exigent cu ei. Ar fi bine să-mi citească cărțile sau, cel puțin, să vizioneze caseta video cu înregistrarea conferinței.

— Nici o şansă - dă din mână femeia - este de profesie militar şi nu crede în astfel de lucruri, aşa că nu va citi cărțile, îmi desfac mâinile a neputință.

— În acest caz nu vă pot ajuta cu nimic. Pregătiți-1 moral şi, peste câteva luni, ar fi bine să se prezinte la un control medical.

Femeia izbucneşte în plâns.

— Chiar aşa, nu se mai poate face nimic? - întreabă ea.

— Bine, atunci să încercăm - zic eu - rugați-vă doar pentru dumneavoastră şi pentru urmaşi. Prin purificarea urmaşilor veți modifica starea lăuntrică a soțului dumneavoastră. Sufleteşte, el depinde de dumneavoastră şi efortul pe care-1 veți depune pentru a vă armoniza se va reflecta şi asupra situației lui. Faceți o încercare.

Femeia revine peste o oră. Cercetez câmpul soțului şi nu-mi pol uscunde mirarea.

Nu înțeleg care este cauza, dar starea soțului dumneavoastră *H-n* normalizat, continuați să vă rugați; caracterul soțului se va •chiniba, iar în ceea ce priveşte sănătatea, totul este în regulă.

După aceea, am meditat îndelung asupra acestui subiect, ca, In sfârşit, să înțeleg: femeia este determinată, mult mai des decât bărbatul, „să se rupă" de valorile umane. Ea este umilită la nivel fiziologic prin perioadele de „ciclu", la nivel fizic printr-o constituție fragilă, tot aşa stau lucrurile în plan economic, social etc, etc. Din această cauză, la femeie, aspirația spre iubire este mult mai puternică decât la bărbat, astfel încât, la nivelul subconştientului, dependența bărbatului de sufletul femeii este foarte mare. Caracterul, soarta şi sănătatea bărbatului sunt în proporție de 60-80% determinate de soția lui. De aceea, educația corectă a femeii, orientarea ei spre Dumnezeu şi iubire asigură atât copiilor, cât şi soțului ei, sănătatea şi viața. Se consideră că geniul ține de sfera intelectului. Prin urmare, un tată deştept va avea un fiu deştept, însă, atunci când cineva a întreprins o cercetare asupra ascendenței geniilor, a ieşit la iveală o legitate surprinzătoare. S-a dovedit că tații geniilor puteau fi nişte indivizi destul de primitivi, pe când mamele, fără excepție, au fost femei ieşite din comun. Dimensiunea personalității umane este determinată de cantitatea de iubire pe care aceasta este capabilă s-o rețină în suflet. Geniile sunt născute de femei care posedă o personalitate remarcabilă, o puternică voință şi dorință, dar, în mai mare măsură, o disponibilitate de a accepta umilirea tuturor acestora, în numele iubirii.

Şi iată ce-i povestesc deja următoarei paciente, care nu poate avea copii.

— În februarie 1996 am fost în Israel. Eram în drum spre Ierusalim.

— Priviţi, în cartierele de acolo locuiesc arabii - ne spunea ghidul. Ştiţi de ce femeile arabe au un port atât de încărcat cu podoabe şi de ce îşi agaţă pe ele toate bijuteriile? *Shari'a'* (Shari'a - culegere de precepte etico-religioase şi juridice ale Islamului, care se bazează pe Coran, *sunna* şi *fiqh.* Pe lîngă prescripţiile privind principalele îndatoriri religioase ale musulmanilor, cuprinde şi norme de drept civil, penal şi procesual .Este considerat drept unul dintre suporturile de bază ale ideologiei musulmane .) prescrie că, dacă bărbatul rosteşte de trei ori: „Nu-mi mai eşti soţie", femeia trebuie în cinci minute să părăsească pentru totdeauna casa, lăsând acolo tot ce-i aparţinea. Ea are dreptul să scoată din casă doar ceea ce poartă pe sine.

— Ce se întâmplă cu ea după aceea? - mi-am manifestat eu curiozitatea.

— Soarta ei nu mai interesează pe nimeni - a răspuns ghidul.

— Şi deseori se întâmplă astfel de cazuri? - am întrebat eu.

— Personal n-am auzit să se fi întâmplat aşa ceva - a spus ghidul - presupun că femeile arabe se poartă în aşa fel, încât să nu fie date afară de către bărbaţii lor.

Desigur, ghidul exagera, cu toate acestea, în Orient, femeile, într-adevăr, sunt supuse umilinţelor.

Nici o datină, nici un mod de viaţă nu sunt întâmplătoare. Am încercat să înţeleg de ce femeilor le sunt impuse condiţii atât de dure? Cu cât mai pregnant îşi manifestă aptitudinile şi intelectul o femeie arabă, cu cât mai neclintite îi sunt principiile şi voinţa, cu atât mai repede se va trezi ea aruncată în stradă. Femeia trăieşte în condiţiile unei permanente înjosiri a voinţei sale, a dorinţelor, a propriului *eu,* înjosire a principiilor şi idealurilor, a aptitudinilor şi intelectului, şi, cu toate acestea, ea trebuie să-şi dirijeze cumva soţul, trebuie să tindă spre ceva, astfel încât femeia tinde spre ceea ce o face fericită şi îi permite să-l conducă pe bărbat şi să procreeze, spre sentimentul de iubire. De aceea Orientul, unde femeia este înjosită, este plin de copii. Pe când Occidentul, tot mai frecvent, se confruntă cu probleme demografice. La New York discutam cu o pacientă.

— Nu demult am fost în Dallas - povestea ea - şi acolo am constatat că la populaţia de culoare se nasc copii normali şi sănătoşi, pe când albii nu au copii. O cunoscută de-a mea a născut o fetiţă, care suferă de lipsa hormonului creşterii, ea este micuţă de tot. Până la vârsta de 14 ani i se va administra acest hormon prin injecţii, pentru a suplini într-o oarecare măsură această carenţă.

Mi-am amintit de un articol pe această temă. în anul 1996, în America s-au născut 30 000 de copii cu hormonul creşterii lipsă. Specialiştii au fost de părere că în 1997 numărul acestora se va dubla. Cauza s-a dovedit a fi simplă. De ce majoritatea oamenilor aveau o statură nu prea înaltă? Fenomenul reprezintă un exemplu de umilire a trufiei. Când se naşte un copil atins de trufie, la care sentimentul propriei importanţe depăşeşte limita fatală, atunci, în loc de boală sau moarte, i se poate da o încetinire sau o stopare a creşterii. Amploarea pe care a căpătat-o brusc acest proces în America dovedeşte că situaţia se agravează cu viteza fulgerului.

În Occident, tot mai frecvent, principiile, voinţa, cariera se dovedesc a fi mai importante decât iubirea, ceea ce, inevitabil, duce Ia sterilitate, înainte, femeia, după una sau două încarnări în Orient, acumula suficientă smerenie interioară, pentru ca, apărând pe lume în următoarea sa încarnare în Occident, să se îndrepte spre independenţă şi spre o libertate a dorinţelor. Cultivarea acestor noi valori nu suprima iubirea din sufletul ei, căci trufia ei interioară nu era exagerată. Cu toate că avea

conştiința riguros axată pe valorile umane, ea reuşea totuşi să-şi păstreze armonia interioară. Astăzi Orientul adoptă ideologia şi sistemul valoric occidental. Conştiința individuală occidentală o înlocuieşte, încetul cu încetul, pe cea colectivă din Orient. Echilibrul stabilit de veacuri este încălcat. Educarea la copii a conştiinței colective şi a altruismului se poate dovedi cu mult mai folositoare posterității decât orice remediu medical. Mersul lucrurilor pe Pământ ne duce la concluzia că femeii îi va fi tot mai greu să rămână însărcinată şi să nască. Iar, întrucât mecanismele naturale de echilibrare a sufletelor omeneşti se distrug, echilibrarea spontană se cere înlocuită, în momentul de față, cu un efort conştient, orientat de purificare a sufletului.

RUGĂCIUNEA

Avansez destul de încet. Cel mai important lucru este să nu mă opresc. La un moment dat am fost cuprins de o uşoară stare de panică. Dacă ar fi pogorât asupra mea revelația, dacă aş fi mers de sus în jos, de ia Dumnezeu spre valorile umane, atunci, în primul rând, mi-ar fi fost blocate ataşările de grad superior, cele de mari proporții. Puteam să trec, fără urmări periculoase, de la general la particular. Primeam revelația Divină, mă simțeam un mesia sau un sfânt şi cu aceasta problema s-ar fi rezolvat.

Dumnezeu însă nu mi-a oferit revelația. De aceea a trebuit să încep de jos. Sunt o fire muncitoare. Iar temperamentul meu, indolent de la natură, nu m-a lăsat să-mi irosesc fără rost puterile. Şi, în toți aceşti ani, m-am „târât" tot mai sus şi mai sus, pornind de la valorile umane cele mai simple, însă, înlăturând cramponările de primele trepte, mă expuneam cramponărilor de următoarele.. Simțind acest pericol, eu înaintam refăcând din temelii, la fiecare două luni, întreg sistemul. „Oare ce se va întâmpla dacă mă opresc?" - m-am gândit. Căci, în cazul acesta, vor rămâne neînchise cele mai ample valori umane, ceea ce poate genera o agresivitate de cel mai înalt grad. Am decis să nu mai stărui cu analizele, ci să merg mai departe.

Atunci când mi s-a stabilit diagnosticul: cancer plus metastaze, la început am intrat în panică, dar apoi mi-am amintit o veche poveste. La vikingi exista obiceiul ca luptătorii făcuți prizonieri să fie aruncați în groapa cu lupi, spre a fi sfâşiați, însă, dacă luptătorul era de origine nobilă sau se distinsese prin vitejie, i se oferea şansa unei morți demne. I se arunca în groapă sabia, şi acesta murea luptându-se. La bolile canceroase, cel mai mult îmi repugna moartea lentă, chinuitoare, lipsită de speranța apărării. Apoi m-a fulgerat gândul: oare purificarea sufletului, când omul uită de necesitățile trupeşti, nu reprezintă adevărata apărare? Să lepăd totul, în afară de iubirea de Dumnezeu, şi să continuu să merg în această direcție, să mă schimb, să-mi purific sufletul. Este o muncă grea, iar mai departe va fi cum *o* vrea Dumnezeu. M-am gândit că, dacă tot mi-e scris să mă „târăsc" spre Dumnezeu, pornind de jos, atunci aşa să fie. Pe deasupra, când îți este dată revelația, poți să nu gândeşti, în cazul meu însă trebuia să calculez şi să analizez de sute de ori fiecare pas. Avantajul oricărui sistem este că el funcționează independent. Newton a descoperit legea gravitației universale, şi această lege funcționează independent de voința şi caracterul creatorului său. Când rni se reproşează ceva în munca mea, răspund că eu descopăr legile evoluției sufletului, iar acestea funcționează într-un mod tot atât de obiectiv. Este lipsit de sens să ne propunem să credem sau nu în legea gravitației universale: ea funcționează independent de opinia noastră în această problemă. Acelaşi lucru se poate spune despre cercetările mele. E adevărat că există totuşi deosebiri.

Când cineva încearcă să-mi folosească metoda în scopuri pur pragmatice, din interese meschine, fără a se schimba în primul rând pe sine, lucrurile pot evolua spre un sfârşit deplorabil. Şi, în acest caz, eu iarăşi nu port nici o vină. Ceea ce contează cu adevărat este că cercetările mele sunt necesare atât bolnavilor, cât şi celor sănătoşi. Când ni se îmbolnăveşte trupul, reacționăm imediat, încercând să facem ceva, când însă ni se îmbolnăveşte sufletul, nu reuşim întotdeauna să înțelegem acest lucru. Atunci când omul depune un efort pentru a se armoniza, îşi purifică sufletul, mulțimea de boli şi necazuri pot dispărea fără a se fi manifestat efectiv. Deocamdată nu suntem în stare să înțelegem că umplerea sufletului cu iubire pentru Dumnezeu şi pentru lumea înconjurătoare este nu numai o imensă fericire, ci şi o posibilitate de a ne ameliora caracterul, soarta şi sănătatea.

Acum le zic pacienților mei: „Sistemul meu este aidoma unei cârje care vă ajută să vă ridicați, cu toate acestea, nu are rost să vă deplasați în cârje, oricât de frumoase şi comode ar fi. Astăzi descopăr anumite ataşări, mâine voi descoperi altele, de proporții mai mari. Ghidați-vă după sentimentul de iubire din suflet, în fiecare situație se reflectă întreg spectrul valorilor umane, fie că suntem conştienți de ele, fie că nu. Şi dacă, orice s-ar întâmpla, veți păstra iubirea de Dumnezeu şi o veți spori, dacă iubirea voastră nu va depinde nici de necazuri, nici de umilințe şi supărări, dacă, oricând şi oriunde v-ați afla, sentimentul iubirii va fi mai presus de orice valoare, atunci veți fi sănătoşi şi fericiți şi fără să-mi cunoaşteți sistemul".

— Ne rugăm aşa cum ne-ați învățat în prima carte - îmi spun deseori pacienții. Doamne, dă-le duşmanilor mei sănătate, iar mie răbdare.

În primul rând, nu este vorba aici de vreo învățătură de-a mea, ci de un sfat dat de o bătrânică unei cunoscute de-ale mele. Când doriți cuiva sănătate, trebuie să subînțelegeți prin aceasta sănătatea sufletească. Iar acest lucru ne este dat atunci când iubirea de Dumnezeu reprezintă pentru noi suprema fericire. Şi apoi, pentru a-i ajuta pe alții, trebuie, în primul rând, să ne purificăm noi înşine. Dacă vă rugați pentru cineva, fără a vă fi armonizat propriul suflet, nu veți face decât să luați asupra dumneavoastră „murdăria" altuia.

— Referitor la rugăciunea din cel de-al doilea volum, o putem folosi când ne rugăm?

De exemplu, scriam acolo că toate valorile pământeşti reprezintă modalități de acumulare a iubirii pentru Dumnezeu, dar, pe lângă valorile pământeşti, mai există şi valori nepământeşti, cum sunt contactul cu viitorul, soarta, voința etc. De aceea, astăzi, eu însumi, când mă rog, cer ca orice valoare umană să devină pentru mine un mijloc de a cultiva iubirea de Dumnezeu. Dar, în orice caz, rugăciunea către Dumnezeu, în care omul repetă că suprema fericire, atât pentru el, cât şi pentru urmaşii săi, este acumularea iubirii față de Creator, ajută şi sufletului, şi trupului. La fel de mult ajută şi rugăciunea prin care cineva cere iertare pentru că şi-a făcut din valorile umane un scop suprem şi, din această cauză, nu a putut accepta pierderea lor, manifestându-şi, în consecință, agresivitatea. Prin urmare, ne putem ruga şi cu propriile cuvinte. Principala menire a rugăciunii este de a ne elibera de *eu*-l nostru omenesc şi de toate valorile umane, pentru a simți că supremul *eu* al omului este Dumnezeu şi iubirea.

Iubirea în sine este un sentiment extrauman, Divin şi, cu cât mai multă iubire are omul în suflet, cu atât mai mult se aseamănă el lui Dumnezeu. Noi iubim lumea înconjurătoare cu rămăşițele iubirii pentru Dumnezeu, astfel încât dimensiunile fericirii umane şi însăşi posibilitatea de a simți această fericire sunt determinate de cantitatea de iubire pentru Dumnezeu.

În timp ce dictam aceste rânduri, a sunat pe neaşteptate telefonul. La celălalt capăt se afla o fostă pacientă de-a mea.

— Am născut un băiețel. Totul este bine. E adevărat că peste câtva timp a avut conjunctivită acută la un ochi. Nu i-am administrat medicamente, boala a trecut de la sine. Apoi a făcut o puternică diateză alergică, dar şi aceasta a trecut fără intervenții medicale. Acum totul este în regulă.

— Nu, lucrurile nu stau întru totul bine - răspund eu - la nivelul subconştientului, băiatul are o agresivitate de 200 de unități, ceea ce poate constitui un mare pericol pentru viitoarea lui soție, din această cauză, după vârsta de trei ani el se poate îmbolnăvi. Situația se explică prin faptul că în precedenta dumneavoastră viață, ca, de altfel, şi în actuala, ați fost o femeie geloasă şi, pe linie femeiască, se remarcă în neamul şi în încarnările dumneavoastră tema susceptibilității şi a geloziei.

— Aşa este, am fost foarte geloasă - cade ea de acord.

— Imediat ce conştiința copilului va începe să se dezvolte activ şi va apărea simțul propriei individualități, a importanței *eu*-lui, vor fi activate şi acele programe ale subconştientului, al căror purtător este acesta. Izbucnirea de ură şi gelozie față de viitoarea soție a fost blocată prin conjunctivită. Apoi programul de distrugere s-a reorganizat şi s-a convertit într-un program de autodistrugere, în acest moment, blocarea programului s-a produs printr-o puternică diateză. Dar, deoarece nu i-ați administrat medicamente, ci v-ați rugat, agresivitatea din subconştientul copilului s-a diminuat de aproape două ori, cu toate acestea, ea rămâne încă destul de puternică. De aceea se cuvine să vă rugați încă mult timp pentru dumneavoastră înşivă, pentru el şi pentru urmaşi. La timpul cuvenit ar fi bine să-1 învățați şi pe băiat să se roage. Primul şi cel mai important lucru pe care trebuie să-1 înțeleagă este că totul este trecător, doar iubirea de Dumnezeu rămâne, şi cea mai mare fericire în viață este să acumulezi iubire pentru Dumnezeu şi pentru lumea înconjurătoare. Pe viitor, el trebuie să ştie că nimeni nu-1 va trăda niciodată, nu-l va jigni şi nu-1 va necăji. Dumnezeu e cel care îi va vindeca sufletul prin necazuri, trădări şi jigniri, iar oamenii din jur vor servi drept mijloace ale acestei vindecări. El trebuie să înțeleagă că nu este bine, în nici un caz, să lase supărarea să pătrundă în adânc, că nu se cuvine să o păstreze mult timp în suflet, în caz contrar, el se va îmbolnăvi. Dacă îl veți educa corect, atât pe el, cât şi pe dumneavoastră înşivă, totul va fi bine.

Pun jos receptorul şi îmi amintesc de unul din primele cazuri de înlăturare a supărărilor. Mi s-a adresat un cunoscut.

— Ştii, de 3 luni am bronşită, nici un medicament nu mă ajută, medicii sunt neputincioşi. Am încercat tot ce se putea încerca, efectul însă este zero. Şi, după cât se pare, situația este gravă.

— Felicitările mele. Ai un început de tuberculoză - i-am aruncat pe un ton posomorât. Reuşisem să-1 sperii, nu glumă.

— Lucrurile mai pot fi schimbate cumva?

— Sigur că da. Nu te mai enerva atâta pe soția ta.

Acesta flutură, iritat, din mână.

— Cum să nu mă enervez, când ea, pur şi simplu, mă scoate din sărite.

— Ai de făcut o alegere foarte simplă: ori înlături supărarea pe nevastă-ta şi te vindeci, ori te alegi cu o tuberculoză şi, în acest caz, nu te mai pot ajuta cu nimic, încearcă să înțelegi un lucru: dacă cineva te înjoseşte, înseamnă că eşti excesiv de trufaş, de aceea începe cu tine însuți, roagă-te, schimbă-te în profunzime. Chiar dacă simți că supărarea nu-ți trece nicidecum, cel puțin n-o ține în tine. Aceasta e regula de bază. Spune-i până la capăt tot ce crezi despre ea, la urma urmelor, mai sparge şi tu

acolo o farfurie - două.

Îl văd cum se chinuieşte să înțeleagă. Peste câteva zile m-a sunat soția lui.

— Ascultă, ce se întâmplă cu bărbatu-meu?

— Da ce se întâmplă? - am întrebat eu, plin de candoare.

— Nu demult am făcut reparații, am căptuşit baia cu faianță din cea mai bună. Păi bine, când am dat să deschid gura să-i zic ceva, el a înşfăcat ciocanul şi a făcut țăndări toată faianța din baie. Apoi a dat fuga la vitrină şi a făcut-o praf şi pe asta.

— Ai nevoie de un bărbat sănătos sau de vitrina întreagă? -am întrebat-o eu. Ea oftează.

— Bine, am să încerc s-o las mai moale.

Peste o săptămână, bronşita a trecut şi fără medicamente.

Situația în lume evoluează astăzi destul de rapid. Puterea emoțiilor noastre creşte pe an ce trece. Tot mai des remarcăm conexiunea care există între emoțiile noastre negative şi bolile, necazurile care ne afectează. Creşte vertiginos numărul familiilor cu probleme, iar noi nu suntem capabili să citim în spatele acestor semne amenințarea dezastrului. Faptul însă dovedeşte că se accentuează tot mai mult orientarea spre valorile umane şi nu spre iubirea de Dumnezeu. Asta înseamnă că bolile, nenorocirile şi catastrofele ne pândesc la cotitură. Văd clar acest lucru când lucrez cu pacienții.

O oră în urmă am fost rugat să o contactez telefonic pe o doamnă. Motivul părea a fi unul banal: a părăsit-o soțul. În mare, până la acest moment, viața i se desfăşurase în limitele normalului. Unicul inconvenient era că soțul ei consuma prea mult alcool, iar uneori o ținea într-o beție zile întregi. Examinez câmpul femeii şi văd că are mari necazuri cu copiii. Ii cer să-mi dea numele copiilor, în câmpul primului născut, al fiicei, văd deja familiara hieroglifa a unei posibile morți.

— Câteva zile în urmă, stăteam de vorbă cu o doamnă - îi povestesc, în privința soțului, totul părea a fi în regulă, era un bun familist. Şi, poftim, acum îi spune că le iubeşte, pe ea şi pe fiică, iar a doua zi, ca din senin, o părăseşte, pleacă la alta. Era evident că bărbatul suferea, cu toate acestea, el nu se întorcea acasă. Le contacta telefonic, doar atât.

— Ai zice că a fost vrăjit.

— Nu 1-a vrăjit nimeni - i-am spus doamnei. Explicația este simplă: fiica dumneavoastră a împlinit vârsta de 14 ani, iar dumneavoastră, în precedenta existență, ați fost ataşată de idealuri, principii, spiritualitate, noblețe şi nu admiteați trădarea, jignirea, cearta, nedreptatea, în acelaşi spirit v-ați educat şi fiica. Acum ea face primii paşi în viață, acolo unde se va hotărî viitorul ei şi unde va fi supusă încercării de rupere a relațiilor, conflictului, trădării, jignirii. Ea a ratat deja proba, înainte ca aceasta să înceapă. Iar tatăl ei simte că, rupând relațiile de familie, îi poate salva fiicei sale viața, însă incapacitatea dumneavoastră de a înțelege corect situația creată şi declanşarea programului de autodistrugere nu i-au permis fetiței să treacă nici măcar de această variantă, uşurată, a încercării, în acest moment, obiectivul principal ar trebui să-l constituie salvarea vieții fiicei dumneavoastră şi nu întoarcerea acasă a soțului. Primul lucru care trebuie făcut este să înlăturați orice regret în legătură cu ce s-a întâmplat, precum şi nemulțumirea față de situația creată. Amintiți-vă întreaga viață, mai ales perioada de până la concepție şi perioada sarcinii, şi înlăturați orice pretenție față de oricare bărbat. Explicați-i toate acestea fiicei dumneavoastră. La urma urmelor, lăsați-o să urmărească înregistrarea video a conferințelor mele. Eliberați-vă în acest moment de toate problemele, păstrați în suflet doar iubirea de Dumnezeu. Este şansa dumneavoastră, încercați s-o valorificați.

Această întâmplare i-o relatez pacientei cu care stau de vorbă la telefon.

— Cazul dumneavoastră este similar - îi spun - şi fiica dumneavoastră poate muri. Ea a ratat deja încercarea care îi fusese menită, şi asta încă înainte de start. Aici însă lucrurile sunt ceva mai complicate, căci la mijloc se află, în fond, karma dumneavoastră personală. Sunteți, în principiu, o persoană relativ pură, în viața precedentă însă ați fost extrem de susceptibilă şi geloasă, iar, pe deasupra, şi exagerat de principială. Starea dumneavoastră interioară determina caracterul şi soarta fiicei, iar sistemul dumneavoastră interior de valori influența, în mod considerabil, concepția interioară despre lume a soțului. Astfel, el devenea gelos şi susceptibil, fără a avea vreun motiv exterior. Vi s-a oferit o dată şansa de a vă elibera de încărcătura de agresivitate, pe care ați moştenit-o din precedenta viață. Aceasta s-a întâmplat când erați gravidă cu fiica, în luna a treia sau a patra. Tema este aceeaşi. Gelozia, supărările, principiile şi idealurile. Dumneavoastră nu ați profitat de această ocazie, în loc să vă purificați şi să vă salvați fiica, dumneavoastră ați „murdărit-o". Vorbind la modul general, orice necaz de-al dumneavoastră pe motiv de principii sau relații crea o rezonanță în sufletul soțului. La nivelul subconştientului i se amplifica gelozia, adică agresivitatea îndreptată împotriva dumneavoastră, iar aceasta se convertea într-un program de autodistrugere şi, respectiv, era blocat prin accesele de beție. In clipa de față, atât viața fiicei dumneavoastră, cât şi soarta soțului depind de starea dumneavoastră şi de efortul pe care-l veți depune pentru a vă îndrepta.

Se aşterne o tăcere de câteva secunde.

— M-a ajutat foarte mult cea de-a doua carte a dumneavoastră - zice doamna. Nu pot să-mi dau seama cum aş fi procedat în alte împrejurări.

— În împrejurări normale, în decurs de un an-doi, fiica dumneavoastră ar fi putut fie să moară, fie să capete o boală grea sau vreo mutilare, iar dumneavoastră, la scurt timp după aceasta, v-ați fi ales cu afecțiuni grave ale sistemului urogenital. Acum însă lucrurile pot fi schimbate. O să vă fie greu, dar, schimbându-vă până în străfundul sufletului, rugându-vă pentru fiică şi pentru urmaşi, veți reuşi multe. Este foarte important să nu vă opriți şi să nu disperați, începeți prin a vă recunoaşte greşelile, înlăturați orice nemulțumire adresată lui Dumnezeu prin intermediul lumii înconjurătoare sau al propriei persoane. La dumneavoastră sunt prezente, în mod deosebit, foarte multe supărări pe sine şi pe soartă şi, în subconştient, pe Dumnezeu. Acest atentat la iubire, produs în sufletul dumneavoastră, 1-ați transmis atât fiicei, cât şi urmaşilor. Prima săptămână, rugați-vă pentru a vă elibera de pretențiile față de Divinitate. Abia după aceea, după ce vă veți fi pocăit, lepădați-vă de toate valorile umane şi rugați-vă ca acumularea iubirii de Dumnezeu să devină pentru dumneavoastră şi pentru urmaşi suprema fericire.

Cu aceasta încheiem convorbirea. O oră mai târziu cercetez câmpul femeii şi observ cu satisfacție că locurile petelor negre şi verzi sunt ocupate treptat de luminiscențe argintii-azurii. Examinez de la distanță câmpul fetei, în locul deformării aducătoare de moarte, în câmpul acesteia apar sufletele copiilor ei, iar aura celui de-al doilea copil, care va fi fetiță, este deosebit de pură şi frumoasă.

Prin urmare, totul va fi bine.

ARTELE MARȚIALE

În decursul câtorva ani, eu am mers la antrenamente de karate, întrucât sportul acesta îmi plăcea foarte mult. Umflarea lipsită de sens a muşchilor mă atrăgea prea puțin, întotdeauna mi-au plăcut mai mult jocurile sportive, care dezvoltă deopotrivă intuiția, rapiditatea, controlul asupra situației şi în care stăpânirea stării interioare este mai importantă decât eforturile fizice. Am frecventat mai multe secții sportive, fiindcă ceea ce se învăța la unele dintre ele era o banală „mardeală". Pentru încăierări este suficient să-ți însuşeşti bine un procedeu, să-1 şlefuieşti până la automatism şi îl poți doborî în stradă chiar şi pe un specialist. Toți antrenorii puteau fi împărțiți în şarlatani, care arătau o mulțime de chestii, dar nu te învățau nimic ca lumea; în bătăuşi, care te învățau doar cum să loveşti şi educau la elevii lor o agresivitate sporită; şi în profesionişti, foarte rari, care predau karate-ul ca pe o artă. întrucât din concepția despre artele marțiale lipsea pregătirea psihologică, la mulți dintre cei care încercau totuşi să abordeze artele marțiale ca pe o filozofie, totul degenera treptat în cultul forței. Iar cultul forței cere mereu sacrificii. Pe urmă începe să degenereze sufletul, apoi şi trupul.

Eu mă străduiam să trec cumva de la lupta obişnuită la o sinteză şi să merg mai departe, adică să trec de la procedeele de forță la dezvoltarea rapidității, apoi a tehnicii etc., dar nu-mi reuşea, în primul rând, eu am o gândire înceată de la natură, în al doilea rând, dacă n-am înțeles ceva, nu pot face acel lucru. în cele din urmă, am încetat să mai fac sport, dar dorința de a înțelege ce sunt artele marțiale mi-a rămas. Pentru asta era nevoie să înțeleg mai profund filozofia Indiei, Tibetului, Chinei. Timp de câțiva ani am revenit periodic la această temă.

Diferențele dintre stilurile şi şcolile de arte marțiale din Orient se datorau diferențelor de abordare filozofică. O concepție nouă dădea naştere unei noi şcoli, iar calitatea filozofiei era destul de rapid confirmată sau infirmată în practică, adică artele marțiale erau un excelent instrument de cunoaştere filozofică a lumii. Cu cât mai puternică era aspirația omului spre cunoaşterea lumii, adică spre filozofie, sinteză, cu atât mai înalt era nivelul pe care, în ultimă instanță, îl atingea el sau discipolii lui în artele marțiale. De aceea, cele mai bune şcoli au existat pe lângă mănăstirile din Tibet. Acolo au fost elaborate tehnici unice de dezvoltare spirituală şi fizică. Lucrul cel mai important este să nu fie separată cunoaşterea spirituală a lumii de cea fizică. Dacă sunt lipsite de practici spirituale permanente, artele marțiale degenerează. Multă vreme, eu n-am putut înțelege de ce o creştere considerabilă a nivelului şi atingerea măiestriei nu sunt posibile fără realizarea unei stări de linişte interioară absolută, în Orient, această stare era numită „ape liniştite". Pentru că, în timpul luptei, nu trebuie să gândeşti, să analizezi. Această stare era numită „minte golită".

Potrivit unei legende, un maestru îşi bloca în timpul luptei conştiința în aşa măsură, încât, după o vreme oarecare, nu-şi putea aminti cum se numea arma de care se folosise şi cum îl cheamă pe el însuşi. Pentru mine era o enigmă inexplicabilă: de ce omul trebuie să se asemuiască unui animal? înseamnă oare asta artă şi evoluție? De ce, pentru a învinge, trebuie să renunți la toate dorințele, chiar şi la dorința de a învinge?

De ce era înlăturată şi dorința de a trăi, iar cel care trecea printr-un ritual al morții şi, pe durata luptei, se socotea pe sine mort realiza în luptă un succes mai mare?

Pentru mine era de neînțeles de ce, la şamanii din Siberia, era socotit drept o condiție obligatorie pentru inițiere ritualul trecerii prin moarte, adică de ce practicile

fizice şi spirituale porneau de la premise identice.

De ce, după inițierea sa ca şaman, omul se îmbolnăvea adesea şi pentru vreme îndelungată, iar acest fapt era considerat drept un semn bun? De ce omul cu o viață plină de necazuri, omul cu un destin nefericit devenea cel mai bun şaman şi cel mai bun oştean? Răspunsurile la aceste întrebări le-am obținut mult mai târziu, când am început să lucrez în domeniul bioenergeticii.

Metoda mea s-a dovedit a fi similară artelor marțiale. Mai întâi şi întâi, pentru că, încercând să-1 ajut pe fiecare pacient, eu îmi risc viața şi sănătatea, mai mult decât atât - sănătatea şi viața rudelor mele. Doftoroaiele care practică metodele tradiționale de vindecare în mod constant au o expresie care sună astfel: „nu s-a potrivit sângelui". Dacă, în decurs de două-trei şedințe, nu intervine nici o schimbare, este mai bine să nu se continue, căci lucrurile pot lua o întorsătură proastă. Uneori, în timpul primei şedințe, vine de sus o reacție atât de puternică, încât doftoroaia zice: „Cel care a făptuit acest lucru este mai puternic decât mine. Nu mă pot apuca de aşa ceva".

Întrucât eu îmi propusesem ca scop să nu mă opresc în nici un caz, tenacitatea mea putea avea drept rezultat doar trei variante.

Prima - întreruperea acțiunilor de vindecare.

A doua - bolile şi moartea.

A treia, cea mai complicată - transformarea înfrângerii în victorie, adică să apuc să înțeleg pentru ce este pedepsit pacientul şi să mă ridic cu un nivel mai sus de maladie, cu alte cuvinte, să modelez această maladie înlăuntrul meu (sau, cum se zice, s-o iau asupra mea), apoi, dezvoltându-mi sistemul, s-o înving.

Aplicat la artele marțiale, acest model ar arăta cam în felul următor: şcoala îşi schimbă mereu stilurile, dezvoltându-le şi îmbogățindu-le, concepțiile filozofice şi percepția lumii în ansamblu. In realitate, lucrul acesta este destul de complicat. Ei bine, pe măsură ce evolua, concepția mea terapeutică îşi demonstra valabilitatea sau lipsurile în practica vindecării bolnavilor, şi încă foarte repede. Noul model fie se integra tot mai activ, ajutându-i pe bolnavi să se însănătoşească, fie nu îndreptățea aşteptările şi devenea inutil. Sufletul uman reprezintă un teren atât de vast pentru cunoaştere, încât chiar şi cele mai ample concepții filozofice puteau fi verificate destul de repede. Capacitatea de a vedea structurile karmice îmi permitea să economisesc sute de ani. Dacă m-aş fi bazat pe analiza evenimentelor reale şi aş fi tras concluziile şi formulat concepțiile în consecință, mi-ar fi trebuit, probabil, vreo opt sute de ani. Experiența extrasenzorială mă ajuta să fac față problemei mult mai repede.

Să ne întoarcem la artele marțiale. De curând, la o petrecere, nişte antrenori de karate au venit la mine cu o rugăminte neobişnuită. „Noi am observat că elevii noştri prezintă simptome asemănătoare. Mai întâi şi întâi, este vorba de sporirea cruzimii, de o dorință permanentă de demonstrare a forței în practică. Poate că tocmai acest lucru a dus indirect la creşterea bruscă a numărului de accidentări din timpul antrenamentelor. Am observat că în familiile elevilor noştri au început să se întâmple mai frecvent nenorociri. Deocamdată, nu reuşim să îmbunătățim situația. Noi înțelegem ce ne împiedică. Principala dificultate o reprezintă lipsa unei teorii a artelor marțiale. Ne dăm seama că, în şcolile de arte marțiale, ideea de moralitate trebuie să fie conştientă, nu spontană. Noi însă nu avem o concepție a karate-ului. N-ați putea să ne ajutați?"

Nici eu nu aveam o concepție, mie însă îmi place foarte mult să improvizez, de aceea am încercat să sintetizez această concepție pe parcursul unei scurte prelegeri: „Ați citit cărțile mele?" - m-am interesat eu. S-a dovedit că le-au citit, şi cu destulă

atenție.

„Să judecăm logic. Din punctul de vedere al sistemului meu, şcolile voastre sunt bolnave. Sporirea agresivității conştiente şi subconştiente face să crească numărul accidentărilor, nenorocirilor şi deceselor. Prin urmare, orientarea voastră, în subconştient, nu este tocmai corectă, în plus, concepția despre lume este defectuoasă. In aparență, este un lucru paradoxal, totuşi este un fapt real. Cu cât mai multe tehnici spirituale de dezvoltare a aptitudinilor veți folosi, cu atât mai rapid va creşte agresivitatea în subconştientul elevilor voştri. Spiritualitatea este o pârghie foarte puternică şi, dacă este greşit orientată, devine mult mai periculoasă.

Oricât ar părea de ciudat, dacă omul este ataşat de bani, acest fapt poate fi pentru el, de multe ori, mai puțin periculos decât ataşarea de scopuri şi principii. Aşadar, omul care a început să practice în mod serios artele marțiale trebuie să-şi elibereze sufletul nu numai de dependența de valorile materiale, ci şi de cea de valorile spirituale. De aceea, în filozofia Orientului trebuiau să existe principii, noțiuni şi o concepție despre lume, care să permită blocarea agresivității din subconştient, în caz contrar, şcolile de arte marțiale nu s-ar fi menținut multă vreme. Prin urmare, trebuiau să existe tehnici de suprimare a ataşării de valorile spirituale. Să încercăm mai întâi - mă adresez eu interlocutorilor mei - să înțelegem situația în cadrul sistemului meu. Să enumerăm deci valorile umane: în ce priveşte valorile materiale şi ataşarea de ele, să zicem, lucrurile sunt clare. Apoi urmează valorile spirituale. Dacă vom analiza dezvoltarea concepțiilor omului cu privire la ceea ce este lumea înconjurătoare şi ce fel de legi o guvernează, vom vedea o evoluție de la reprezentările materiale spre niveluri spirituale tot mai elevate. Cum îşi imaginau triburile primitive forțele superioare? Spiritele reprezentau pentru ele personificarea forței şi a superiorității, iar, întrucât în natură existau multe forțe, și spiritele erau multe. Principalul în viață îl reprezenta forța. Această concepție nu putea să dăinuie multă vreme şi, treptat, o dată cu dezvoltarea gândirii, trebuia să sufere transformări. Exponenții naturali ai unei asemenea concepții - dinozaurii - dispăruseră de foarte multă vreme.

Încetul cu încetul, oamenii au început să înțeleagă că aptitudinile sunt mai importante decât forța. Pârghiile spirituale s-au dovedit a fi mai puternice decât cele fizice. Principala imagine despre spirite şi zei o reprezentau aptitudinile şi posibilitățile lor, care le depăşeau de multe ori pe cele umane. Omul se ruga zeului păgân pentru a se contopi cu acesta nu numai ca forță, ci şi ca aptitudini. Timpul trecea şi oamenii au prins a înțelege că intelectul este mai presus de aptitudini. A apărut sentimentul unității universale. „Dumnezeu este rațiunea supremă" - au început să afirme filozofii. La baza aptitudinilor şi a intelectului se află contactul cu viitorul. Speranța, scopul, principiul, ideea sunt noțiuni mai ample decât „inteligența". Cel care avea spiritualitate, idei, scopuri, principii elevate realiza mai multe decât cel pur şi simplu inteligent. „Dumnezeu nu este rațiunea supremă" - au prins a spune filozofii. „Dumnezeu este ideea care guvernează lumea". Timpul trecea şi, puțin câte puțin, devenea clar că omul înzestrat cu o voință puternică şi cu dorințe imense poate realiza şi mai multe. „Dumnezeu este voința universală" - au început a socoti filozofii. Elementele de bază ale *eu*-lui uman sunt viața, voința, dorința. Dar, întrucât *eu*-l omenesc reprezintă o parte din conştiința colectivă în spațiu şi timp, el este mai cuprinzător decât o singură viață. Ceea ce numim „suflet" este mai amplu decât *eu*-l nostru. Cei pe care îi numim „oameni cu suflet măreț", la rândul lor, erau superiori oamenilor cu voință puternică şi potențial vital. Ca lideri spirituali ai societății, ei erau superiori cârmuitorilor acesteia. Filozofii care comunicau cu astfel de oameni spuneau, generalizând ideile pe care Ie aveau ei despre acești oameni, că Dumnezeu este sufletul lumii. Există oare ceva mai mare decât sufletul Universului?

Există: Legile divine. Cel care se ridica la acest nivel devenea profet şi mesia.

Există cineva superior unui proroc şi mesia? Există: orice om, chiar şi cel mai primitiv, dacă şi-a păstrat sentimentul iubirii după ce a avut de suferit prăbuşirea a tot ce putem defini drept valori umane şi universale. Din acest sentiment se naşte totul. Din el ies şi în el se întorc toate. Asta este ceea ce demonstra lumii ,prin purtarea sa, ultimul mesia şi asta au înțeles urmaşii lui. Şi, chiar dacă până în prezent filozofii din lumea întreagă spun că Dumnezeu este fie rațiunea supremă, fie ideea, voința sau legea supremă, cu două mii de ani în urmă s-a spus: „Dumnezeu este iubire". Şi omul urma întotdeauna două căi de cunoaştere a lumii. Dorința de a păstra sentimentul iubirii în orice situație dădea naştere înțelegerii legilor supreme. Ea dădea naştere profeților şi mântuitorilor mesianici. Preceptele lăsate de ei, câmpul lor informațional dăinuiau secole şi milenii, fertilizând cultura popoarelor şi civilizațiilor. Respectarea acestor precepte, practicile spirituale lăsate de marii înaintaşi dădeau naştere unor generații de lideri spirituali, fără de care orice stat degenera treptat. Cu ajutorul lor se formau morala şi etica umană, ideologia, normele juridice. Toate acestea dădeau naştere ştiințelor sociale şi celor exacte. Orice orânduire economică este precedată de concepții teoretice profunde. În acelaşi timp, cunoaşterea progresa şi datorită acumulării experienței. Clasificarea fenomenelor lumii înconjurătoare, compararea, analiza şi experimentele duceau la dezvoltarea aptitudinilor şi a intelectului, iar cei care nu se limitau la aceasta mergeau mai departe: spre scopuri şi principii spirituale.

Religia dădea naştere ştiinței. Ştiința crea înțelegerea lumii ca sistem, apoi, pe măsură ce evolua, era tot mai mult atrasă spre religie, ceea ce, în ultimă instanță, va duce la unirea lor în cadrul unei noi concepții despre lume, unde ele nu se vor exclude, ci se vor completa şi îmbogăți reciproc. O astfel de cale a cunoaşterii îi era proprie oricărui proces de evoluție, în artele marțiale, de asemenea, totul a pornit de la forță. O statură înaltă şi muşchi puternici reprezentau idealul pentru cei care abia inițiau procesul cunoaşterii.

Treptat a început să învingă o altă tendință. Un adversar îndemânatic îl învingea mult mai repede pe cel puternic dar primitiv. Tehnica şi rapiditatea reacției au devenit un scop de urmat, iar forța loviturii, greutatea şi statura au trecut pe planul al doilea. Timpul trecea şi s-a dovedit că cel care elaborează procedee şi manevre îi învinge pe cei care sunt doar îndemânatici şi rapizi. Mintea s-a dovedit a fi superioară aptitudinilor. Aptitudinile şi mintea trebuie să treacă în principii şi idei şi, treptat, procedeele şi tehnicile se grupau într-un stil comun. Maestrul care îşi însuşise acest stil îşi învingea adversarul, care, adesea, îi era superior în ceea ce priveşte rapiditatea şi forța.

Voința reprezintă realizarea dorințelor îmbinată cu o concepție filozofică despre lume. Diverse stiluri, contopindu-se, se transformau în şcoli. Fondatorii de şcoli se sprijineau pe principiile unei filozofii a voinței. Cu cât mai spiritualizat şi mai nobil sufleteşte era fondatorul unei şcoli, la nivelul subconştientului şi pe plan exterior, cu atât mai importante erau rezultatele şcolii lui.

Rezultate maxime putea obține cel care înțelegea, în cele din urină, că lumea nu este guvernată de rațiune, idee sau voință. Lumea este guvernată de iubire. Omul care avea drept scop acumularea iubirii de Dumnezeu stăpânea situația încă înainte de crearea ei, adică şi luptătorul, şi sfântul fac acelaşi lucru. Acesta este controlul asupra situației. Atâta doar că ei îl exercită la scări diferite.

Prin urmare, sensul artelor marțiale constă în cunoaşterea lumii, iar mijlocul folosit pentru aceasta este dezvoltarea controlului asupra situației. Pentru ca omul să poată dobândi măiestrie în artele marțiale, el trebuia să înceapă nu cu ultima verigă

din lanț, ci cu prima: resimțirea contactului cu Creatorul, sentimentul de iubire nemărginită, care a încetat să mai depindă de oricare dintre valorile umane. Starea aceasta avea numele de „samadhi". La ea se ajungea, în primul rând, prin renunțarea la controlul asupra situației şi prin orientarea spre iubire. Dacă omului nu-i reuşea acest lucru, calea spre perfecțiunea supremă îi era închisă, înțelegând aceasta, mulți se străduiau ani şi chiar decenii întregi să atingă această stare, în acest scop era nevoie de blocarea conştiinței, suspendarea propriului *eu* şi renunțarea la dorințe. Când omul trecea prin situații la limita morții sau dincolo de limita ei, apoi se întorcea în această lume, destabilizarea *eui*-lui său era destul de avansată şi acest lucru înlesnea sarcina.

Oamenii însă nu se întorceau întotdeauna, de aceea se făcea adesea uz de halucinogene şi de psihotehnici speciale, care rupeau legăturile cu lumea înconjurătoare, cu tabloul valorilor lumii. Ceea ce numim „percepție a lumii înconjurătoare" şi „eu uman" sunt, în principiu, lucruri identice. Distrugerea logicii lumii înconjurătoare reprezintă, în acelaşi timp, destabilizarea *eu*-lui nostru. În budism, maeştrii recurgeau adesea, în acest scop, la întrebări paradoxale şi la un comportament ilogic, inexplicabil. Prin zdruncinarea conştiinței discipolului şi nimicirea sistemului lui de conexiuni logice era înlăturată ataşarea de valorile umane. După luni şi ani de antrenamente, cadrul favorabil pentru căutarea Divinului în propriul suflet se preciza tot mai mult. Mulți maeştri din Tibet îi transformau pentru câțiva ani pe discipolii lor în sclavi supuşi, până când *eu*-l lor se dizolva în dorința de contopire cu Absolutul. În mănăstirile din Tibet, unul dintre examenele de admitere într-o şcoală de arte marțiale era foarte neobişnuit. Profesorul se apropia de candidat şi, pe neaşteptate, îl lovea cu putere peste față. Dacă elevul cădea ca secerat şi-şi pierdea cunoştința, era acceptat în şcoală. Dacă însă rămânea pe picioare după lovitură, nu era acceptat. Orientarea spre propriul *eu*, spre apărarea propriului *ego* era prea puternică, de aceea un astfel de om nu era apt pentru instruire.

Să ne întoarcem la starea „samadhi". Cel care atinsese această stare, dacă era deja slăbit din cauza vârstei, trăia câteva generații prin discipolii săi, iar iluminarea lui interioară se consolida, dând naştere unei noi viziuni asupra lumii, unor noi orientări, unor noi stiluri. Aşadar, în primul rând trebuie atinsă starea de iluminare interioară, apoi urmează acțiunile, lipsite de dorințe şi de voință. Dorințele noastre, de regulă, sunt discrete. Dorința apare, se realizează şi dispare. *Eu*-l nostru, conştiința noastră sunt, de asemenea, discrete, discontinue. De aceea mişcările line, fluide, executate în decursul multor ore, deconectau conştiința omului şi, atunci, rezultatele pe care le obținea elevul nu-l făceau să se simtă mai important. Dacă un procedeu era executat multe ore în şir, acest fapt anula aprecierea situației, logica şi analiza. Executarea exercițiilor în bătăile ritmice ale tobei, la fel ca tamburina şamanului, suspenda conştiința, de aceea, în momentul amplificării aptitudinilor, scopurilor, voinței şi a dorințelor, nu se producea contopirea cu *eu*-l uman. Conştiința noastră este întotdeauna îndreptată spre ceva. Pentru a nu se ancora, în timpul instruirii, în aptitudini, intelect, voință, elevilor li se dădea o sarcină fără o legătură directă cu lupta. De pildă, elevii îşi induceau mai întâi o anumită stare, apoi încercau să-şi mențină această stare în timp ce parau loviturile. La început, rezultatul era mult mai slab decât al celor care se gândeau numai la pararea loviturii, apoi urma un mare salt înainte.

Un maestru lua o lingură, în care se afla un ou, şi, ținând-o într-o mână, trecea printr-un şir de elevi de-ai săi, care îl atacau. El para toate loviturile, dar nu scăpa oul pe jos. Aşa ceva putea face numai un om pentru care loviturile, apărarea şi atacul au

încetat o dată pentru totdeauna să mai fie un scop. Pentru el, lucrul cel mai important era atingerea unei stări interioare de renunțare şi independență deplină. Menținerea oului în lingură era posibilă numai în cazul unei stabilități interioare ieşite din comun, iar luptele contribuiau la amplificarea acestei stări. Cu cât mai mică este importanța loviturilor, atacurilor şi a apărării pentru conştiința noastră, cu atât mai puțin depindem noi de ele şi cu atât mai mare este succesul pe care îl putem obține. Un mijloc excelent, care există din vremuri imemoriale, este jocul. Prin intermediul situațiilor de joc, dezvoltarea aptitudinilor, intelectului şi a voinței are loc mult mai repede.

În şcolile budiste de arte marțiale, în afara jocurilor pentru dezvoltarea rezistenței, rapidității sau a conştiinței colective, era folosit un procedeu interesant. Elevul se identifica pe sine cu un erou ori cu un maestru vestit şi, complet metamorfozat, susținea lupta în această stare. Identificarea cu un animal, de asemenea, permitea imobilizarea conştiinței şi obținerea unui rezultat mai bun. în şcolile moderne de karate, sistemul de instruire este nefiresc, începătorul învață mai întâi să lovească, apoi să se apere. Cu cât mai mare este numărul de procedee pe care le demonstrează profesorul, cu ațâț mai înalt se consideră că este nivelul lui. Drept urmare, conştiința elevului îşi face un scop din lovitură sau apărare. Cu o astfel de atitudine, el nu va deveni niciodată un maestru, îmi amintesc cum exersam cu râvnă blocajele, respingând cu putere la o parte mâna sau piciorul atacatorului. Apoi a devenit clar că astfel de blocaje nu sunt eficiente şi că blocajul trebuie să fie mobil. Brațul sau piciorul atacatorului este parcă atras spre tine, apoi este dat la o parte.

Mai târziu, un antrenor de prim rang, de la care luam lecții, s-a exprimat foarte simplu: „Primul lucru pe care trebuie să-1 faceți este să vă feriți de pe linia atacului". Apoi a pus întrebarea: „Când este cel mai vulnerabil adversarul?". Toți au început să-şi dea cu părerea: după executarea unui procedeu, în momentul executării procedeului. S-a dovedit că adversarul este vulnerabil în cel mai înalt grad înainte de atac. Adevărații maeştri îşi întreceau adversarul cu o jumătate de secundă, în momentul când acesta trecea de la pregătirea atacului la atacul însuşi. Omul este vulnerabil în cel mai înalt grad atunci când nu se gândeşte la apărare, iar aceasta se întâmplă înainte de atac.

Aici însă apare o problemă. Pentru a ataca, trebuie, înainte de atac, să simți în ce stare se află adversarul şi să determini cu exactitate momentul declanşării atacului. Pentru a executa un blocaj mobil, trebuie să determini cum va fi lovitura şi care îi va fi direcția. Prin urmare, esențială devine nu lovitura şi apărarea, ci evaluarea mişcărilor adversarului, sporirea controlului asupra situației, capacitatea de a vedea mişcarea în germene. Dar, pentru a simți mişcarea care se naşte, trebuie să citeşti informația la nivelul câmpului. De aceea, în primii unu sau doi ani, elevul, în principiu, nu are nevoie să învețe să lovească şi să se apere. Dacă elevul ar fi pus lângă un perete, iar câțiva inşi ar arunca, pe rând, în el cu mingi, şi dacă ei ar face lucrul acesta timp de câteva luni, în cele din urmă, evaluarea oricărei mişcări şi reacția la ea ar deveni automate. Dacă, înaintea fiecărui antrenament de acest fel, elevul şi-ar induce o stare de suspendare a conştiinței, emoțiilor şi voinței, ar ajunge să simtă mişcarea până la începerea ei. Activitatea pe plan intuitiv creşte, dacă adversarii simulează o luptă cu ochii închişi.

Odată am văzut la televizor un antrenament de kung-fu. Un om stătea jos, cu mâinile legate la spate, şi spre fața lui era îndreptat cu putere, la fiecare jumătate de secundă, capătul unui băț înfăşurat cu o cârpă. Cum izbutea el să se ferească, era absolut de neînțeles. Aici îl putea salva numai evaluarea momentană a mişcării. Principalul în artele marțiale îl reprezintă nu lovitura, atacul şi apărarea, ci detectarea

şi controlul mişcării sau situației, fie de la început, fie chiar înainte de producerea lor. Este o vorbă: „Ce face un ninja când simte pericolul? - Când un ninja simte pericolul, nu iese din casă". Acest aforism, cu tot comicul lui aparent, conține destul adevăr în el. Eu am rămas uimit când am aflat că tehnica loviturilor şi atacurilor, în ciuda perfecțiunii ei, se afla pe ultimul loc în arta ninja. După antrenamente speciale, era suficient ca un ninja să-1 privească pe cineva în ochi, pentru a-i paraliza voința. Unul dintre examenele susținute de elevi era, în aparență, destul de simplu: trebuiau să intre în cuşca unui tigru flămând, privindu-l în ochi, şi fie să-l adoarmă, fie să-l facă să dea înapoi.

Evoluția sufletului omului constă în aceea că, în fiecare reîncarnare, el primeşte un număr tot mai mare de valori umane, la care trebuie să reacționeze şi cu care trebuie să in-teracționeze. Cu cât mai puternică este dependența față de acestea, cu atât mai puțină iubire şi stabilitate are el în suflet şi cu atât mai repede va surveni înfrângerea, boala sau moartea. Cu cât mai mare este izbânda repurtată în fața propriului *eu*, datorită aspirației spre iubire, spre Dumnezeu, cu atât mai puțin depinde el de toate valorile umane şi cu atât mai multe dintre acestea poate să posede.

Artele marțiale reprezintă parcă un simbol al implicării active în situație, de aceea eforturile depuse pentru a învinge dependența de valorile umane au aici o importanță deosebită. Eforturile continue de autoperfecționare, sporirea cantității de iubire din suflet, suspendarea periodică a interacțiunii cu toate valorile umane (prin post, izolare, purtare binevoitoare şi blajină, o concepție despre lume corectă, rugăciuni) - toate acestea contribuie la formarea unei atitudini corecte față de artele marțiale.

RECEPTAREA NOII INFORMAȚII

Suntem în februarie 1997. Am venit împreună cu asistenta mea la birou, ca să duc mai departe lucrul la cartea a patra, îmi trebuie o jumătate de oră ca să-mi revin şi să mă deconectez de la toate.

— Am să vă distrag doar pentru un minut - îmi spune femeia care e pe post de secretară. 1-ați permis unei paciente să vă caute la telefon după o lună.

Ridic receptorul şi o rog pe doamnă să-mi amintească problema cu care venise la mine.

— Dumneavoastră ați spus că soțul meu ar putea muri -spune pacienta. Aş vrea să ştiu care este situația lui acum.

Examinez de la distanță câmpul soțului ei şi văd că tabloul a rămas aproape fără modificări.

— N-are rost să te fereşti de destin, de el nu te poți feri -zic eu. Destinul reprezintă caracterul de profunzime şi, dacă acesta nu se schimbă, nu poți scăpa din cursă. Viitorul soțului dumneavoastră este pe cale să se închidă. Aceasta înseamnă că el e ataşat în foarte mare măsură de moralitate, onestitate, idealuri şi noblețe, ceea ce înseamnă că el n-a ştiut şi nici n-a vrut să se împace cu trădarea, nedreptatea, prăbuşirea idealurilor şi a speranțelor. Ştiți de ce, de multe ori, omul preferă să moară, decât să se împace cu prăbuşirea moralității şi idealurilor? Fiindcă, prin intermediul moralei, a moralității umane, noi intrăm în contact cu *eu*- l colectiv, care trăieşte, după ce *eu*-\ nostru personal se dezintegrează. Conectarea la *ego*-ul colectiv înseamnă conectarea Ia

banca de date a întregii omeniri. Cu cât mai moral este omul, cu atât mai amplă este conectarea, care îi poate reuni nu numai pe toți oamenii la nivelul omenirii, ci şi civilizațiile din Galaxia noastră, totalitatea Galaxiilor din alte lumi etc. Totuşi, oricât de important ar fi *eu*-l colectiv, el nu trebuie să fie mai important decât iubirea de Dumnezeu.

— Soțul dumneavoastră - mă adresez eu doamnei - a pus preț în viață, în primul rând, pe moralitate, idealuri şi, abia în al doilea rând, pe iubire. Dacă e să alegi ce-i mai important, moralitatea sau iubirea, trebuie să alegi întotdeauna iubirea. Pentru soțul dumneavoastră însă mai importante au fost spiritualitatea şi moralitatea, dar, întrucât, prin intermediul lor, noi intrăm în contact cu viitorul, îndată ce începem a le socoti mai presus de iubire, pentru a ne purifica sufletul, trebuie să le pierdem. Pierderea viitorului înseamnă, totodată, şi pierderea valorilor spirituale. Rezultatul este fie moartea, fie o boală incurabilă, fie sterilitatea, fie diminuarea bruscă a potențialului spiritual. Pot apărea schizofrenia, epilepsia, slăbirea memoriei, iar la copii — întârzierea dezvoltării mintale sau degradarea morală. Deseori copilul, a cărui mamă punea cel mai mare preț, la început, pe moralitate şi idealuri, şi abia mai târziu – pe iubire, devine un ticălos şi un netrebnic, pentru a putea supraviețui. Adică, el poate supraviețui numai în condițiile unei renunțări permanente la spiritualitate.

— Dacă doriți să vă salvați soțul - îi explic eu doamnei -trebuie să lucrați la propria perfecționare, în primul rând, dumneavoastră, nu el. Femeia are parte mult mai adesea decât bărbatul de înjosirea valorilor umane, atât materiale, cât şi spirituale. De aceea, aspirația ei la iubire ca principal punct de sprijin este mai puternică decât a bărbatului. După manifestările sale exterioare, bărbatul tinde mai mult decât femeia spre spiritualitate, prin urmare, bărbatul aspiră mai mult decât femeia la moralitate, onestitate şi idealuri. De aici rezultă teza despre păcătoşia şi lipsa de perfecțiune a femeii. De aceea bărbatul, ca manifestare exterioară, este mai adesea lider, iar posibilitățile lui de control asupra situației sunt mai mari. Dar, întrucât femeia este nevoită mai des să se umilească şi să suporte prăbuşirea *eu*-lui său şi, pentru a-i naşte şi salva pe copii, asigurându-le supraviețuirea, este constrânsă să încalce legile *ego*-ului colectiv, adică ale moralei umane, aspirația femeii la Dumnezeu şi la iubire este, în medie, mai puternică decât a bărbatului. Dacă e să folosim limbajul bisericii, întrucât femeia este la origine mai păcătoasă decât bărbatul, ea trebuie să-1 iubească pe Dumnezeu mai mult. De aceea bărbatul, deşi, în aparență, o conduce pe femeie, interior i se supune ei. Cu alte cuvinte, caracterul soțului corespunde concepției interioare despre lume a soției.

Nu demult mi-a cerut ajutorul o femeie, căreia îi fusese diagnosticată sterilitatea. După un control medical, soțului ei i-a fost stabilit acelaşi diagnostic. El însă are un copil de la o altă femeie, prin urmare, sterilitatea soțului ține de o dată destul de recentă.

— Orientarea incorectă - îi spun eu interlocutoarei mele -traumatizează sufletele viitorilor dumneavoastră copii. Şi dumneavoastră, şi soțului dumneavoastră v-a fost blocată posibilitatea de a avea copii, întrucât, la viitorii dumneavoastră copii, atât calitățile, cât şi defectele se amplifică înzecit, orientarea incorectă pe care i-ați transmis-o soțului distruge sufletele copiilor dumneavoastră, nu le permite să vină pe lume, de aici şi sterilitatea.

Copii sănătoşi naşte acea femeie, la care sentimentul iubirii nu se contopeşte cu moralitatea, onestitatea, principiile, aptitudinile sau banii. Iubirea poate fi imorală şi va trăi, dar moralitatea fără iubire nu va trăi. Mă adresez din nou doamnei cu care vorbesc la telefon:

— Când o să vă rugați, vă puteți ruga în felul următor: „Doamne, pentru iubirea față de Tine eu sunt gata să renunț la moralitate, onestitate, spiritualitate şi idealuri". Rugați-vă, când vă adresați lui Dumnezeu, ca iubirea dumneavoastră să nu depindă de valorile umane şi ca nici un fel de necazuri şi nenorociri să nu vă poată diminua iubirea de Dumnezeu. Dacă, o dată cu efortul dumneavoastră îndreptat asupra propriei persoane, şi soțul va încerca să-şi schimbe modul de a privi lumea, să înțeleagă şi să simtă că, în viață, iubirea este mai importantă decât principiile, va supraviețui.

În ultimul timp, sunt plăcut surprins de modificările care intervin în caracterele pacienților. Cu câteva zile în urmă, o pacientă, dându-şi silința să pară delicată, mi-a cerut să-i garantez că, după şedință, starea sănătății ei se va schimba. Ea dorea să-i răspund concret, cu câte procente se va ameliora situația şi dacă ea va obține ce doreşte.

— Cu cât mai neclintită va fi orientarea dumneavoastră spre obținerea unui rezultat - îi spun eu - cu atât mai puține şanse veți avea. în al doilea rând, dumneavoastră încercați să mă adaptați atât pe mine, cât şi sistemul meu la felul dumneavoastră de a fi, adică nu doriți să vă schimbați, dar esența sistemului rezidă în faptul că, fără o schimbare a propriului *eu,* nu se vor produce schimbări nici în rest. La judecata oamenilor, mai întâi, ia cuvântul procurorul, apoi avocatul, la judecata lui Dumnezeu, mai întâi, vorbeşte avocatul. Iertarea porneşte de la înțelegerea faptului că propriul *eu* este secundar. Acuzarea porneşte de la premisa că acesta – *eu*-l omenesc - este primar. Vă rog să mergeți şi să vă gândiți o vreme la cele ce v-am spus.

Ea se întoarce peste vreo 40-50 de minute. După felul cum se mişcă, se vede deja că a devenit mai blândă şi mai armonioasă. Privirea ei este mai puțin aspră şi denotă mult mai puțină exigență, încep diagnosticarea, apoi chibzuiesc concentrat preț de câteva secunde, în sfârşit, ridic încet privirea spre ea.

— În decursul acestei ore, n-ați dobândit nimic altceva decât moartea - îi zic eu - câmpul dumneavoastră s-a transformat în „zdrențe", doar v-am avertizat că, în timpul şedinței, nu trebuie să aveți pretenții față de mine. Lucrul cel mai trist este că, acum, eu nu vă pot ajuta, deoarece agresivitatea dumneavoastră interioară îndreptată împotriva mea blochează ajutorul din partea subconştientului meu. În această situație, eu sunt neputincios. Tot ce vă pot propune este să aşteptați vreo 40 de minute, apoi să intrați iar la mine.

Peste o oră, în cabinetul meu intră cu totul alt om. Privirea este calmă, blândă, mişcările sunt line.

— Ştiți - spune ea, poticnindu-se - la început a fost un zid, apoi, nu ştiu cum, dintr-o dată am înțeles ce mi-ați vorbit. Mi se pare că am început să mă schimb.

Mă uit la câmpul ei, îl mai examinez o dată, mai detaliat. Este curat. Câmpul unui om cu sănătate normală. Femeia care venise la mine la consultație cu două ore în urmă a dispărut, în fața mea se află un om la fel de sigur de sine ca înainte, dar deja complet diferit. Eu îi zâmbesc, ea îmi întoarce zâmbetul. După aceasta ne luăm rămas bun.

Îmi amintesc cum, cu câteva luni în urmă, asistentul meu mi-a povestit o întâmplare.

— Sunt uimit cât de profund se schimbă oamenii. Dimineața a venit la consultație o doamnă. Fiară, nu femeie. Când a trecut pe lângă mine, mi s-a părut că a trecut un tanc.

— Am programare pentru ora 10 dimineața şi am să intru în cabinetul lui la 10 fix - a rostit ea cu voce metalică. Asistentul îşi desface brațele cu mirare.

— Mi se pare că femeia aceasta, chiar dacă a zâmbit vreodată, a făcut-o numai în viețile anterioare. Peste trei ore însă în vocabularul ei a apărut expresia „scuzați-mă", zâmbeşte, gândirea e la fel de limpede, dar ochii i-au devenit blâ-â-â-â-ânzi -intonează el - nu mai e tanc, e precum o limuzină, şi încă una împodobită pentru nuntă, acoperită de flori - îşi descrie el senzațiile.

În toamna anului 1996 am avut la New York o discuție cu o pacientă.

— Am să vă povestesc o istorie neobişnuită - a spus ea. Toate astea s-au întâmplat cu mine. Exact un an în urmă, am luat cunoştință de cărțile dumneavoastră şi am procurat o casetă video. Am început să vizionez înregistrarea, de fiecare dată însă se întâmpla unul şi acelaşi lucru: nu eram în stare să privesc, în cel mai bun caz adormeam pe loc. Am încercat să citesc o carte, însă am avut senzația că mestec nisip. Am înțeles că această carte nu-i de mine. Am lăsat-o la o parte şi am uitat de ea. Câteva luni în urmă au început necazurile şi nenorocirile, iar eu simțeam că „lațul" se strânge tot mai mult. Dar iată că, nu demult, m-am apropiat de un teanc de cărți uitate şi am luat una la întâmplare, care s-a dovedit a fi tocmai cartea dumneavoastră. Am citit-o repede, fără să mă opresc vreodată, uşor şi dintr-o răsuflare. Am înțeles şi am acceptat totul dintr-o dată. Apoi am luat caseta şi am privit-o de la cap la coadă cu o plăcere nemaipomenită. Acum îmi dau seama că, pentru a citi cărțile dumneavoastră, trebuie să fii cu sufletul pregătit.

— Aveți dreptate - dau eu din cap afirmativ. Pregătirea sufletului are loc prin durere, prin distrugerea stabilității valorilor umane. Ne îndreptăm cu mai multă uşurință spre iubire şi spre Dumnezeu, atunci când trecem prin chinuri spirituale şi fizice, care ne ajută să înțelegem caracterul iluzoriu al valorilor umane şi caracterul real al iubirii de Dumnezeu. Pe de altă parte, cărțile mele sunt greu de citit pentru mulți şi din cauza autenticității şi a înaltei concentrații a informației expuse, în toată lumea există o cantitate enormă de literatură consacrată karmei, reîncarnării, moralității, dar ea conține, în general, plăsmuiri, şi nu fapte concrete.

Imaginați-vă o scară cu o mie de trepte care urcă, căreia însă îi lipsesc câteva trepte chiar de la început şi, oricât de înaltă şi frumoasă ar fi această scară, dacă veți porni pe ea, veți pieri. Eu sunt de părere că pe scara mea se poate merge, iar influența cărților s-a dovedit a fi foarte puternică, lucru neaşteptat chiar şi pentru mine. Fiecare organism dispune de o anumită capacitate informațională. Schimbările se produc într-un mod destul de chinuitor, iar schimbările prea bruşte pot duce la pieire, de aceea eu Ie spun tuturor că informația despre investigațiile mele poate fi propusă, dar nu trebuie impusă în nici un caz. Aşa cum s-a exprimat o pacientă de a mea: „Boala intră cu durere şi iese cu durere". Mulți oameni observă că, după botez sau după orientarea conştientă către Dumnezeu, se produce adesea un haos în destin şi se ivesc o mulțime de necazuri. Asta înseamnă că persoana în cauză dispune de posibilități reduse de schimbare a sufletului şi că ea este ajutată, în timpul acesta, prin necazuri, adică printr-o îndepărtare de scurtă durată de valorile umane. Cu cât mai puțin se înrăieşte omul în acest caz, cu atât mai repede parcurge el calea purificării.

Nu demult, am dat o consultație unui tânăr, a cărui mamă era pe patul de moarte - avea cancer.

— Cel care trebuie să moară sunteți dumneavoastră - îi zic - iar mama dumneavoastră, în subconştient, vă protejează. Rugați-vă, purificați-vă sufletul, astfel vă veți ajuta mama.

Peste câteva zile, tânărul mi-a telefonat.

— Aseară eu împreună cu logodnica mea am fost implicați într-un accident rutier - mi-a spus el. Din maşină n-a rămas nimic, noi însă n-avem nici o zgârietură, mi-am dat deja seama că e o avertizare.

— Nu e o avertizare - i-am spus. E moartea dumneavoastră reală, care trebuia să se întâmple ceva mai târziu. Când ați început să vă rugați, pe de o parte, s-a produs, în ceea ce vă priveşte, o accelerare bruscă a tuturor proceselor, adică „murdăria" din suflet a început să se ridice mai repede, pe de altă parte, întrucât rugăciunea dumneavoastră conținea mai multă iubire decât sete de câştig, îngerului dumneavoastră păzitor i-a fost permis să vă ajute. Tabloul nenorocirilor a rămas acelaşi, dar a devenit mai transparent.

Aceste fapte m-au ajutat să înțeleg de ce cartea mea n-a avut nici un ecou în Occident. Nici o editură n-a consimțit să-mi publice cărțile, atunci când adepții investigațiilor mele au dus tratative în acest sens. În Anglia, Germania, rezultatul a fost, pur şi simplu, o totală indiferență, în ceea ce priveşte America, situația era mult mai interesantă, în 1995 am tradus o carte în limba engleză, întrucât traducerea a fost considerată nereuşită, a fost efectuată, de fapt, o nouă traducere, adică un vorbitor nativ al limbii a redactat totul cu multă grijă. Persoana care a realizat această traducere era profesor la o universitate din America. La începutul anului 1996, eu am vrut să tipăresc un tiraj nu prea mare şi să-1 expediez la New York, pentru a testa reacția cititorilor de limbă engleză la această carte, îmi amintesc cum peroram, într-o discuție cu o cunoştință de a mea, despre atenția pe care ar trebui s-o manifeste America față de cartea mea, căci, în ceea ce priveşte energetica, aceasta este una dintre cele mai defavorizate țări din lume.

În momentul acesta mi-a parvenit o informație destul de categorică, al cărei autor era destinul meu. Textul era simplu şi concis:

— Cartea ta nu trebuie să apară în America mai devreme de octombrie 1996.

Am icnit, m-am scărpinat la ceafă şi am hotărât să nu-mi pun destinul la încercare. La începutul lui noiembrie 1996, prima carte în limba engleză a ajuns la New York. Peste o săptămână am sunat-o pe asistenta mea de acolo.

— Cartea a ajuns, dar, până acum, încă n-am reuşit s-o iau din aeroport.

— Care e povestea? Ce s-a întâmplat?

— Toate computerele de acolo s-au defectat, de aceea nu pot primi bagajul.

— Şi aşa ceva se întâmplă adesea la New York?

— După câte ştiu, lucrul acesta s-a întâmplat pentru prima oară în istoria aeroportului.

Mi-am dat seama că America nu este pregătită interior pentru cărțile mele. De aceea, atunci când mi s-a spus că, pentru apariția cărții în S.U.A., trebuie să irosesc mult timp şi puteri pentru reclamă, eu am răspuns că nu am de gând să mă ocup de aşa ceva. Din punctul meu de vedere, n-avea nici un rost să irosesc câțiva ani pentru a-i ajuta pe cei care nu doresc sau nu sunt pregătiți pentru aceasta, în timpul acesta, îmi puteam îndrepta eforturile spre a avansa mai departe şi spre a-i ajuta pe cei ce erau deja pregătiți şi aveau o nevoie disperată de ajutor.

Lucrul cel mai interesant e că emigranții rusofoni care locuiseră peste hotare chiar zece sau douăzeci de ani manifestau față de cărțile mele acelaşi interes ca şi oamenii care locuiau în Rusia.

M-am ciocnit destul de des cu situații când pacientul îmi comunică:

— Dumneavoastră îmi spuneți să mă rog, să simt că iubirea de Dumnezeu

reprezintă fericirea supremă, eu însă nu simt şi nu înţeleg acest lucru.

— A-ţi convinge sufletul că iubirea este mai importantă decât orice este o muncă foarte dificilă, de aceea nu trebuie să disperaţi.

Imaginaţi-vă că bântuie viforul şi dumneavoastră fie vă culcaţi la pământ şi îngheţaţi, fie vă ridicaţi şi mergeţi înainte, fără a avea câtuşi de puţin siguranţa că veţi supravieţui. Cel care spune: „Eu nu simt iubire faţă de Dumnezeu, n-o înţeleg, de aceea n-am de gând să mă schimb", se aseamănă celui care declară: „Bântuie viforul, nu văd nimic, de aceea nu voi merge, mai bine mă culc şi îngheţ". E dreptul şi alegerea lui.

Acum însă pe întreg Pământul se dezlănţuie „viforul" şi astfel de oameni, după toate probabilităţile, vor fi din ce în ce mai puţini.

Cu două zile în urmă, o pacientă, care venise la mine pentru consultaţie, mi-a spus:

— Dumneavoastră îmi ziceţi să mă rog, să mă rog astfel: „Doamne, pentru iubirea mea faţă de Tine sunt gata să accept pierderea vieţii, a dorinţelor şi a voinţei, a propriului meu *eu* omenesc, a moralităţii şi a idealurilor, a spiritualităţii şi a nobleţei şi a oricăror valori umane". Dar dacă nu e aşa, dacă eu nu vreau să accept pierderea lor? Eu ridic din umeri:

— Atunci nu trebuie să vă rugaţi. Mai aşteptaţi puţin. Degrabă toate astea vi se vor lua. Iar când veţi fi bolnavă şi pe moarte, vă va fi mult mai uşor să vă rugaţi!

— Bine - zice femeia - dar dacă eu nu simt lucrul acesta, în schimb voi încerca să-mi conving sufletul să simtă, e mai bine aşa?

— Desigur - răspund eu - *eu*-l dumneavoastră superior este imuabil şi veşnic, este Dumnezeu şi iubire. Dar *eu*-l dumneavoastră uman, secundar, „murdărit" prin sporirea propriei importanţe, poate fi schimbat. E un lucru destul de greu, care însă vă va face fericită, nemaivorbind de schimbările survenite în caracter şi în starea sănătăţii. Sentimentul fericirii înseamnă sporirea cantităţii de iubire din suflet. Atunci când *eu*-l dumneavoastră uman, secundar simte că el este mai real şi mai important decât iubirea, iubirea din suflet începe să se stingă. Aceasta şi este adevărata nefericire, indiferent de numărul şi calitatea valorilor exterioare de care dispune omul.

— Pot să vă mai pun o întrebare? - pacienta mă priveşte întrebător.

— Vă rog.

— De ce nu-mi pot face cruce la biserică?

— Deoarece crucea reprezintă simbolul renunţării la toate valorile umane în numele iubirii de Dumnezeu. Până acum însă dumneavoastră n-aţi putut face şi nici n-aţi dorit lucrul acesta. Dumneavoastră - îi explic eu doamnei - sunteţi ataşată de propriul *ego,* de voinţă şi dorinţe - una la mână; de principii, scopuri, idealuri - două la mână; în al treilea rând - de aptitudini, voinţă şi intelect. De aici rezultă cea mai mare trufie, adică neacceptarea pierderii valorilor umane, în Biblie, lucrul acesta este numit diavolism. încercaţi mai întâi să reduceţi importanţa propriului *eu* prin post, foame, exerciţii respiratorii, muncă fizică şi oboseală, prin limitarea dorinţelor, încercaţi, de asemenea, să vă rugaţi acasă, în genunchi, acesta este un simbol al umilirii *ego*-ului.

Când vă împreunaţi mâinile, cu palmele lipite, lucrul acesta înseamnă umilirea aptitudinilor dumneavoastră.

Când atingeţi podeaua cu fruntea în timpul rugăciunii, aceasta reprezintă umilirea conştiinţei dumneavoastră. Dar, vă rog, ţineţi minte un lucru simplu: rugându-vă, dumneavoastră vă umiliţi propriul *eu* şi vă îndepărtaţi de valorile umane,

îngenuncheați şi vă închinați în fața iubirii, care nu depinde şi nu va depinde nicicând de oricare valori umane, oricât de mari ar fi acestea.

PERSONALITATEA ŞI SOCIETATEA

Mulți ştiu că un om foarte puternic trebuie să fie blând, în caz contrar „arde" văzând cu ochii. Lucrul acesta însă se referă la puterea fizică, iar, în ceea ce priveşte puterea spirituală, există un stereotip opus. Aici însă nu trebuie confundat egoismul cu înrăirea, în jocul numit viață, personajul negativ poate fi, în adâncul sufletului, blând, iar cel pozitiv poate fi înrăit. Am încercat să ajut o fetiță, acționând prin intermediul părinților ei. Ea avea mari probleme legate de psihic şi de vorbire. S-ar zice că totul e simplu: o dată ce conştiința este blocată, există, prin urmare, ataşarea de aptitudini, intelect şi de tot ce stă la baza acestora - spiritualitate, noblețe, visuri, speranțe, idealuri. Dar părinții depuneau eforturi, iar situația rămânea neschimbată. Simțeam că nu am destul cunoştințe. Boala ei nu se „încadra" în sistem.

Mai târziu, când am reuşit să ajung la niveluri mai subtile, am văzut capul fetiței închis într-un cocon, iar acest cocon era legat de destinul omenirii, în trei vieți anterioare, ea avusese pretenții față de întreaga omenire şi proporțiile lor erau uriaşe. Pretențiile se situau la nivelul contactului cu viitorul, adică țineau de momentele esențiale ale moralei umane. După toate probabilitățile, în viețile anterioare, nivelul conştiinței ei şi, în mod corespunzător, al moralei, eticii, moralității ei, a fost extrem de înalt, întreaga omenire i se părea josnică, cufundată în păcate şi nedemnă de iubire. Disprețul plin de dezgust față de un vecin nevrednic se transformă treptat în disprețul față de întreaga omenire. Dar, întrucât a purta pică, a disprețui, a condamna pe cineva înseamnă a-i dori în taină moartea, urmaşii celui care disprețuieşte şi condamnă doresc deja moartea întregii omeniri şi caută mijloace tehnice de realizare a acestui deziderat. Când procentul unor astfel de oameni va atinge un anumit nivel, omenirea nu va mai fi viabilă. Cu cât este mai mare anvergura unei personalități, cu atât mai rapid este străbătută această cale funestă.

Anvergura unei personalități este determinată de amploarea contactului cu obiectele Universului. Dacă un om a trăit pe alte planete, în alte Galaxii sau în alte lumi, el păstrează contactul cu acestea pe plan subtil. Capacitățile lui de creare a conştiinței colective şi de dezvoltare rapidă a aptitudinilor sunt foarte mari. Dar responsabilitatea pentru acest contact este enormă. Un om primitiv îşi urăşte cu înverşunare vecinul care 1-a furat. Un om mai spiritualizat condamnă deja întreaga societate în care-şi au locul asemenea moravuri. Un om de o extraordinară spiritualitate poate disprețui în persoana vecinului său întreaga omenire, care se îndreaptă „într-o direcție greşită". Mai înainte nu eram în stare să înțeleg un fapt straniu. Mi s-a povestit, de pildă, despre un mag negru - un caz tipic. Aptitudinile lui sunt extrem de dezvoltate, egoismul e şi mai mare. Omul nostru este absolut lipsit de moralitate şi etică. Activitatea îi este orientată doar spre beneficiul personal, spre propriul *ego*. întrebare: de ce nu este pedepsit un om lipsit de moralitate, care disprețuieşte morala generală?

De ce îi permite Dumnezeu să făptuiască lucruri imorale? Şi iatâ-mă cercetându-l de la distanță. De unde-i vin aptitudini atât de mari şi înaltul potențial spiritual? în cea de-a treia viață, el a trăit pe o altă planetă, în partea opusă a Galaxiei. Acea civilizație este înrudită cu a noastră. Şi a doua lui viață s-a desfăşurat pe o altă planetă, care se află undeva în partea dreaptă a Galaxiei. Viața anterioară existenței actuale l-a adus în America de Sud, în regiunea Braziliei. Deoarece acolo există o

puternică orientare spre trecut, spre lucrurile materiale, prin urmare, este vizat direct şi propriul *ego,* întrucât acesta este legat de învelişul material, adică de corpul nostru, în această viață, în subconştientul lui sunt deja întipărite, pe de o parte, uriaşe posibilități spirituale, pe de altă parte - un egoism uriaş. M-am uitat să văd unde şi-a trăit acest om viața a patra. Din nou, Brazilia. Stăteam şi mă gândeam, comparam şi analizam: era ceva ciudat la mijloc. Se pare că omul nostru s-a atins de uriaşe valori spirituale, calea evoluției viitoare pare să se deschidă în fața Iui.

Pentru ce I-a trebuit lui Dumnezeu să-1 „bage cu nasul" în *ego*-ul uman, făcându-1 să uite de culmile spirituale pe care se înălțase? în India există aşa o noțiune - „avatar", care îl desemnează pe omul ce apare pe Pământ pentru a-i ajuta şi salva pe alții, în filozofia şi mitologia indiană, scopul esențial al vieții constă în a te elibera cât mai curând de *ego*-ul tău şi de învelişul uman şi a pleca spre sferele înalte pentru a nu te mai reîncarna pe Pământ, în cazul dat însă reiese că, după ce a atins sfere înalte, un om vine pe Pământ nu pentru a-i lumina şi călăuzi pe alți oameni, ci pentru a distruge tot ce este moral şi sfânt. La drept vorbind, Dumnezeu are o logică foarte bizară.

Atunci când întâlnesc nu un singur caz, ci zeci de cazuri de închidere a contactului cu sferele superioare, şi văd cu câtă insistență este „cufundat" omul în propriul *ego,* fiind forțat să uite de toate, eu înțeleg că aceasta este o tendință şi, prin urmare, poate fi înțeleasă. După sute şi mii de încercări, succesul, oricum, va veni.

Important este ca fiecare încercare să difere de cea anterioară. M-am obişnuit deja să fac acest lucru şi ştiu că, mai devreme sau mai târziu, soluția va fi găsită, în cele din urmă, aceasta se iveşte. Universul pulsează şi fiecare obiect din Univers pulsează, la rândul său. Fiecare direcție este schimbată periodic de opusul ei. Cauza primară nu poate fi înțeleasă numai prin partea stângă sau numai prin partea dreaptă. Dumnezeu înseamnă şi stânga, şi dreapta concomitent. Cu cât mai înalte sunt nivelurile de conştiință la care se ridică omul, cu atât mai mari sunt dimensiunile personalității, eticii şi moralității lui. Dacă însă aceste niveluri devin pentru el mai importante decât iubirea de Dumnezeu, ataşarea de nivelurile superioare ale conştiinței va duce la o catastrofă, iar dorința de a-şi nimici semenii va fi imensă.

Pentru a-i salva sufletul, omul trebuie lipsit de contactul cu sferele superioare, iar amintirea lui despre acest contact trebuie blocată. De aceea el nu trebuie să ştie cum, înainte de conceperea şi naşterea sa, când încă nu avea învelişul fizic, s-a mişcat la nivelurile superioare ale întregii Ființe. Apoi omul se cufundă în necesitățile corpului său minuscul, nu trăieşte decât pentru propriul *ego,* se gândeşte doar la sine şi aceasta îi vindecă sufletul.

Cu o săptămână în urmă, eu am examinat-o de la distanță pe una dintre fiicele unui pacient de-al meu. în câmpul ei am detectat o orientare foarte periculoasă, rigidă, în direcția nivelurilor superioare ale moralității, spiritualității, nobleței şi idealurilor.

— N-o împiedicați pe fiica dumneavoastră să fie egoistă -i-am spus acestui pacient. Femeia se orientează mai mult spre cele materiale, iar bărbatul spre cele spirituale. Dacă fiica dumneavoastră s-ar fi născut băiat, ar fi murit, deoarece orientarea ei spre valorile spirituale elevate este mult mai puternică decât spre sentimentul iubirii. Fetița are un comportament egoist? - întreb eu.

— Sunt uluit - răspunde bărbatul - dar tocmai aceasta e situația. Ea nu permite nimănui să-i ia jucăriile, să intre pe teritoriul ei, nu împarte nimic cu alții. Dar, nu vă supărați, eu totuşi n-am înțeles ce ați spus. Reiese că trebuie să-i încurajez egoismul?

— Nu; numai că dumneavoastră ați fi încercat să-i frângeți egoismul cu forța, sau să-i schimbați convingerile, pe care le-ați fi înlocuit, fireşte, cu opusul lor,

altruismul sau colectivismul. De aceea, rezultatul ar fi fost tragic, atât pentru ea, cât şi pentru cei din jur. Egoismul poate fi învins nu prin colectivism, ci prin iubirea de Dumnezeu. Conştiinţa individualistă, egoistă, lipsită de iubire, aduce lumii prejudicii tot mai mari. Aceasta este tendinţa capitalismului. Dar conştiinţa colectivistă este şi mai periculoasă, dacă e lipsită de iubire şi, în concepţia multor oameni, socialism şi catastrofă sunt noţiuni identice. Mai înainte, conştiinţa individualistă, care îşi are originea în Occident, dădea un impuls dezvoltării civilizaţiei, apoi era înlocuită de conştiinţa colectivistă a Orientului, dând naştere filozofiei şi culturii. Acum însă omenirea a ajuns în situaţia când conştiinţa egoistă şi cea colectivistă sunt la fel de mortale, dacă sunt lipsite de iubire. Aşadar, trebuie să se producă o anumită restructurare a conştiinţei, încât întâietatea să aparţină nu valorilor materiale sau spirituale, ci sentimentului iubirii, în primul rând, al iubirii faţă de Creator, faţă de cauza primară. Dar simpla apariţie a unei noi religii nu va duce la nimic. Este vorba de unirea religiei cu ştiinţa. Religia trebuie să tindă tot mai mult spre ştiinţă, logică şi analiză, iar ştiinţa trebuie să fie tot mai aproape de Dumnezeu, iubire şi moralitate. O moralitate care să se sprijine, în primul rând, nu pe conştiinţa individuală sau colectivă, ci pe iubirea de Dumnezeu şi pe sentimentul iubirii în general. Astfel de tendinţe există în lume, omenirea deci are şanse de supravieţuire.

Devine un avatar omul care a atins culmile spiritualităţii, dar le-a considerat totuşi inferioare iubirii. Ceilalţi sunt nevoiţi să se „prăbuşească", devenind trădători, nemernici, oameni pentru care doar banii reprezintă valoarea supremă. Oricât ar părea de ciudat, la început, lucrul acesta le purifică sufletul, apoi orientarea hipertrofiată spre propriul *ego* începe să-i mistuie şi ei se avântă, mai întâi, spre spiritualitate, apoi spre iubire. Cu cât mai repede vor dobândi oamenii iubirea, cu atât mai repede se vor salva.

Stau şi mă uit la un nou film de acţiune, excelent realizat, înregistrat pe casetă video. Un terorist aruncă în aer autobuze cu oameni, chipul lui exprimă o cruzime care te îngheaţă, el este gata să ucidă pe oricine pentru bani. Teroristul are nevoie de bani, de bani grei. Pentru a-i câştiga, el îşi ucide semenii. „Şi lucrul acesta încă nu e cel mai rău - mă gândesc, privind spre ecranul televizorului. Atunci când teroriştii cer bani sau altceva, mai poţi ajunge la o înţelegere cu ei. Dar când vor apărea terorişti, al căror singur scop va fi nimicirea unui oraş sau a omenirii, pentru simplul motiv că acestea nu trebuie să existe, şi care nu vor cere nimic şi nu vor pune nici o condiţie, iată aceasta va fi deja o adevărată catastrofă. Nici poliţia, nici serviciile speciale nu vor salva situaţia. Viitorul ucigaş ar putea ieşi chiar din rândurile lor. Zece vor fi opriţi, al unsprezecelea va trece. Aşadar, lupta trebuie dusă nu împotriva unor persoane izolate, ci împotriva concepţiei incorecte despre lume care le formează. Prea puţini ştiu însă cum poate fi modificată concepţia despre lume a unui om. Deocamdată, chiar şi cele mai noi realizări ale psihologiei nu sunt adesea nimic altceva decât magie primitivă.

În 1995, eu am ajuns pentru prima oară la New York.

— Care este restaurantul cel mai exotic de pe aici? - am întrebat eu.

— Ei, toate restaurantele din Brighton, să zicem, le-am cutreierat deja împreună cu tine - mi-au răspuns prietenii. La restaurantul turnant de la etajul patruzeci al hotelului „Marriott" ai fost deja. Dar la restaurantul de la parterul acelui zgârie-nori, în care se află World Trade Center, nu vom putea ajunge. Reparaţia edificiului va dura până la sfârşitul lunii mai.

Peste câteva zile, noi am trecut cu maşina pe lângă aceşti zgârie-nori, şi baza unuia dintre ei era acoperită cu panouri uriaşe din pânză de culoare gri. Acolo se făceau reparaţii. Mi s-a povestit ce s-a întâmplat. Nişte terorişti arabi au lansat spre baza acestui zgârie-nori un microbuz încărcat cu explozibil. Clădirea a rezistat -japonezii o

construiseră cu nădejde. Evacuarea edificiului a durat o zi. Din cât îmi amintesc, în timpul zilei de lucru, în clădire se aflau circa două sute de mii de oameni - un oraş întreg. Socoteala era simplă: o clădire cade, antrenând-o pe alta — principiul dominoului. Puteau muri sute de mii de persoane, şi lucrul acesta ar fi fost săvârşit de o mână de oameni. Mai înainte cu câțiva ani, în ziarele americane a fost publicat un articol. Unui om i-a venit în gând o întrebare de necrezut: dacă el ar fi fost terorist, ar fi putut oare confecționa, în mod independent, o bombă atomică şi cât 1-ar fi costat? Cele mai multe informații el le-a obținut din biblioteci. Uneori telefona direct la instituțiile care aveau acces la asemenea informații şi răspunsul îi era oferit cu amabilitate prin telefon. Peste câteva luni, omul ăsta avea informații absolut complete despre materialele necesare pentru confecționarea unei bombe atomice la domiciliu. Prețul de cost al bombei era de 40-50 de mii de dolari. Un automobil bun costă de două ori mai scump.

Nu prea demult, câteva mii de japonezi au fost otrăviți cu un gaz toxic. Se vede că organizatorii n-au avut timp să se ocupe de fabricarea unei bombe atomice. Tendința de nimicire reciprocă nu se diminuează, ci se intensifică.

Un an în urmă, tot la New York, un pacient m-a întrebat:

— Ați văzut cumva filmul despre Nostradamus? A fost difuzat de curând de un canal de televiziune.

— Nu. Era ceva interesant?

— Nostradamus a prezis cu precizie moartea preşedintelui John Kennedy. A fost indicat termenul când va fi ucis fratele acestuia, Robert (Kennedy, Robert (1925 - 1968) - om politic american, fratele lui J.F. Kennedy, senator democrat, artizan al politicii de integrare rasială. A fost asasinat.) Potrivit informației furnizate de Nostradamus, adevăratul ucigaş al preşedintelui nu va fi arestat. Omul acela va sta în ambuscadă în nişte tufişuri. Poliția a hotărât să verifice această informație. Analizând arhivele, ei au văzut în una dintre fotografiile făcute în momentul asasinării preşedintelui silueta unui om cu o armă cu lunetă ascuns într-un tufiş. Precizia predicției s-a dovedit neaşteptat de înaltă. Ei bine, după Nostradamus, în anul 1998 oraşul New York va dispărea de pe fața pământului. Ce credeți despre aceasta?

Eu ridic din umeri.

— Chiar dacă îmi va fi îngăduit să văd viitorul unui grup mare de oameni, nu-mi va fi permis să fac cunoscut lucrul acesta. Pacienții mei confirmă adesea faptul că tot ce am prezis eu s-a împlinit. Dar, când văd viitorul unui om şi i-l aduc la cunoştință, eu, în primul rând, nu-i spun totul, iar, în al doilea rând, mă străduiesc să-i formez o atitudine corectă față de evenimente şi să-i ofer o cale corectă spre Dumnezeu şi spre iubire. Astfel, atunci când totul se confirmă, omul depune mai multe eforturi ca să se schimbe. Deoarece conştiința unui grup mare de oameni este mai greu de schimbat, în acest caz, prezicerea cu exactitate a evenimentelor este periculoasă. De fapt, se poate întâmpla, pur şi simplu, ca vizualizarea lor în detaliu să nu fie permisă. De aceea, eu mă orientez exact spre prezent, dar, dacă este vizat nivelul subtil al câmpului, se pot face pronosticuri după modificările acestuia. Iar pronosticul cu privire la New York nu este prea bun.

În ianuarie 1997 ofer din nou consultații la New York. Asistenta mi-a spus că voise să mă vadă o femeie, care, de un an întreg, are acelaşi coşmar în fiecare noapte. Totul arde şi explodează, se prăbuşesc casele. Ea îşi caută fiul şi nu-1 poate găsi. Locul acțiunii - New York, timpul acțiunii - vara anului 1997. „Singura mea speranță - a spus femeia la telefon - era să aflu că am dereglări psihice, însă psihiatrii şi bioenergote-

rapeuții la care am fost mi-au spus că sunt absolut sănătoasă".

Femeia aceasta n-a mai venit la consultație. Apropo, a mai fost o informație, potrivit căreia, mai mult ca sigur, urma să aibă loc un atentat terorist. Cam astea sunt lucrurile. Ce-i drept, peste două sau trei zile, a venit la mine un pacient, care vorbea repede şi înfocat.

— În jur e numai diavolism - se enerva el - poate ar trebui să arunc New York-ul ăsta în aer, la mama dracului.

Văzându-mi privirea ironică, a adăugat repede: „Să ştiţi că posibilităţi tehnice există".

Este puțin probabil ca individul să fi vorbit serios. Iar cel mai mare pericol nici nu constă în posibilitățile tehnice, ci în faptul că, o dată ce aşa gândeşte un om, lucrul acesta există deci şi în subconştientul altora. Mai întâi se iveşte scopul, apoi apar posibilitățile tehnice.

A doua zi am iar ore de consultații în program.

— Spuneți-mi - mă întreabă cu prudență doamna din fața mea - este adevărat că New York-ul trebuie să dispară?

— De ce credeți aşa?

— Nu demult, patru clarvăzători au vorbit la o emisiune televizată despre faptul că, până în 1999, New York-ul va dispărea de pe fața pământului.

— Să examinăm energetica New York-ului la nivel subtil -am propus eu - şi atunci va fi mai uşor să tragem concluzii.

Să începem cu anul 1985. Energetica New York-ului este mult sporită şi urmează o linie dreaptă, iar nivelul ei este de 3 ori mai înalt decât de obicei.

Anul 1990 - totul este bine.

1991, 1992, 1993-e bine.

La sfârşitul anului 1993 apar nişte fluctuații, iar la începutul lui 1994 survine o cădere bruscă. Acum nivelul este mai jos decât media pentru oraşele obişnuite. O „depresiune" nu prea mare pe la sfârşitul lui martie, care se nivelează destul de repede, şi o nouă cădere în iulie 1997. Aşadar, nu sunt excluse unele probleme.

Pacienta a plecat demult, iar eu mă uit pe geam la peisajul din Brooklyn.

De ce tocmai New York-ului îi sunt prevestite asemenea cataclisme? De ce înrăutățirea bruscă a energeticii a început în 1994? Ce anume a putut-o provoca?

Cât de reale sunt coşmarurile femeii care m-a căutat la telefon?

La viitorul New York-ului nu vreau să mă uit. La ce bun să mai gândeşti, dacă viitorul este pe de-a întregul cunoscut? Şi-apoi e îndoielnic că-mi va fi permis să-1 văd.

Să judecăm logic. Ceea ce vedem în visuri, reprezintă planul subtil. Evenimentele care se produc în planul subtil îşi pot găsi o realizare în planul fizic, dar pot şi să nu se realizeze. După toate probabilitățile, femeia a văzut cu exactitate căderea bruscă a energeticii New York-ului în vara anului 1997, precum şi evenimentele fizice pe deplin reale care vor urma după prăbuşirea energetică.

Dar ce a văzut ea? Energetica sau evenimentele reale? M-am gândit că problema poate fi soluționată în felul următor. Dacă informația primită de ea constă, în proporție de peste 50%, din energetică, atunci visurile ei sunt doar o reprezentare plastică a căderii energetice din New York. Dacă însă peste 50 % sunt evenimente reale, problemele, fie şi la o scară mai redusă decât a văzut ea, nu sunt excluse.

A mai rămas un mic detaliu: să măsor acest raport pe plan subtil. Atunci când am încercat să obțin informația, aceasta s-a închis. Mi-am dat seama că m-am apropiat de un strat de frontieră şi că avansarea mai departe este periculoasă. Ei bine, dacă intuiția nu este de ajutor, trebuie să recurg la logică.

Suntem în ziua de 15 februarie 1997. Ieri a fost sărbătoare — ziua îndrăgostiților. La ora 10 p.m. mergeam în maşină cu prietenii, pe bulevardul Nevei, muzica transmisă la radio era excelentă. Până la vara lui 1997 au mai rămas câteva luni. De ce totuşi căderea bruscă a energeticii New York-ului s-a produs anume în 1994? îmi amintesc, iar şi iar, toate evenimentele importante din anii 1992-1994. Răspunsul vine uşor şi pe neaşteptate: destrămarea socialismului.

Fiindcă veni vorba de Nostradamus, în primăvara anului 1993, câteva persoane mi-au povestit că, potrivit lui Nostradamus, la 12 iunie 1993 trebuie să se prăbuşească un imperiu la Răsărit. După toate semnele, era vorba de sistemul socialist. Dar, în aprilie şi în mai, socialismul ca sistem ideologic continua să existe, la fel şi economia care se bazează pe o idee abstractă. Este imposibil să distrugi dintr-o dată un mecanism atât de uriaş. Mi-am dat seama că Nostradamus a greşit, în timpul acesta, se dădea o luptă între doi lideri politici. Fotoliul unuia dintre ei (Gorbaciov, Mihail Sergheievici (n. 1931) - om politic sovietic. Secretar general al PCUS (1985 - 1991), preşedinte executiv al URSS (1990 - 1991). Inițiatorul unor reforme economice şi politice (glasnost, perestroika). Premiul Nobel pentru pace (1990)) depindea de existența şi dezvoltarea ulterioară a Uniunii Sovietice, fotoliul celuilalt (Elțin, Boris Nikolaievici (n. 1931) - om politic rus. Primul preşedinte ales al Federației Ruse (1991- 1999))era legat de existența Rusiei. Pentru ca unul sâ-1 învingă pe celălalt, trebuiau destabilizate temeiurile Uniunii Sovietice. La 12 iunie 1993 a fost publicat decretul privind interzicerea activității PCUS.

Peste vreo două luni, văzând că şi socialismul, şi economia planificată continuă foarte bine să existe, eu am zâmbit, amintindu-mi de profețiile lui Nostradamus. Mai întâi se distruge spiritul, apoi trupul. Unul consideră drept o catastrofa descompunerea trupului, altul — descompunerea spiritului, în urma căreia trupul rămâne neviabil, în ceea ce priveşte soarta fiecărui om, popor sau stat în parte, logica dezvoltării şi pieirii lor poate fi înțeleasă cu greu, dacă încerci să le înghesui în stereotipurile limitate ale gândirii tale.

Un pacient m-a întrebat:

— În prima carte, dumneavoastră ați scris că America este ataşată de bani, bunuri materiale, de aceea agresivitatea ce ține de subconştient are la ea un nivel înalt. Rusiei nu i s-a permis să facă acest lucru, de aceea sufletul ei este mai pur. Am citit a doua dumneavoastră carte, în care s-a dovedit că ataşarea de spiritualitate este mai periculoasă decât ataşarea de lucrurile materiale. Reiese că dumneavoastră nu aveți întru totul dreptate. Am admis acest lucru.

— Da, aşa reiese. Dar nu voi modifica textul primei cărți. Pe atunci eu gândeam aşa, aşa să şi rămână.

Mai apoi m-am întors cu gândul la această temă în repetate rânduri. Treptat, totul a prins să se limpezească.

În America, o țară destul de primitivă pe plan spiritual, locuiesc în general cei care şi-au trăit viața anterioară în Rusia, India sau Tibet. Fără a citi cărți, ocupându-se, mai cu seamă, de problemele materiale, oamenii se odihnesc toată viața, destinzându-se după orientarea rigidă spre valorile spirituale. Această rezervă este de ajuns pentru o viață - două, apoi un asemenea mod de existență ucide şi este din nou nevoie să te naşti în Orient. America este ataşată de bani în exterior şi de spiritualitate în interior. Dar situația mondială s-a modificat deja din punct de vedere calitativ. Pacienților eu le explic acest lucru în felul următor:

— Omul la care precumpăneşte gândirea colectivistă devine gelos, adică pentru el înseamnă foarte mult comunicarea cu alții, armonia relațiilor. Acum imaginați-vă: în

această viață, omul este gelos, suspicios, susceptibil. In viața următoare, un asemenea mod de gândire este mortal pentru el. Atunci el se îndreaptă spre gândirea individualistă. Principalul nu mai este familia, ci serviciul, cariera, aptitudinile, intelectul. Omul se ataşează tot mai mult de acestea, se enervează, este absolut incapabil să accepte insuccesul, umilirea sa în calitate de lider, dar este sănătos, deoarece în interior nu este ataşat de toate acestea. Iar sufletul lui se reface, în această viață, după gelozie, ataşare de relații. In viața următoare, principalul pentru el îl reprezintă, din nou, relațiile, şi omul e, din nou, gelos. Dacă el nu s-a ataşat mai adânc de relații în urma unor fapte agravante, este din nou sănătos. Dar acum toate procesele se desfăşoară mult mai repede. Omul se avântă spre relații şi simte că acolo îl aşteaptă boala şi moartea. El se avântă spre aptitudini şi intelect şi vede acelaşi lucru. Combinația geloziei cu trufia, de obicei, nu-i lasă omului şanse de a fi sănătos. In astfel de cazuri, supraviețuieşte cel mai blând, adică cel care are în suflet mai multă iubire. Cu cât mai repede se îndreaptă omul spre sentimentul iubirii, cu atât mai repede depăşeşte situația funestă.

Dacă năzuința spre iubire nu este suficient de puternică, *ego*-ul colectivist începe să învingă în interiorul omului *ego*-ul individualist. Lucrul acesta se întâmplă atât în interiorul fiecărui om luat în parte, cât şi în cadrul societății. Socialismul a apărut ca rezultat al perceperii caracterului dezastruos al filozofiei individualismului. Egoismului i-a fost contrapus colectivismul, întrucât aceasta era o luptă fără arbitru, fără iubire de Dumnezeu şi fără moralitatea şi legile care provin din aceasta, conştiința colectivistă a început, pur şi simplu, să omoare conştiința individualistă. Rezultatul acestei lupte este cunoscut întregii lumi. Situația însă nu şi-a găsit o rezolvare definitivă. Prin urmare, ea trebuie să se desființeze şi să se refacă apoi la o scară mai mare. Situația a fost blocată în 1993, însă în acelaşi an s-a creat alta, şi mai periculoasă. Dacă mai înainte existau două sisteme, care concurau şi se nimiceau unul pe celălalt, dar exista un echilibru, după destrămarea Uniunii Sovietice, America a devenit liderul politic şi energetic al întregii lumi. Analizând faptele, eu am înțeles că agresivitatea din subconştientul Americii are un nivel înalt, deoarece ea este ataşată de valorile umane în general, în condițiile decurgerii lente a proceselor karmice, ataşarea interioară de spiritualitate şi cea exterioară de bunurile materiale dădeau un rezultat excelent.

Rusia însă era ataşată atât de cele spirituale, cât şi de cele materiale, din exterior. De aceea, Rusia cădea treptat din democrație în despotism şi, întrucât Rusia este mai aproape de Orient, în cele din urmă, învingea despotismul, adică prioritatea absolută a valorilor spirituale. Consecințe ale acestei situații sunt zdrobirea Novgorodului (Novgorod - oraş în Federația Rusă, la nord de lacul Ilmen. Unul dintre cele mai strălucite centre ale civilizației ruseşti din secolul XIII. Capitala republicii feudale Novgorod (l 136 - 1478), intrat în componența statului centralizat rus în 1478. Devastat în 1570 de Ivan cel Groaznic.) şi asasinarea țarului (Alexandru II (1818-1881) - împărat al Rusiei (1855- 1881). A realizat câteva mari reforme (agrară, în administrație şi armată). Promotor al unei politici externe de expansiune şi intervenție. A fost asasinat.)după desființarea iobăgiei, precum şi asasinarea lui Stolîpin (Stolîpin, Piotr Arkadicvici (1862 - 1911) - om politic rus. A dirijat, ca prim-ministru şi ministru de Interne, reprimarea revoluției ruse din 1905 - 1907. A propus o reformă agrară, care prevedea împroprietărirea țăranilor, precum şi dreptul de vânzare şi cumpărare a pământului (1906). A fost asasinat de eseri.), care începuse să introducă în agricultură sistemul fermelor şi împingea Rusia spre democrație. Fiecare tentativă de reformă democratică din Rusia sfârşea în „lațul" despotismului. De pildă, NEP-ul („Noua Politică Economică") (NEP *(Novaja Ekononuceskaja Politika)* - politica economică adoptată, la inițiativa lui V.I.Lenin, de Congresul X al PC(b) din Rusia

în martie 1921, care permitea existenţa întreprinderilor particulare mici şi mijlocii în industrie, comerţ şi agricultură, precum şi concesionarea anumitor întreprinderi de stat unor firme străine.) a fost urmat de colectivizare, iar încercarea lui Hruşciov de a organiza „sovnarhoz"-uri („consilii ale economiei populare") **(Sovnarhoz-uri** *(Sovety Narodnogo Hoziajstva)* - organe de autoadministrare economică locală la nivelul republicilor unionale, cărora N.S.Hruşciov le-a transferat în 1957 dreptul de decizie economică, anterior o prerogativă a ministerelor centrale de la Moscova.) a fost urmată de stagnarea din perioada lui Brejnev. Reformele democratice iniţiate în timpul lui Gorbaciov au sfârşit cu un puci (Puciul comunist anticonstituţional din 19-21 august 1991, al cărui eşec a grăbit procesul de destrămare a Uniunii Sovietice.) iar încercările ulterioare ale lui Elţin de a crea un stat democratic, precum şi amplificarea bruscă a egoismului în politică, economie şi cultură, au început să provoace o accentuare tot mai puternică a tendinţei spre o guvernare crudă de tip totalitar. Rusia nu va putea ti niciodată un stat absolut occidental cu o conştiinţă individualistă, aşa cum nu va fi nici un stat oriental despotic. Mai devreme sau mai târziu, Rusia se va învăţa să îmbine ambele stiluri de gândire şi filozofie, ceea ce îi va permite să se salveze întregii omeniri, cu atât mai mult cu cât în istoria Rusiei există un precedent sub raportul împăcării celor două principii contrare. Este vorba de epoca lui Petru 1 (Petru l (cel Mare) (1672-1725) - ţar (1682-1721) şi împărat al Rusiei (1721-1725), remarcabil militar şi om politic, ctitorul Rusiei moderne. A reformat cu autoritate despotică administraţia, economia, armata. A întemeiat oraşul St. Peterburg (1703), capitala Rusiei din 1712.) , când metodele aspre de guvernare despotică se îmbinau cu tendinţele occidentale democratice, cu cultura şi învăţământul aduse din Europa. Sub acest aspect, experienţa cea mai bogată din lume o are Sankt-Peterburgul. Poziţia geografică a acestui oraş, energetica lui, istoria lui îi oferă cele mai multe şanse de formare a unei gândiri de tip nou. Drumul parcurs de Rusia abia se deschide în faţa Americii. Rapiditatea cu care va înainta America pe drumul străbătut cu atâtea suferinţe de Rusia depinde de gradul de corectitudine cu care va fi construită ideologia S.U.A şi de modul în care se vor dezvolta acolo cultura şi arta.

Îmi amintesc cum am discutat, câţiva ani în urmă, cu un vindecător din America.

— Câmpul dumneavoastră este curat - i-am spus. Sunteţi sănătos, nu am de făcut nici o observaţie.

— Nu sănătatea mea mă interesează - a răspuns el. Aş vrea să aflu ceva despre sufletul şi soarta mea.

— Bine - am spus eu. în decursul a trei vieţi aţi locuit în India şi aţi fost atât de preocupat de spirit, încât conştiinţa şi moralitatea dumneavoastră au început să se degradeze. Următoarele trei vieţi le-aţi trăit în Africa şi eraţi gata să-I ucideţi pe oricine pentru bani şi bunuri materiale; în câmpul dumneavoastră văd, în plan subtil, cinci decese. Moartea acestor cinci oameni are legătură cu dumneavoastră, în această viaţă nu vi se va permite să aveţi mulţi bani. Dacă îi veţi dobândi, veţi dori să-i ucideţi pe alţii sau vă veţi sinucide, încercând să vă salvaţi sufletul. De asemenea, în această viaţă trebuie să vi se năruie periodic valorile spirituale: trebuie să fiţi trădat, să fiţi tratat în chip josnic şi nedrept. Dacă lucrul acesta nu se va întâmpla, vă puteţi alege cu tulburări psihice grave, cu o boală, sau, pur şi simplu, veţi muri. Îi cercetez câmpul încă o dată.

— Dumneavoastră aţi avut deja parte de aceste probe de gelozie şi de trufie şi vreau să vă felicit: le-aţi făcut faţă cu succes şi v-aţi păstrat iubirea.

— Am să vă povestesc o asemenea întâmplare - începe domol vindecătorul. Cu zece ani în urmă m-am îndrăgostit nebuneşte de o fată şi am cerut-o în căsătorie. Ea a acceptat, îmi amintesc ziua nunţii. Ea era minunată în rochia ei albă ca neaua, în acea zi, mireasa mea m-a înşelat cu altul şi a fugit cu el. Peste câţiva ani, ea şi-a făcut din nou apariţia. Mi-a cerut îndelung iertare şi ne-am împăcat. Ea mi-a prezentat un proiect foarte ademenitor

şi mi-a propus să-mi aduc şi eu contribuția, mai bine zis, contribuția era numai din partea mea, din partea ei venea doar propunerea. Am adunat toți banii pe care îi aveam, am împrumutat şi de la prieteni. Mai pe scurt, am strâns cei 100.000 de dolari de care era nevoie. Ea a dispărut cu bani cu tot, pentru a doua oară, şi nu s-a mai întors.

Amândoi zâmbim.

— Vedeți ce noroc ați avut - îi spun. Cine ar putea salva sufletul unui bărbat, dacă nu o femeie?

— Fiindcă veni vorba, să vă spun ceva despre bani - a adăugat vindecătorul îngândurat. Metoda mea de tratament bioenergetic constă în acțiunea asupra coloanei vertebrale. Prin apăsare, netezire şi prin influența binefăcătoare a pranei, eu corectez energetica măduvei spinării şi a creierului. Mi s-a propus să fac din această îndeletnicire o practică permanentă, urmând să primesc pentru fiecare şedință câte 500 de dolari. Activitatea mea de vindecător însă nu reprezintă pentru mine o ocupație permanentă, ceea ce mă captivează este jocul de scenă. Pentru o şedință iau 50 de dolari.

— Ştiți de ce vă simțiți atras de meseria de actor? - 1-am întrebat. Pentru a modela *eu*-l uman, trebuie să-i transcenzi limitele. Prin urmare, trebuie să treci dincolo de limitele dorințelor, voinței, vieții, conştiinței, iar acest lucru este posibil numai prin sentimentul iubirii, în acest scop, trebuie să accepți înjosirea tuturor valorilor umane. De aceea, actorului adesea nu-i pasă nici de morală, nici de bani şi, adesea, el este şi imoral, şi sărac. El are doar iubirea şi nu trăieşte decât prin şi pentru ea, ceea ce face din el un artist adevărat. Din această cauză, destul de des, devin actori oamenii geloşi şi trufaşi în adâncul sufletului. Singura cale care le rămâne deschisă este calea spre iubire, şi aceasta le salvează sufletul şi viața.

Îmi aminteam discuția pe care am avut-o cu acest om şi mă gândeam că toată America seamănă cu el. Cu cât mai importanți vor fi pentru America banii şi morala şi cu cât mai iluzoriu va fi sentimentul iubirii, cu atât mai mari vor fi problemele care pot apărea.

De ce totuşi tocmai New York-ul se află în situația cea mai nefavorabilă?

Analizez fapte care, aparent, nu au absolut nici o legătură între ele. Treptat, totul se aranjează într-un sistem armonios.

— Ați putea să-mi explicați un lucru ciudat? - m-a întrebat o doamnă la consultație. Emigranții ajung în America. Zbucium, necazuri. Totul decurge totuşi, mai mult sau mai puțin, normal, Iată însă că s-au adaptat nițel, treburile sunt pe cale să se aranjeze şi, tocmai atunci, încep să moară părinții lor, iar ei se îmbolnăvesc.

— Iată despre ce este vorba - răspund eu. Valorile umane încep de la dorințele, viața noastră, de la ceea ce numim un „destin fericit". Cât timp omul are necazuri, el este mai puțin ataşat de valorile umane. Prin urmare, agresivitatea din subconştientul lui este mai scăzută, iar orientarea lui spre iubire este mai puternică, în mod corespunzător, el este sănătos, îndată ce se împlinesc toate dorințele, ataşarea de valorile umane ia brusc proporții, iar în subconştient se declanşează agresivitatea. Blocajul se produce mai întâi la nivelul părinților, dacă orientarea lor incorectă i-a ancorat de valorile umane. Nu numai copiii depind, sub raport karmic, de părinți. Dacă sufletul copilului este curat, pentru „murdăria" transmisă de părinți va plăti nu el, ci ei. De aceea, bunăstarea dobândită fără probleme este foarte periculoasă.

Psihologii nu sunt în stare nici acum să explice un fapt: omul capătă o funcție de prestigiu, mulți bani şi, pe neaşteptate, se sinucide. Un alt fapt: Elveția, cea mai stabilă şi mai prosperă țară din lume, deține cel mai înalt procentaj al sinuciderilor. Mecanismul care funcționează în ambele cazuri este unul şi acelaşi. Ei bine, America reprezintă simbolul împlinirii tuturor dorințelor. Este țara cu cea mai rigidă orientare spre valorile umane, de aceea doar emigrația karmică directă era cea care o echilibra mai mult sau mai puțin.

De curând, o pacientă mi-a povestit cum tot apartamentul ei a fost complet jefuit, în momentul când ea avea deja biletul pentru New York. O altă femeie şi-a pierdut viaţa sub roţile unui autobuz cu câteva zile înainte de plecare, o întâmplare absolut enigmatică, inexplicabilă. Destinul unora se năruie complet înainte de plecarea în America. Motivul e simplu: scopurile, dorinţele, speranţele lor de fericire intră în rezonanţă cu programele analoage ale Statelor Unite. Se produce amplificarea lor bruscă, urmată de prăbuşire. Ei bine, din 1994 încoace, America a început să „tragă" cu putere întreaga lume spre valorile umane, adică spre o viaţă fericită, împlinirea dorinţelor, realizarea scopurilor şi obiectivelor. Prin urmare, pentru ca omenirea să nu piară, în America trebuie să înceapă o năruire a vieţii prospere, o prăbuşire a dorinţelor şi a speranţelor. Lucrul acesta se poate manifesta prin înrăutăţirea situaţiei economice, agravarea stării sănătăţii, atât fizice, cât şi psihice, mai cu seamă la noii-născuţi, prin sterilitate, atentate teroriste, calamităţi naturale etc. Dar, întrucât America este ţara emigranţilor, iar liderul ei energetic este New York-ul, unde sosesc iniţial toţi emigranţii, cele mai multe probleme vor fi, probabil, pe teritoriul New York-ului. Cu cât va fi America mai pregătită să adopte acea nouă concepţie despre lume care ia naştere în Rusia, cu atât mai uşor îi va fi să învingă dificultăţile care o aşteaptă.

IUBIRE ŞI MORALĂ

Când mi se adresează un pacient, îl întreb ce probleme are. El şi le expune. Confrunt cele auzite cu ceea ce văd şi, astfel, dialogul demarează. Iată-mă examinând câmpul bărbatului care stă în faţa mea. După toate semnele, acesta, în existenţa sa anterioară, şi-a ucis din gelozie soţia. Prin urmare, în actuala sa viaţă este periculos să aibă familie şi, în genere, să întreţină relaţii de durată cu femeile. Deasupra capului acestuia însă observ sufletul unui copil. Acesta are puţine şanse să vadă lumina zilei: ori nu va fi conceput, ori va muri. în actuala existenţă, moralitatea şi idealurile reprezintă, pentru pacientul meu, valori absolute. Noţiunea de „gelozie" ascunde nu atât un instinct posesiv, care s-ar traduce prin teama de a rupe legăturile, cât o frică de a pierde idealurile, moralitatea, visurile şi speranţele. Astfel, bărbatul şi-a ucis soţia nu atât pentru faptul de a fi rupt relaţiile cu el, cât pentru că ea jignise, în ochii lui, moralitatea şi concepţia pe care o avea el despre onestitate.

Judecând după configuraţia karmică, acestui om nu i se va permite, în actuala existenţă, să întemeieze o familie, cu toate acestea, el trebuie să aibă copii. Însă, dacă moralitatea şi idealurile vor fi puse mai presus decât iubirea, el se va alege, cel mai probabil, cu un cancer la prostată. Iar procesul a şi început. Ceea ce înseamnă că, încă de pe acum, el nu reuşeşte să treacă de această probă.

Bărbatul masiv din faţa mea mă priveşte, în spatele ochelarilor i se citeşte aşteptarea.

— În următorii doi ani e posibil să aveţi mari probleme de sănătate - îi spun. Ar trebui să aveţi un copil, dumneavoastră însă vă opuneţi.

— Nu pot avea un copil - răspunde el. Sunt preot catolic, ne este interzis să avem familie.

— Într-adevăr, nu se poate să aveţi o familie, cu toate acestea, trebuie să aveţi copii.

— Dar este imoral.

— Desigur - am căzut de acord. Aceasta se opune moralei, dar nu se opune iubirii şi

legilor supreme ale Universului.

— Bine, şi dacă mă voi strădui să fiu corect şi moral, ce se va întâmpla atunci?

— O să fiţi moral, însă nu şi corect, asta în primul rând. în al doilea rând, o să vă alegeţi cu un cancer şi va fi un mare noroc dacă nu se va declanşa de la bun început un amplu proces de metastazare.

— Reiese că vă opuneţi moralităţii?

— Nici vorbă. Am fost mereu de partea moralităţii şi, în felul acesta, mă îndreptam spre moarte, fără a fi conştient de acest fapt. Simţeam, deseori, cum se ridică în sufletul meu valuri de cruzime, dar nu înţelegeam de unde vin. Mă consideram vicios dintru început şi, de multe ori, am vrut să-mi pun capăt zilelor, fiindcă nu vedeam schimbări în bine. De fapt, nu eu, ci sistemul meu de valori era viciat, însă lucrul acesta 1-am înţeles mult mai târziu.

Bărbatul cade pe gânduri şi priveşte tăcut prin geam.

— Spuneţi-mi, există vreo încălcare a legilor divine în activitatea mea de preot?

— Da, dumneavoastră schilodiţi sufletele oamenilor.

— De ce?

— Pentru că-i învăţaţi să fie, în primul rând, morali.

— Dar ce-ar trebui să-i învăţ?

— Oamenii trebuie învăţaţi să iubească. Când moralitatea merge înaintea iubirii, avem deja de-a face cu inchiziţia. Moralitatea şi spiritualitatea se cer predicate, subliniindu-se însă că ele vor fi mereu pe locul doi, iar atunci când se vor ciocni cu iubirea, vor trebui de fiecare dată să cedeze.

Cu cât mai riguros îşi orientează preotul enoriaşii către idealuri, moralitate şi cinste, cu atât mai mult li se aseamănă el celor pe care Hristos i-a numit învăţători de lege, cărturari şi farisei. Aceasta perverteşte sufletele enoriaşilor şi, fără a băga de seamă, ei devin tot mai neînduratori.

— Îmi puteţi explica - îl întreb - o frază rostită de Hristos: „Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este împărăţia Cerurilor"?

— Biserica o explică în felul următor: când omul are mai puţine necesităţi pământeşti şi spirituale, el este mai aproape de Dumnezeu - răspunde preotul.

— Haideţi să nu umblăm cu cioara vopsită - zic eu. Cel sărac cu duhul, adică cel lipsit de spiritualitate, este, de fapt, ticălosul, nemernicul şi trădătorul, este obtuzul, stupidul şi cel de judecă strâmb. Tuturor acestora le lipsesc valorile spirituale, cu toate acestea, sentimentul iubirii le este mai apropiat şi mai pe înţeles decât celor inteligenţi, morali şi cinstiţi, dar care au făcut din inteligenţă, etică şi moralitate un scop în sine, iar valorile spirituale le-au pus mai presus decât iubirea. Ştiţi care este unul dintre cele mai minunate cântece de dragoste din lume? - l-am întrebat pe preot. Acesta ridică din umeri.

— Păi, sunt multe din astea.

— Este un cântec de-al lui Vladimir Vîsoţki(Vîsoţki, Vladimir Semionovici (1938-1980) - actor, poet şi cântăreţ rus. Cântece care se înscriu în tradiţia romanţei ruse orăşeneşti. Versuri lirice, în care comicul burlesc şi verva satirică se împletesc cu ironia amară şi cu un tragism sfâşietor.) îi zic.

— Acum îmi amintesc - îmi ia el vorba din gură şi recită: „Voi aşterne iubitelor lunci, să răsune aievea şi-n vis: eu respir, prin urmare iubesc, iar iubind, înţeleg că exist."

— Frumos cântec - am căzut de acord - dar există unul şi mai bun.

Preotul îmi aruncă o privire întrebătoare.

"— Stai, fraiere, nu vezi că e o zoaie,

C-un ochi umflat şi strâmbă la ţurloaie?
Stai, fraiere, nu ştii că-i turnătoare?
— Mă doare-n cot, o vreau mai tare!"

Când sentimentele nu depind nici de parametrii fizici, nici de cei spirituali, atunci avem de-a face cu iubirea.

Din nou s-a aşternut tăcerea, în timp ce schiţez ceva pe foaia de hârtie din faţa mea, bărbatul încearcă să digere ceea ce a fost spus. Apoi întreabă:

— Aşadar, afirmaţi că-mi este scris să am un copil? - El şovăie. Există, de fapt, o femeie, pentru care simt o afecţiune puternică. Am socotit că nu am dreptul să cedez în faţa acestui sentiment.

— În viaţa anterioară, dumneavoastră nu aţi reuşit să treceţi de această încercare, de aceea v-a fost dată din nou. Dar, întrucât moralitatea este pentru dumneavoastră mai importantă decât iubirea, nu aţi avut cum să treceţi de această probă.

— Atunci ce ziceţi de Apostolii care şi-au părăsit soţiile pentru a-1 urma pe Hristos? - întreabă preotul.

— Aceştia şi-au părăsit nu numai soţiile, ci şi copiii, căci, vedeţi dumneavoastră, copii ei au apucat să facă. Şi, dacă tot veni vorba, ei s-au lăsat călăuziţi de iubire, şi nu de moralitate. Iar venirea lui Hristos a avut ca scop să arate lumii că spiritualitatea nu poate fi mai presus de iubire.

— Am să vă pun o ultimă întrebare - zice el. Oferiţi-mi măcar o dovadă palpabilă că reîncarnarea există.

— Există o mulţime de dovezi indirecte - îi răspund. Bine, atunci daţi-mi măcar o mărturie sigură că Dumnezeu există. Se aşterne tăcerea.

— Să ştiţi că ştiinţa şi religia nu se mai războiesc între ele -reiau eu discuţia - dimpotrivă, în căutarea adevărului, ele încep să se susţină reciproc. Sunt de părere că, pentru ştiinţa oficială, noţiunea de „Dumnezeu" şi cea de „reîncarnare" vor deveni o realitate, şi asta în foarte scurt timp.

— Nu mă pot abţine să vă mai pun o întrebare - zice bărbatul. Spuneţi-mi dar, sufletul este nemuritor?

— Păi, dacă e să ne gândim logic - îi răspund - afirmaţia că sufletul ar fi nemuritor este o blasfemie.

Observ nedumerirea din ochii preotului şi-mi duc mai departe gândul.

— Din punctul meu de vedere, este o mare eroare să credem că mai există şi altceva veşnic în afară de Dumnezeu. Dumnezeu există în fiecare dintre noi. Veşnicia este imuabilă, în sufletul fiecăruia dintre noi există ceva ce rămâne neschimbat, ceva ce este veşnic: Dumnezeu şi Iubirea. Acolo, ceea ce numim noi „spaţiu", „timp" şi „materie" nu se diferenţiază. Insă tot ceea ce este supus schimbării nu poate fi veşnic. Sufletul omului se schimbă nu numai în decursul vieţii. Deseori văd în plan subtil cum are loc formarea sufletului viitorului copil, atunci când un bărbat şi o femeie se iubesc. Cu cât mai puţine contacte sexuale au loc, cu atât mai activă este dezvoltarea acestui suflet. Acest proces de formare poate dura 1,2,3 vieţi, poate chiar mai mult. Se întâmplă uneori ca bărbatul şi femeia să se întâlnească şi, fără să-şi dea seama, să se rănească reciproc în toate valorile umane, astfel încât o relaţie sexuală între ei este de neconceput, între timp însă iubirea şi chinul lor modelează sufletul copilului, care li se va naşte peste două sau trei vieţi. Iar ei nici măcar nu bănuiesc că idila lor trecătoare sau lunga poveste de dragoste reprezintă, de fapt, căsătoria lor spirituală, care va mai dura câteva vieţi, până ce o fiinţă armonioasă va putea veni pe lume. Sufletul omului trăieşte 1000-1100 de vieţi. Apoi el se distruge şi se creează din nou. în final, toate sufletele îşi pierd caracteristicile proprii, individuale şi se întorc la Dumnezeu şi

devin una cu Dumnezeu, care este, deopotrivă, suprema personalitate şi supremul impersonal.

SITUAŢIILE CRITICE

Îmi amintesc cum, în situaţii critice, adoptam intuitiv un comportament corect. Ţin minte o întâmplare, care s-a petrecut pe la mijlocul anilor 70. Eram în munţii Caucaz, în regiunea lacului Riţa. Ne-am oprit pentru un scurt popas lângă Mzi, un lac nu prea mare, cu apa rece ca gheaţa, care face parte din suita de lacuri montane Aţetuki, situate mai aproape de lanţul muntos. Am hotărât să fac grupului nostru o poză de la distanţă şi iată-mă cu aparatul de fotografiat în mână, căutând un punct mai avantajos.

Mai întâi m-am îndepărtat, apoi am început să urc pe pantă.

M-am lăsat antrenat de urcuş şi m-am ridicat rapid tot mai sus şi mai sus. Am remarcat o platformă la câteva sute de metri deasupra mea. De acolo m-am gândit să fac poza.

Spre sfârşit, peretele venea aproape vertical şi urcuşul era periculos, dar mi-am zis că voi coborî pe partea opusă. Băieţii au hotărât să continue drumul şi au început să strige după mine. Le-am răspuns, deşi nu mă puteau vedea. Din locul în care mă aflam, ei îmi apăreau ca nişte puncte pe marginea lacului, şi eu lor Ia fel. Le-am strigat că mă întorc repede. Am urcat pe platformă şi am aruncat o privire asupra versantului opus. Ochilor mei li s-a înfăţişat priveliştea unui perete abrupt de aproape o sută de metri înălţime. Abia mai jos începea panta dulce.

Şi aşa era peste tot. Aveam două ieşiri din situaţie: să continuu să urc panta mai departe, până găsesc un loc potrivit pentru coborâş, ceea ce mi-ar fi luat, în cel mai bun caz, opt ore, ori să cobor pe acolo pe unde am urcat. M-am apropiat de margine şi am privit drumul parcurs: povârnişul era aproape abrupt. Iar în Caucazul de Est rocile sunt sfărâmicioase, sedimentare, se surpă uşor. Am decis să cobor.

Înainte de a începe coborârea, mi s-a întâmplat ceva ciudat. Aveam o senzaţie de vid ţiuitor în cap, mă golisem de gânduri: nici un regret pentru trecut, nici un plan de viitor. Mişcările au încetat a mai fi febrile, devenind line şi precise. După ce am coborât vreo cincizeci de metri, am înţeles că mersesem greşit şi am luat-o mai spre stânga. Drumul pe care am urcat se afla la dreapta, în diagonală. Am privit în sus. Nu mai aveam nici o şansă să urc. Am cercetat cu atenţie povârnişul ce mergea în jos. Nici să cobor nu aveam şanse. Povârnişul era abrupt. N-aş fi rezistat prea mult timp să rămân suspendat în felul acesta. Am început să cercetez cu atenţie terenul. Am zărit, treizeci de metri mai jos, spre dreapta, nişte tufe de rododendron. Arbuştii erau nu prea mari şi aveau crengile de aproape un metru lungime. Am înţeles că e unica mea şansă. Am început să mă deplasez încetişor spre dreapta, evitând să fac mişcări bruşte. Atunci când încerci să te agăţi de vreo proeminenţă, trebuie, pentru început, s-o verifici, apăsând pe ea de trei ori. Prima dată încetişor, pentru a nu pierde echilibrul, asigurându-te că piatra nu se va desprinde de Ia bun început. A doua oară - mai ferm şi scurt, pentru a nu cădea o dată cu ea, în cazul în care se desprinde.

A treia oară - foarte lin şi cu blândeţe, mutându-ţi treptat punctul de sprijin pe piatră.

Nu trebuie să te încrezi sută la sută în nici un sprijin, nici măcar pur psihologic. Atunci îţi va fi mai lesne să te agăţi de altele, în cazul în care acela te va fi tras pe sfoară. Am reuşit să parcurg câteva zeci de metri.

Sub rododendron, de asemenea, se întindea un povârniş abrupt. Aici însă

puteam coborî mai uşor, fără a mă agăţa cu vârful degetelor şi al tenişilor, ca înainte.

Am ajuns târâş până Ia tufele de rododendron, aici mi-am tras sufletul, apoi am apucat câteva crengi mai groase pentru a-mi continua coborârea ajutându-mă doar de mâini. Pentru orice eventualitate, am smucit de ele. Le-am smuls cu uşurinţă. Am privit la crengile din mâna mea şi am înţeles că, în acea clipă, nu mai aveam nici o şansă s-o scot la capăt.

Trebuia totuşi să mai fac o încercare. Am apucat cu mâna cât mai multe crengi, am tras de ele şi am constatat că, de bine de rău, rezistă. Am început să cobor lin, cu grijă, agăţându-mă de mănunchiurile de crengi. Aproximativ cincizeci de metri i-am parcurs doar cu ajutorul mâinilor.

Apoi panta a devenit ceva mai dulce şi am început să simt o oarecare stabilitate sub picioare. Coborârea a durat patru ceasuri. Trei ore şi jumătate n-am scos nici un cuvânt. Simţeam că, dacă le voi răspunde prietenilor mei, conştiinţa mea se va conecta şi, atunci, voi pieri. Când m-am apropiat de grupul meu, am fost luat la rost, căci le dădusem peste cap tot programul de traversare. Le-am arătat locul de unde a trebuit să cobor. Nedumeriţi, m-au întrebat încă o dată. De departe, traseul părea şi mai impresionant. După aceasta nu s-au mai iscat întrebări. E drept că cineva din grupul nostru a zis:

— Teoretic, pe acolo este imposibil să cobori. Odată un armean mi-a povestit o istorioară ciudată.

— Trăia în micul nostru orăşel armenesc o fetiţă. Noi, băieţii, deprinşi să hoinărim prin munţi, rămâneam de fiecare dată cu gura căscată la felul cum înţelegea fata să se distreze. Ea se apropia de marginea stâncii, închidea ochii şi păşea înainte. Şi, dintr-o dată, căderea ei se încetinea şi ea începea să planeze de pe o piatră pe alta, ca un fluture, şi o ţinea tot aşa câteva sute de metri, până ce cobora pe pământ, în cele din urmă, ea s-a zdrobit de stânci. După noaptea nunţii, ea hotărâse să încerce din nou senzaţia cunoscută de zbor, aşa că a venit pe marginea prăpastie! şi a păşit în gol. Dar subconştientul ei, probabil, se şi ataşase puternic de valorile umane, astfel încât nu s-a putut desprinde de ele şi a devenit dependent. Se prea poate că i-a licărit un sentiment de frică, atunci când a păşit în prăpastie. Se vede că a păţit acelaşi lucru ca şi Apostolul Petru, care mersese pe ape, până a-1 cuprinde spaima. Atunci când frica, regretul, necazurile ne fac să depindem de lumea înconjurătoare, senzaţia de zbor ne părăseşte nu numai sufletul, ci şi trupul.

Nu pot rezista tentaţiei de a le povesti cititorilor o altă întâmplare despre rezervele umane ascunse, care ies la suprafaţă în situaţii limită, atunci când omul dă dovadă de optimism şi nu disperă.

Câţiva prieteni s-au dus să pescuiască. Au oprit maşina lângă lac, şi-au luat echipamentul de pescuit şi au păşit pe suprafaţa îngheţată. S-au îndepărtat cam la o sută de metri de mal, când s-a stârnit vântul, apoi a început să viscolească, aşa că ei au luat-o înapoi spre mal, dar pe un alt drum. Au ajuns într-un loc cu gheaţă subţire, care, dintr-o dată, s-a spart. Trei dintre ei au căzut în apă. Doi au putut fi scoşi, pe al treilea însă nu 1-au putut găsi, a fost atras sub gheaţă. «L-am căutat un sfert de oră - îmi povestea cunoscutul meu - dar în zadar. Ne-am întors pe mal, am urcat în maşină şi am plecat. Am parcurs vreo două sute de metri. Viscolea. Le-am zis: „Băieţi, îi aud vocea, haideţi să ne întoarcem". „Potoleşte-te - mi s-a răspuns - e vântul care şuieră, eşti prea tulburat". Eu însă o ţineam una şi bună: „îi aud foarte clar vocea, să mergem înapoi". Au crezut cu toţii că mi s-au întunecat minţile, dar, resemnaţi, au luat-o înapoi».

S-au întors pe malul lacului.

— Gata, te-ai convins? Acum putem pleca?

— Nu, luați toporul şi mergeți cu mine. El strigă de sub gheață, vom sparge gheața.

Au hotărât să nu se pună cu el şi 1-au urmat.

Au parcurs câteva sute de metri pe suprafața înghețată a lacului, când, deodată, li s-a făcut tuturor părul măciucă. Au auzit cu toții vocea tovarăşului căzut sub gheață cu o jumătate de oră în urmă. Deşi schimbată, era, evident, vocea lui. S-au apropiat de locul de unde răzbăteau sunetele. Au spart gheața eu toporul şi, într-un minut, 1-au scos la suprafață .

Lucrurile s-au petrecut în felul următor. După ce a fost atras sub gheață, tânărul a tot încercat să iasă la suprafață, dar se izbea peste tot de plafonul de gheață, întâmplător, s-a agățat cu brațul de un obiect, care s-a dovedit a fi o bucată dintr-un pat pliant, înțepenită în gheața lacului. Prin acest tub, tânărul şi-a strigat prietenii, apoi 1-a folosit ca să respire. M-am gândit că tubul ar fi trebuit, de fapt, să fie plin cu apă înghețată. Nu pot să-mi dau seama dacă el a reuşit să propulseze gheața din interior sau dacă exista totuşi un mic spațiu liber. Dar aveam în față persoana care-i auzise vocea şi care 1-a ajutat să iasă din apă. Vedeam că ceea ce spune este adevărat.

— După această întâmplare am fost purtat pe brațe o săptămână întreagă - povesteşte interlocutorul meu. Au dat în cinstea mea un bairam, care a rămas de pomină printre vecinii mei.

— Rezistă încercării doar cel ce ia o atitudine corectă în fața vieții - m-am gândit.

Viața poate fi privită ca un lanț nesfârşit de pierderi, în ultimă instanță, suntem obligați să pierdem toate valorile umane de care dispunem.

Dar aşa stau lucrurile la o privire superficială, în orice situație şi în fiecare dintre vieți avem în noi ceea ce nu se diminuează niciodată, ci, dimpotrivă, se adaugă. Este iubirea pentru Dumnezeu şi contopirea cu El. Dintr-o perspectivă supremă, noi nu pierdem niciodată, noi mereu acumulăm.

Dacă a fost cu adevărat iubire, atunci în suflet trebuie să rămână bucuria întâlnirilor, şi nu amarul despărțirilor.

— Ce să fac ca să fiu fericită? - m-a întrebat o americană.

— Ați fost întotdeauna fericită, numai că nu vă dădeați seama - i-am zis. Când tot ce ne înconjoară devine un pretext pentru acumularea iubirii în suflet şi pentru împărtăşirea ei, atunci percepem cu adevărat caracterul iluzoriu al existenței noastre şi realitatea Divinului în sufletele noastre.

Mai înainte nu înțelegeam de unde provine dorința mea nestăvilită de a-mi risca viața.

Când, pe la începutul anilor 70, lucram ca ghid în Caucaz, aveam obiceiul de a-mi părăsi grupul lângă Rița şi de a coborî drumul pe jos. Iar, peste aproximativ două ore, când grupul se aduna, mă alăturam lor pe drumul înapoi, îmi plăcea foarte mult să cutreier de unul singur prin defileuri. în felul acesta, sentimentul unității cu natura era mai mare. Distracția mea preferată era să merg pe balustrada podurilor. Dacă ar fi fost să cad, ştiam că nu infirmitatea este cea care mă amenință, în schimb senzația vecinătății morții îmi umplea sufletul de bucurie şi colora cu totul altfel lumea exterioară. Oamenii care îşi pun deseori viața în pericol devin mai blânzi. Mai târziu am înțeles de ce. Valorile umane încep de la viață, în fața morții apropiate, „acele"

sufletului nostru se răsucesc automat în direcția iubirii, ceea ce umple viața însăşi de un sens nou. O mulțime de oameni din lumea asta îşi riscă viața, pare-se, pentru lucruri insignifiante. Acest fenomen nu poate fi explicat printr-o logică simplă. El se dovedeşte a fi unul din mecanismele care înlătură ataşarea de valorile umane. Iar izbucnirea avântului spre Dumnezeu şi spre iubire, în stările limită, apropiate de moarte, pot transforma calitativ omul şi-l pot conduce spre o percepție absolut nouă a lumii.

În situații critice, deseori mi se întâmpla câte ceva neobişnuit. De aceea, atunci când pacienții îmi spun că medicii le-au semnat verdictul, eu le explic că medicii nu fac decât să tragă concluzii reieşind din datele statistice. Iar când omul se întoarce cu fața spre Dumnezeu şi iubire, statistica încetează deseori să mai funcționeze. Medicii au tot încercat de nenumărate ori să-1 convingă pe Valentin Dikuli (Dikuli, Valentin Ivanovici - halterofil sovietic, artist de circ. După ce a suferit, în urma unui accident, o fractură a coloanei vertebrale şi a rămas imobilizat, a elaborat o metodă proprie de restabilire a funcțiilor musculare, bazată pe exerciții fizice speciale şi pe trainingul psihologic.) că, având fractură la coloana vertebrală, el nu trebuie şi nici nu va putea vreodată să meargă, însă bunătatea şi tenacitatea lui nu numai că l-au pus pe picioare, dar i-au permis să-i ajute şi pe alții să învingă cu succes aceeaşi suferință, în situații critice, omul înrăit „se stinge" repede. Până Ia urmă, doar cel care are un aflux permanent de energie este în stare să-şi modifice în mod esențial starea fizică şi spiritul. Valorile umane au o anumită capacitate energetică, însă, pentru a da dovadă de eroism, nu într-o acțiune momentană, ci pe o perioadă îndelungată de timp, valorile umane sunt insuficiente. In acest caz, izvorul nesecat de energie îl constituie sentimentul iubirii. Dacă, în situații fără de ieşire, omul îşi deconectează orientarea spre valorile umane şi se îndreaptă spre sentimentul unei iubiri infinite şi radioase, atunci impulsul său volitiv se poate ridica la cote oricât de înalte. Astfel, el poate obține foarte multe şi poate săvârşi orice minune. Iar vindecarea fizică reprezintă doar o mică parte, un dram din acele posibilități care i se deschid în față.

Îmi amintesc de o întâmplare ieşită din comun, care s-a petrecut cu mine imediat după terminarea primei cărți.

Am plecat împreună cu prietenii într-un orăşel din nord, pentru a sărbători în mijlocul naturii apariția primei cărți.

Ne-am oprit la spitalul din partea locului, care avea şi câteva camere de oaspeți. Când serbarea era în toi, am fost chemat de medici.

— Vedeți care e treaba, avem aici o pacientă cu sarcină extrauterină şi ne e teamă că nu va rezista până la operație.

Pe atunci, abia începeam să fac primii paşi în înțelegerea a ceea ce se numeşte „karma", cu toate acestea, ajutorul meu deseori se dovedea a fi eficient. Am stat de vorbă câteva minute cu femeia. Puțin câte puțin, fața ei albă ca varul a prins culoare. Medicii, hotărând că e de ajuns, m-au expediat înapoi. Peste vreo patruzeci de minute, medicul a trecut din nou pe la mine.

— Știți, în scurt timp începem intervenția chirurgicală, iar femeia se simte iarăşi rău. N-ați putea, pur şi simplu, s-o încărcați energetic?

— Nici o problemă - am răspuns.

— Şi mai e ceva, mă tem că nu avem suficient sânge. N-ați i putea dona sânge de la dumneavoastră?

Sângele meu are grupa O, RH pozitiv, deci se potrivea oricui.

— Puteți lua din start jumătate de litru - am zis. Am o greutate mare. Dar mai e o problemă. Am băut deja o sticlă şi jumătate de vodcă. Nu ştiu cum se va răsfrânge asta asupra pacientei.

— Nu-i nimic - m-au asigurat medicii. Va fi un sânge cu componentă antişoc.

Am urcat la primul etaj şi am intrat într-o încăpere sterilă, înainte de asta, mi s-a

dat să îmbrac o bonetă albă şi nişte ghetre albe. Mi-am suflecat mâneca până la umăr şi mi-am aşezat cotul pe perniţa de pe masă. Pe podea, alături de scaunul pe care mă aşezasem, a fost pus un borcan cu soluţie citratată, ca sângele să nu se coaguleze. Din acest borcan urca până la masă un tub de cauciuc, pe care asistenta medicală îl ţinea în mână. în afară de mine, în încăpere se mai aflau trei persoane: doctoriţa şi două asistente. Doctoriţa mi-a legat mâna mai sus de cot cu un garou. Când vena s-a umflat, ea a introdus cu grijă un ac gros. Din celălalt capăt al acului a înce-put mai întâi să picure, apoi să curgă sânge. Femeia a ataşat cu acurateţe tubul de cauciuc şi sângele a început să se scurgă cu încetul în borcan. Borcanul se afla cu un metru mai jos de cotul meu aşezat pe masă. în câteva minute, circa 200 de grame de sânge au trecut din vena mea în borcan.

— Cum vă simţiţi? - m-a întrebat doctoriţa.

— Excelent - am răspuns.

— Poate că 200 de grame sunt de ajuns?

— De ce? Luaţi 500 - am zis. Dacă nu ajunge? Dar iată că organismul meu, nu ştiu de ce, a hotărât altfel. Fluxul de sânge a scăzut brusc, apoi a încetat cu totul.

— Strângeţi din pumn, poate că sângele o să pornească -m-a sfătuit doctoriţa.

Câteva minute am strâns cu putere din pumn, dar din venă nu s-a mai scurs nici o picătură. Atunci mi-a venit o idee.

— Ştiţi, s-ar putea ca garoul să-mi strângă prea tare vena. Eu zic să-1 scoatem.

Cuminte, doctoriţa a dezlegat garoul. S-au scurs câteva secunde, când, deodată, i-am văzut privirea uluită. Ea se uita ţintă la borcan. Asistentelor, de mirare, li se lungiseră feţele. Am privit în jos şi am văzut că sângele este absorbit înapoi în venă. Şocul a durat cinci secunde, după care doctoriţa, fără nici un cuvânt, a apucat tubul de cauciuc şi a încercat să-mi scoată acul din venă. Ea a smuls tubul, acul însă a rămas înfipt. Aerul a început să pătrundă cu un şuierat în venă. Asistentele şi doctoriţa au înmărmurit, privind cum acul înghite cu un şuierat aerul. Un sunet gâlgâit urca prin venă de la cot în sus. Femeile continuau să privească nemişcate cum aerul se ridică până la umăr şi se apropie de claviculă. Am înţeles că trebuie să fac ceva.

— Scoateţi, vă rog, acul - le-am rugat.

Doctoriţa şi-a venit în fire şi imediat mi-a scos acul.

— Ei bine, deci asta e. Mă duc să-mi continuu banchetul -am zis eu - băieţii mă aşteaptă. Ea m-a apăsat blând pe umăr.

— Vă rog să mai rămâneţi cinci minute.

— Credeţi că o să mor? - m-am arătat eu curios.

— Mai rămâneţi puţin - mi-a răspuns ea evaziv.

S-au scurs zece minute, după care am fost lăsat să plec şi serbarea şi-a reluat firul.

Peste două zile, ne pregăteam de plecare. Doctoriţa s-a apropiat de mine.

— Dacă cineva mi-ar fi povestit o asemenea întâmplare, nu m-aş fi obosit nici măcar să râd. Tensiunea venoasă zero se constată, de obicei, doar la cei decedaţi. Dar ca tensiunea să fie negativă, ba, mai mult, ca vena să pompeze sângele înapoi dintr-un borcan aflat mai jos, la un metru distanţă... Vedeţi dumneavoastră, teoretic, acest lucru este imposibil. Am să fiu sinceră cu dumneavoastră - a adăugat ea - dacă în încăpere nu s-ar fi aflat, în afară de mine, şi alţi doi martori, aş fi zis că delirez şi m-aş fi convins pe mine însămi că aşa e.

— Şi încă ceva, n-am avut curajul să-i introduc pacientei sângele dumneavoastră, am folosit altul.

Cât despre pacienta cu sarcină extrauterină, ea a supravieţuit. Intervenţia chirurgicală a fost reuşită. Mai târziu, mi s-a spus că ea m-a căutat în intenţia de a obţine o programare.

Ca urmare a tuturor nenorocirilor ce mi s-au întâmplat, mi-am elaborat câteva reguli de supraviețuire.

Prima - în situații critice trebuie excluse: evaluarea situației, logica umană, propriul *eu*. Este categoric interzis să te întrebi: „Ce va urma, voi reuşi oare să supraviețuiesc?" în cele ce se întâmplă trebuie întrevăzută acțiunea unei voințe supreme.

A doua - nici o nenorocire şi nici o încercare nu sunt date pentru a zdrobi sau a pedepsi ființa umană. Mulți cunosc acest dicton: „Dumnezeu nu ne trimite încercări care să ne fie peste puteri".

În orice întâmplare se ascunde întotdeauna un grăunte pozitiv, menit să dezvolte palierele superioare ale *eu*-ului nostru.

Până şi în cea mai cumplită situație se dovedeşte a fi prezent un aspect constructiv, deşi, uneori, este dificil să-1 întrezăreşti şi să-I simți imediat.

A treia - în situații critice, în nici un caz să nu te laşi cuprins de frică sau de mânie, căci vei rata.

Teama de viitor echivalează cu necredința în Dumnezeu şi în voința supremă. De aceea, în situații critice, este bine să ne spunem cât mai des: „Toate sunt din voia ta, Doamne". Ne va ajuta să ne învingem frica.

Mânia este şi ea o lipsă de credință în Dumnezeu şi în caracterul pozitiv ascuns al evenimentelor.

Trebuie, o dată şi pentru totdeauna, să ne spunem: „Pentru Dumnezeu nu există noțiunea de „pedeapsă". Există doar încercări, care ne ajută să ne depăşim pe noi înşine, pentru a putea fi mai aproape de Dumnezeu".

A patra - orice s-ar întâmpla, trebuie, în primul rând, salvat sentimentul de iubire din suflet, chiar şi cu prețul ultimelor puteri: „Orice s-ar întâmpla, Doamne, oricâte nenorociri s-ar abate asupra mea, iubirea mea pentru Tine nu scade". Doar sporirea considerabilă a iubirii de Dumnezeu ne asigură supraviețuirea şi depăşirea situațiilor critice.

Blândețea, dorința de a-i ajuta pe alții în clipele de grea cumpănă sunt manifestări indirecte ale aspirației către Dumnezeu.

Şi regula a cincea - pentru competiții e necesar să te pregăteşti din timp. Astfel, poți să-ți imaginezi orice situație de «sec a dorințelor, orice pierdere şi să-ți spui: „Doamne, accept totul ca pe o purificare a iubirii mele către Tine. Şi, orice mi l-ar întâmpla, iubirea mea către Tine doar va spori".

Nu se cuvine nici să te temi de viitor, nici să regreți trecutul.

Unul dintre pericolele majore în situațiile critice este să porneşti în căutare de vinovați, să te culpabilizezi pe tine sau pe alții. Asta şi înseamnă, de fapt, mânie.

A-I AJUTA PE ALȚII

Citesc dintr-o scrisoare adresată mie :

„O persoană familiarizată cu cercetările dumneavoastră nu va fi niciodată un practicant orb al unui rit, oricare ar fi acesta, şi, cu atât mai mult, nu va fi un fanatic religios, însă, din păcate, oamenii sunt pe deplin pregătiți să aplice sistemul dumneavoastră doar atunci când este deja prea târziu, între timp, potențialul profilactic al acestui sistem îl depăşeşte cu mult pe cel al vindecării fizice. După ce

am citit toate cărțile dumneavoastră, am încercat să-i ajut şi pe alții. Atunci când eşti la curent cu înşiruirea evenimențială din viața unei persoane sau a unei familii şi cu situația în care se află, este cât se poate de realizabil să acorzi un ajutor şi fără să ai capacități extrasenzoriale.

Însă, când încerci să explici, folosind fragmente din carte, constați că persoana respectivă, deşi cade de acord şi dă înțelegător din cap, nu este totuşi în stare să întreprindă un efort individual pentru a se îndrepta, şi asta pentru că receptarea se produce la nivelul conştiinței. Când însă le vorbeşti lent, răspicat, apăsând pe cuvinte, acestea par a se întipări nu în conştiință, ci direct în suflet, iar efectul este de-a dreptul uluitor.

(Ca să vă dau un exemplu: efectul, produs asupra unei familii de cunoscuți de-ai mei, a fost atât de mare, încât, de două luni încoace, viața lor s-a schimbat complet. Iar în noaptea ce a urmat discuției, unul dintre soți, din cauza emoțiilor, a fost chinuit de deranjamente stomacale. Apropo, poate fi interpretat acest amănunt ca o purificare?)

Însă, după acest gen de discuții, te simți stors de oboseală. Există vreun pericol pentru cel ce aplică o astfel de metodă pentru a-i ajuta pe alții?".

O întrebare similară mi-a fost pusă şi de o altă persoană.

— Stăteam de vorbă cu un cunoscut de-al meu - îmi povestea domnul în cauză - şi acesta mi-a mărturisit că nepotul lui are mereu probleme cu maşina: ea este lovită de alte maşini, chiar şi atunci când stă parcată. Nu demult, i s-a întâmplat să iasă din maşină pentru numai cinci minute şi, când s-a întors, a găsit-o boțită rău de tot în spate. Atunci i-am explicat principiile sistemului dumneavoastră şi 1-am îndemnat stăruitor pe nepot să depună un efort de autoameliorare. A doua zi am intrat într-o farmacie şi, când dau să ies, văd cum o altă maşină se izbeşte de maşina mea, parcată acolo, iar lovitura vine exact în partea din spate. La început, parcă au dat toți dracii în mine, apoi mi-am dat seama că nu e vorba de o simplă coincidență. Am înțeles că am atras, într-un anume fel, problemele acelui nepot. Este posibil aşa ceva?

— Desigur, este exact acelaşi mecanism, prin care medicul atrage boala pacientului, de aceea medicii au o viață mai scurtă. Când oferiți cuiva un sfat - îi explic - acordați-i persoanei respective şi dreptul de a alege, în cazul în care sfatul a fost nepotrivit, ea singură va trebui să decidă dacă să-1 urmeze sau nu şi, astfel, responsabilitatea va cădea pe umerii ei, nu pe ai dumneavoastră. Dacă sfatul a fost dat pe un ton categoric, cel care va suporta consecințele unei acțiuni greşite veți fi chiar dumneavoastră, în plus, în acordarea unui sprijin, este foarte important punctul de plecare. Dacă la baza ajutorului stă iubirea de oameni, atunci nu veți atrage „murdăria" altuia. Dacă însă vă bazați pe spiritualitate, moralitate şi idealuri, atunci apare un fel de dependență şi, respectiv, este posibilă o redirecționare a „murdăriei" înspre dumneavoastră.

— Dar cum aş putea să determin când îmi întemeiez ajutorul pe moralitate şi când pe iubire?

— Moralitatea funcționează după principiul „îți dau ca să-mi dai": dacă mă port corect cu tine, fii şi tu, la rândul tău, corect cu mine. Aşadar, moralitatea plasează oamenii, acțiunile acestora într-un anumit sistem de dependență reciprocă. Când, în relațiile cu o altă persoană, dumneavoastră respectați normele morale, iar această persoană vă trădează, printr-o astfel de atitudine, ea calcă în picioare etica şi moralitatea comună tuturor oamenilor, deci şi pe cea care vă reprezintă în particular. Drept urmare, în sufletul dumneavoastră izbucneşte agresivitatea, ca modalitate de

împotrivire la subminarea eticii şi moralităţii. Spre deosebire de morală, iubirea este sentimentul care nu poate fi umilit. Când iubim pe cineva şi acel cineva ne trădează, iubirea rămâne neschimbată, doar dacă noi înşine nu vom încerca să călcăm acest sentiment în picioare. Deci veţi deveni emoţional dependent, atunci când, ajutând pe cineva, vă întemeiaţi demersul pe idealuri, moralitate şi, în consecinţă, nu veţi suporta să fiţi jignit sau ignorat drept răspuns. Când veţi avea ca punct de pornire sentimentul de iubire, ajutorul dumneavoastră nu va avea un caracter forţat şi astfel n-o să vă irite respingerea lui, iar supărarea şi ofensa, venite din partea persoanei ajutate, n-o să vă stârnească dezaprobarea. Aşadar, întrucât nu depindeţi de valorile umane, urmând calea iubirii şi nu pe cea a spiritualităţii, nu veţi aduce prejudicii, nici propriei persoane, nici altora, prin dorinţa dumneavoastră de a acorda sprijin.

Ajutând, nu trebuie să vă aşteptaţi la gratitudine, nici pe plan material, nici pe cel spiritual.

IDEALURILE

O cunoscută îmi povestea:

— Ţineam în mână cartea ta, cei de-al treilea volum. Citeam din el. Cartea a atras atenţia unei doamne din tagma „noilor ruşi" ("Noii ruşi" - nume generic dat noilor îmbogăţiţi din Rusia postsocialistă, proveniţi, în general, din medii interlope şi lipsiţi de o cultură elementară.) , care nu şi-a putut ascunde nedumerirea:

— De ce citeşti cărţile acestui şarlatan?

— Cum adică de ce? Sunt interesante.

— Am citit toate cele şapte volume - a zis ea cu voce iritată - atâtea aiureli sunt înşirate acolo, mai ales în ultimele. Apoi am reuşit să obţin o programare la el, păi bine, mi-a îndrugat tot felul de prostii şi m-a tapat de 500 de dolari.

— Şi cum arăta acest individ? - mi-am manifestat eu curiozitatea.

— Păi, era mic de statură, grăsun şi cărunt.

— Dar adevăratul Lazarev este înalt, cam la 1,90 m, şi are peste 100 kg în greutate, în afară de aceasta, el a scris doar trei cărţi, celelalte sunt falsuri.

— Cum se face de le ştii pe toate? - mi-a aruncat ea o privire suspicioasă.

— Chiar n-ai remarcat deosebirea dintre falsuri şi adevăratele cărţi?

— La ce deosebire te referi? Stă scris: *Lazarev.* Am cumpărat alta, pe care scria *Lazorev,* mi s-a spus că e o greşeală de tipar.

— Aiurea, e o nouă mistificare.

N-am reuşit s-o conving sub nici o formă.

— Spune-mi - m-a întrebat cunoscuta mea - după ce ţi-a apărut cea de-a treia carte, piaţa a fost invadată de o sumedenie de falsuri şi, în genere, de multe alte cărţi, conţinând cuvântul „karma" în titlu. E un cuvânt la modă. In ziua de azi, nici bioenergoterapeuţii nu mai „corectează aura", ci efectuează „purificarea karmei". Au apărut peste noapte o mulţime de pseudodiscipoli şi şcoli, pe care, chipurile, le-ai urmat sau în care ai predat. Vor apărea şi savanţi, care vor încerca să-ţi fure metoda, sau, cel puţin, s-o imite. Pe seama muncii tale se vor scrie dizertaţii şi teze de doctorat. Se vor găsi persoane care să-ţi preia informaţia, modificând-o parţial şi prezentând-o lumii ca pe o descoperire, pe care şi-o vor atribui. Eu înţeleg că în ţara noastră s-a instalat un haos absolut, dar, chiar aşa, să nu te atingă nimic din toate câte se întâmplă?

— În primul rând, în ţara noastră, pentru toată lumea există, deocamdată, doar

obligații, şi asta pentru că de la bun început acest stat a fost orientat spre executarea îndatoririlor şi nu spre apărarea drepturilor.

În al doilea rând, e mai bine ca bioenergoterapeuții să se refere la iubire şi etică, decât la farmece şi „găuri" în aură etc. Şi apoi, la urma urmelor, totul se întâmplă spre binele oamenilor. Dacă mi-au furat ideea că omul, pentru a supraviețui, trebuie să devină mai bun - foarte bine, să fie sănătoşi s-o promoveze! Cu cât mai mulți adepți voi avea, cu atât mai bine. Aveam de ales între două căi: ori să-mi apăr demnitatea şi să îmi protejez interesele, ori să-mi continuu cercetările. Fireşte, am ales-o pe cea de-a doua. Astăzi, când în Rusia au început să apară primele semne ale legalității şi moralei, vor trebui împăcate ambele direcții. Dar hai mai bine să-ți povestesc o istorioară.

Pe când mă aflam la lalta (oraş în Ucraina, în pen-la Crimeea, port la Marea Neagră. Stațiune balneoclimaterică), am fost rugat de către o doamnă să comentez o întâmplare, care se petrecuse cu puțin timp înainte. O cunoscută de-a ei avea un fiu, un băiețaş adorabil, frumos ca un îngeraş. Toată lumea era realmente încântată de el.

Însă iată că, subit şi fără vreun motiv exterior, băiatul a murit. Medicii nu au reuşit să constate cauza decesului. Ei bine, ştii de ce a murit copilul?

Cunoscuta mea a făcut ochii mari de mirare.

— De ce?

— De aceea că toți vedeau în el un ideal, iar idealul este o formă de contact cu viitorul. Băiatul a fost, fără voia lui, ataşat de viitor, astfel încât acest viitor i s-a închis, iar închiderea viitorului provoacă fie sterilitate, fie boală, fie moarte.

Deseori se întâmplă ca artistul să aştearnă pe pânză chipul femeii iubite sau pe cel al copilului său. Apoi, el îşi expune lucrarea şi toată lumea admiră imaginea din portret, iar, peste un timp oarecare, iubita sau copilul se sting din viață, din motive cu totul necunoscute. Tot aşa, o mamă entuziasmată de odraslele sale le ucide, fără a bănui măcar că face acest lucru.

— Numele meu este destul de bine cunoscut în țară - am zis eu. Popularitatea exterioară nu este deloc periculoasă, pe când cea pătrunsă temeinic în structurile de adâncime poate provoca moartea. Aşadar, atâta vreme cât, în jurul numelui meu, vor roi zvonuri şi bârfe, eu voi rămâne viu şi nevătămat.

Totul este trecător, doar iubirea de Dumnezeu rămâne. Cu cât mai mult ni se revelează frumusețea ascunsă a vieții şi lumina ei sublimă, cu atât mai luminoasă şi mai frumoasă ne apare această viață în manifestările ei exterioare.

ŞEDINȚELE CU PACIENȚII

Mai înainte, şedințele mele cu pacienții se desfăşurau după o schemă simplă: omul intra, lua loc, îi vorbeam 15-40 de minute, după care el se ruga sub nemijlocita mea supraveghere, în tot acest timp, pacientul se afla într-o conexiune dură cu mine. Se întâmpla ca unele persoane să iasă după şedință ținându-se de pereți. Deseori, schimbările fizice erau de-a dreptul surprinzătoare, dar era vorba doar de evoluții în plan fizic, căci, pe atunci, acesta era unicul meu obiectiv. Nici nu-mi imaginam cât de grave pot fi schimbările de caracter şi de soartă, care urmează vindecării exclusiv fizice. Mai târziu, am înțeles un lucru: cu cât mai complexă este înrâurirea, cu atât mai delicat şi mai discret se desfăşoară acest proces. Drept urmare, am renunțat la

procedeele de forță. Până la urmă, am înțeles că cea mai puternică şi, totodată, mai subtilă înrâurire vine de la Dumnezeu.

Tocmai de aceea, adevărata vindecare este de neconceput fără noțiunea de „iubire de Dumnezeu". Şi iată că mă aflu într-o cameră nu prea mare, în fața unui grup de pacienți. Şedința poate dura de la cinci minute până la cinci ore. Mă aşez în dreptul lor şi îmi încep prelegerea.

— Întâlnirea noastră de astăzi va decurge în felul următor -le zic eu. Prima jumătate de oră, dumneavoastră o să vă puneți în ordine, pentru a fi pe deplin pregătiți de şedința propriu-zisă. Pe urmă vom avea o mică prelegere, o şedință în grup, după care veți intra la mine câte unul, pentru şedințele individuale. Dumneavoastră o să vă expuneți problemele, iar eu, la rândul meu, am să vă explic cauzele şi am să vă stabilesc metoda de lucru. Apoi, timp de o oră - o oră şi jumătate veți lucra individual, după care am să vă invit din nou la mine. Veți lucra astfel atât cât vă țin puterile.

M-am convins deja că o singură şedință nu este de ajuns. Pentru a schimba cu adevărat ceva în ființa umană, e nevoie de două-trei ore.

Aşa deci, să începem.

Pentru a ne schimba propria soartă şi starea fizică, trebuie să ne schimbăm caracterul, *eu*-l propriu. Pentru a ne schimba *eu*-l, se cere să ieşim dincolo de limitele lui, să ne ridicăm deasupra lui. De unde începe *eu*-l nostru, adică personalitatea omului? El începe de la dorințe, conştiință şi de la viața însăşi. Pentru a ne schimba, trebuie să ieşim dincolo de limitele vieții, ale dorințelor şi ale conştiinței. Acest lucru este posibil doar prin iubirea de Dumnezeu, căci ea a existat înaintea conştiinței şi a vieții, înaintea sentimentelor şi a dorințelor. Dar nu te poți ruga celui pe care-1 urăşti. Căci ce se întâmplă? Orice nemulțumire directă față de Dumnezeu pătrunde în suflet şi rămâne acolo, iar, atunci când, în clipe de grea cumpănă, omul începe să se roage, el descoperă că rugăciunea lui nu are nici o putere. Pe lângă pretențiile directe față de Dumnezeu, există şi cele indirecte, care sunt de trei feluri.

Primul - nemulțumirea față de Dumnezeu, exprimată prin pretenții față de lumea înconjurătoare, față de societate, stat şi anumite grupuri de oameni.

Al doilea - nemulțumirea față de Dumnezeu prin pretenții la adresa părinților, persoanelor iubite şi a oamenilor apropiați.

Al treilea - pretenții adresate lui Dumnezeu, exprimate prin sentimente de nemulțumire față de situație, față de sine şi față de propria soartă.

Orice nemulțumire persistentă față de sine sau față de o anumită situație reprezintă, la nivelul subconştientului, o supărare pe sine, pe soartă şi pe Dumnezeu.

Oricât de ciudat ar părea, unul din momentele cele mai periculoase se dovedeşte a fi nemulțumirea față de sine şi față de o situație dată, căci, atunci, suntem direct expuşi şi agresivitatea îndreptată împotriva propriei persoane se poate amplifica deosebit de mult. în acest caz, se cuvine să stăruim îndelung în a ne mântui de pretențiile față de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că, înainte de rugăciune, e necesar să înlăturăm prin pocăință orice supărare pe Dumnezeu. Se întâmplă uneori ca oamenii care vin la mine să mă întrebe:

— De unu, sau doi, sau trei ani mă tot rog. Am citit şi toate cele trei cărți scrise de dumneavoastră, dar situația nu s-a schimbat. Spuneți-mi, de ce se întâmplă aşa?

— Una din cauzele principale o constituie supărările pe Dumnezeu, care nu au fost înlăturate şi care s-au acumulat şi au prins rădăcini în sufletele dumneavoastră.

Cea de-a doua cauză, foarte importantă, am să v-o dezvălui mai târziu, peste o jumătate de oră, când voi reveni - zic eu, adresându-mă auditoriului. Să zicem aşa:

pentru a pregăti terenul, este necesar să obțineți o eficiență a rugăciunii de la cincizeci de procente în sus. De la zero până la cincizeci, rugăciunea este prea puțin eficientă. Dacă acest coeficient coboară sub zero, efectul va putea fi urmărit doar cât timp vă aflați aici, căci, imediat ce o să vă întoarceți acasă, procesul va fi stopat. Situația se prezintă în felul următor: la toți cei prezenți, coeficientul este de 200 - 400 de unități. Mă voi retrage pentru o jumătate de oră, timp în care trebuie să vă puneți în ordine sufletul. Dacă nu vor scădea pretențiile dumneavostră față de Dumnezeu, n-o să vă pot primi la şedință.

Părăsesc încăperea, care se cufundă în tăcere. Mă instalez în camera de alături, unde încerc să mă relaxez şi să mă refac. Cele câteva ore, timp în care mă aflu într-o conexiune dură cu grupul, mă istovesc profund. Fiindcă veni vorba, doar după ce am cercetat ce anume perturbă eficiența rugăciunii, am înțeles de ce oamenii preferau, dintotdeauna, să se roage în temple: câmpul energetic, care învăluie lăcaşul sfânt şi pe slujitorii acestuia, blochează, pentru o porțiune oarecare de timp, pretențiile interioare față de Dumnezeu şi, astfel, rugăciunea contribuie efectiv la schimbarea profundă a celui ce se roagă. La prima vedere, pare un detaliu neînsemnat - să înlături înainte de rugăciune toate supărările şi pretențiile față de Dumnezeu, cu toate acestea, o mulțime de oameni se roagă ani în şir, fără să bănuiască măcar că rugăciunea le este zadarnică. Mi-au fost necesari câțiva ani de eforturi intense pentru a ajunge la acest adevăr simplu.

Am conştientizat acest lucru nu demult, prin noiembrie 1996, când mă aflam la New York şi ofeream prin telefon consultații unei doamne din Atlanta. Femeia suferea de cancer intestinal. I-am explicat că trufia ei a atins cote critice şi i-am spus cum trebuie să se roage, mai pe scurt, am făcut cu ea o şedință după schema obişnuită. Peste alte două zile, starea pacientei a început să se înrăutățească vertiginos. Ea m-a sunat.

— Continuați să vă rugați - i-am spus.

— Dar nu pot, simt dureri groaznice - striga ea iritată.

Peste un timp oarecare, durerile au devenit insuportabile şi femeia a fost transportată la spital. Medicii n-au putut nici să explice, nici să înțeleagă starea ei. Am fost contactat telefonic de către soacră-sa: „îmi cer scuze, numai să nu credeți că am vreo pretenție la dumneavoastră - a început ea cu prudență -dar eu am fost cea care a convins-o pe noră-mea că trebuie să ajungă la dumneavoastră, în momentul de față însă starea ei este critică. Am vizitat-o câteva ore în urmă şi ea mi-a spus că e pe moarte. N-ați putea s-o ajutați cumva?"

— În primul rând, ea trebuie să înlăture orice pretenție față de mine - am răspuns eu. Când a pornit procesul de purificare, au apărut şi durerile, atunci ea a început, în sinea ei, să mă învinuiască şi să mă disprețuiască. Câmpul meu s-a închis şi măsurile menite s-o protejeze s-au epuizat. Spuneți-i să înlăture toate nemulțumirile față de Dumnezeu, care au apărut de-a lungul întregii vieți.

— Am să vă dau mâine un telefon - a spus doamna. Am pus receptorul în furcă, continuând să meditez asupra cauzelor celor întâmplate.

În primul rând, femeia a trebuit să fie convinsă să apeleze la ajutorul meu, deci propria ei dorință n-a fost chiar atât de mare.

În al doilea rând, ea era obişnuită să gândească urât despre oameni şi să-i judece, iar celor înrăiți sufleteşte metoda mea nu le este de prea mare folos.

În al treilea rând, mai era încă ceva ce nu reuşeam să înțeleg, ceva ce ținea de mine personal şi de sistemul meu. Aveam însă bine băgat în cap un lucru: în astfel de situații trebuie să înaintez încet şi chinuitor, „pe brânci", căci numai aşa voi descoperi,

mai devreme sau mai târziu, calea cea bună.

În ziua următoare, soacra femeii bolnave a sunat din nou.

— Nora mea se simte mai bine - mi-a zis ea. Mai poate fi ajutată şi cu altceva?

— Nora dumneavoastră, de felul ei, este o persoană obişnuită să vadă doar ceea ce e rău în oameni şi să-i judece, nu-i aşa?

— Într-adevăr, aşa este - mi-a răspuns doamna după un moment de ezitare.

— Să-i transmiteţi următoarele: dacă nu va încerca să-şi schimbe caracterul şi să-şi modifice retroactiv receptarea evenimentelor prin care a trecut, ea nu va reuşi să supravieţuiască - am spus. în afară de aceasta, dumneavoastră, la fel, să depuneţi un efort de autoameliorare, căci vă aflaţi în conexiune cu nora. în felul acesta, îi va fi şi ei mai uşor să se îndrepte. Am să vă telefonez peste câteva ore.

O singură şedinţă s-a prelungit de zeci de ori - între trei şi cinci telefoane pe zi. Cinci zile mai târziu, pacienta era readusă pe linia de plutire. Peste o lună, am auzit că e pe cale să se vindece şi că starea ei este satisfăcătoare. Nu m-am ales cu nici un gest de recunoştinţă din partea ei, nici măcar cu un cuvânt de mulţumire, de fapt, nici nu aveam nevoie de aşa ceva. Am obţinut ceva mult mai important: câteva fărâme preţioase de experienţă în salvarea omului din situaţiile limită. Pe urmă, înţelegeam perfect că este imposibil să schimbi aşa, dintr-o dată, caracterul cuiva, mai ales, când omul însuşi nu este pregătit s-o facă.

Apoi, trei săptămâni în şir după aceea, am tot încercat să prind acel ceva, firul călăuzitor care îmi scăpa mereu. Simţeam că situaţia este încă deschisă, că ea nu s-a încheiat până la capăt, ca, într-un sfârşit, să găsesc răspunsul: pretenţiile faţă de Dumnezeu. Nemulţumirea faţă de lumea înconjurătoare, faţă de sine, toate sunt ipostaze ale nemulţumirii faţă de Dumnezeu. Dacă omul vrea să se vindece şi, cu toate acestea, nu doreşte să înlăture pretenţiile faţă de Dumnezeu şi să se schimbe, este de la sine înţeles că rugăciunea lui nu va ajunge la destinaţie.

În ultimul timp, de când am început să lucrez la un nivel mai subtil şi mai delicat, am simţit cum, la anumite persoane, câmpul se închide, atunci când sunt rugat să le examinez pentru a le acorda ajutor.

— Acest om nu este încă pregătit, el nu crede în toate acestea - spun eu. Pot să citesc de la distanţă informaţiile referitoare la starea lui, dar nu am dreptul să vi le comunic deocamdată. Şedinţele mele sunt totuşi nişte sugestii din culise şi le pot obţine doar cei ce au depus un oarecare efort pentru a-şi depăşi propriul *eu* şi a veni în atingere cu iubirea şi cu Dumnezeu.

Mă întind în pat şi-mi aţintesc privirea în tavan, în camera de alături, pacienţii sunt adânciţi în lucrul de corecţie interioară. Acum va trebui să aţipesc pentru zece minute, pentru a-mi deconecta conştiinţa. Atunci când în prelegerea mea vor fi cuprinse mai multe imagini şi mai puţine scheme, voi fi înţeles mai bine. Peste aproximativ douăzeci de minute, toţi vor fi pregătiţi şi atunci vom putea începe prelegerea.

Din senin, mi-am amintit de cazul unei femei, care, de fiecare dată când încerca să se roage, simţea cum capul îi este străpuns de o durere teribilă. Şi abia atunci când ea s-a rugat: „Doamne, Te iubesc oricum, numai nu mă lovi", - durerea a dispărut. Ea s-a simţit deseori copleşită de refuzul de a mai trăi, ca urmare a trufiei sale excesive, aşa încât ea a acumulat în suflet o puternică agresivitate îndreptată împotriva lui Dumnezeu. Iar, atunci când ea începea să se roage, această agresivitate se întorcea împotriva ei şi o „lovea" în cap. Am înţeles de ce mulţi oameni nu pot sau nu vor să se roage. Sufletul lor nu este pregătit pentru această rugăciune, înainte de a intra într-o încăpere curată, trebuie să ne ştergem pe picioare. Prin urmare, şi lui Dumnezeu se cuvine să ne adresăm doar atunci când sufletul este pe deplin pregătit.

Timpul rezervat s-a scurs. Intru în cameră, iau loc în faţa pacienţilor şi îmi încep

prelegerea.

Primul lucru pe care trebuie să-1 cunoaşteţi, atunci când veniţi la şedinţă, este următorul:

Dacă rugăciunile dumneavoastră sunt orientate spre îndeplinirea dorinţelor sau spre însănătoşire, să ştiţi că nu veţi obţine nici vindecarea, nici realizarea celor dorite. Vă rugaţi pentru a fi fericiţi şi nu pentru a fi sănătoşi. Este firesc, în acest caz, să vă vindecaţi, însă această vindecare va fi doar o consecinţă. Corpul fizic, viaţa, dorinţele şi conştiinţa, luate împreună, constituie *eu*-l nostru omenesc. Dacă vă rugaţi pentru a vă putea depăşi graniţele *eu*-lui, pentru a vă elibera iubirea de aservirea la valorile umane şi pentru a vă pătrunde de sentimentul că sensul existenţei dumneavoastră terestre este acumularea iubirii pentru Dumnezeu, atunci veţi înceta să mai depindeţi de valorile umane, agresivitatea lăuntrică va dispărea şi vă veţi însănătoşi.

Dacă însă vă rugaţi pentru realizarea obiectivelor, pentru împlinirea dorinţelor şi pentru însănătoşire, prin aceasta nu faceţi decât o tentativă de a pune rugăciunea în subordinea conştiinţei, dorinţelor şi vieţii dumneavoastră, ceea ce înseamnă că *eu*-l uman, *ego*-ul dumneavoastră încearcă să şi-L subordoneze pe Dumnezeu şi, drept urmare, importanţa *ego*-ului, fie el personal sau colectiv, va creşte peste măsură. De aceea vă mai repet încă o dată: rugaţi-vă, în primul rând, pentru a vă elibera de tot ce este uman şi pentru a vă identifica cu iubirea şi cu Dumnezeu.

În cele ce urmează, voi trece în revistă, pe scurt, şirul valorilor umane. Primul nivel este constituit din valorile materiale. Neputinţa de a accepta pierderea lor este o dovadă a cramponării de aceste valori, fapt ce dă naştere agresivităţii. Apar regretele, frica, invidia, supărarea, refuzul de a mai trăi. Cu cât mai puternic se manifestă agresivitatea, cu atât mai mult, în concluzie, sunteţi ataşat şi cu atât mai puţin vi se va permite să aveţi din acele lucruri, de dragul cărora distrugeţi iubirea. Când sectorul banilor este „închis" pe o sută de procente şi mai bine, înseamnă că ori nu aveţi bani, ori, avându-i, vă este refuzată sănătatea sau chiar viaţa.

Mai departe, urmează valorile spirituale. Primul strat -relaţiile cu persoanele apropiate, al doilea - aptitudinile, intelectul, cu alte cuvinte, perfecţiunea. La baza relaţiilor spirituale, a intelectului şi aptitudinilor se situează stratul unor valori mult mai subtile, şi anume spiritualitatea, moralitatea, nobleţea, idealurile, principiile, obiectivele, visurile şi speranţele. Prin toate aceste noţiuni, noi realizăm contactul cu viitorul.

Mai departe, avem: destinul fericit, dorinţele, voinţa şi viaţa însăşi. Să recapitulăm toate valorile spirituale. Ataşarea de relaţii generează susceptibilitatea exagerată, gelozia, suspiciunea sau refuzul de a mai trăi, atunci când se produc rupturi, certuri şi trădări. Când sectorul relaţiilor este „închis" pe mai mult de o sută de procente, atunci avem de-a face fie cu absenţa familiei, fie cu lipsa unor relaţii de familie normale, fie, în pofida existenţei unei familii armonioase, cu boala şi moartea.

Dacă sectorul aptitudinilor şi al intelectului este „închis", vom avea de suportat fie un eşec absolut în întreprinderi, ghinioane şi înşelăciuni în serie, fie, în caz de noroc şi succes, vom suferi de o slăbire a memoriei, de o diminuare a capacităţilor sau vom fi loviţi de o boală grea. Când ni se „închide" contactul cu viitorul, atunci suntem puşi în faţa morţii sau avem de înfruntat cancerul, diabetul, scleroza multiplă, psoriazisul sau sterilitatea. Viitorul se „închide" atunci când suntem prea puternic ataşaţi de el.

În cea de-a treia carte, scriam că interacţiunea cu viitorul se produce prin intermediul visurilor, planurilor şi speranţelor. Prin urmare, persoana care nu concepe prăbuşirea propriilor planuri şi aspiraţii, care se hrăneşte doar cu visuri de viitor şi îi dispreţuieşte pe cei ce i-au dat peste cap proiectele şi speranţele, această persoană se ataşează de viitor şi, ca urmare, îl poate pierde.

Dar viitorul se dovedeşte a fi ţesut nu numai din proiecte şi obiective de atins, ci

şi din spiritualitate şi moralitate, onestitate şi idealuri. Dacă nu sunt în stare să accept prăbuşirea idealurilor şi călcarea în picioare a moralităţii, dacă, în adâncul inimii mele, cel ce m-a trădat nu află iertarea, dacă dispreţuiesc persoanele imorale, neoneste şi inechitabile, atunci mă aflu pe drumul cel mai scurt spre moarte, cancer sau sterilitate.

Mai departe. Dacă se „închide" soarta, rezultă că am fost prea nesatisfăcuţi de propria soartă sau de soarta celor apropiaţi, dar poate fi vorba şi de o nemulţumire provocată de evoluţia societăţii, a statului. Ca urmare, nu ni se va permite să avem o soartă fericită sau ni se va trimite o boală, care să ne otrăvească întreaga existenţă, „închiderea" voinţei şi a dorinţelor semnalează că am încercat, în adâncul sufletului, să supunem voinţei şi dorinţelor noastre situaţia, iar cel ce a mers împotriva iubirii noastre ne-a trezit mânia. Voinţa înseamnă conştiinţă plus dorinţă. Atunci când dorim cu ardoare ceva şi, pe neaşteptate, posibilitatea de a ne împlini dorinţa dispare, trebuie să încercăm din răsputeri să păstrăm iubirea în suflet. Dacă ucidem iubirea din suflet, lăsându-ne pradă propriului dispreţ, sau dacă distrugem iubirea din sufletele altor oameni, căutând vinovaţi şi dispreţuindu-i, atunci nu ne va fi dat să materializăm nici una din marile noastre dorinţe, iar urmaşilor noştri le va fi reprimată capacitatea volitivă.

La una din şedinţele recente, o pacientă şi-a mărturisit descumpănirea:

— Eu şi cu soţul meu suntem oameni puternici, cu voinţă şi întotdeauna am obţinut ceea ce ne-am propus, pe când fiul nostru este o persoană absolut lipsită de voinţă: el nu doreşte nimic de la viaţă şi nu aspiră la nimic.

— Propria voinţă a devenit pentru dumneavoastră, încetul cu încetul, mai importantă decât iubirea, - i-am spus. Acest lucru i 1-aţi transmis fiului dumneavoastră, însă la scară înzecită, şi, pentru a-i fi salvat sufletul, el a fost lipsit de scopuri, voinţă şi dorinţe. Iată, în acest fel, acordând dorinţelor, voinţei şi scopurilor un loc prioritar în viaţă şi înveninându-se atunci când, prin eşecul acestora, se încearcă vindecarea lor, părinţii aduc pe lume şi educă odrasle lipsite de voinţă, apatice, care, în plus, caută să-şi înăbuşe voinţa, dorinţele şi conştiinţa în alcool, stupefiante şi tot felul de acţiuni care duc la dezintegrarea personalităţii.

Dar să mergem mai departe. Dacă se „închide" viaţa, înseamnă că omul şi-a renegat de prea multe ori propria viaţă, era nemulţumit de sine. De obicei, în astfel de cazuri, omul fie moare, fie se alege cu o boală care nu-i permite să ducă o viaţă normală.

Am să vă mai povestesc încă o dată despre acel drum pe care 1-am parcurs în căutarea originii bolii şi a semnificaţiei ei.La început, îmi propusesem să mă ocup de diagnosticarea organelor afectate şi reuşeam să fac acest lucru cu destulă exactitate. Dar, mai târziu, au început erorile: vedeam că organul respectiv este bolnav, însă examenul medical îmi infirma diagnosticul. Până la urmă, s-a dovedit că nu era nici o eroare la mijloc: mi-am dat seama că vedeam nu atât organul, cât fantoma lui, proiectată în biocâmp. îi indicam omului organele afectate, medicii îl declarau sănătos, iar, peste o jumătate de an, persoana în cauză mă căuta să-mi spună că, la un examen medical recent, diagnosticul pus de mine cu şase luni în urmă s-a confirmat sută la sută. Atunci am înţeles că practicam o diagnosticare anticipată şi, ceea ce era mult mai important, am ajuns la concluzia că afecţiunea începe la nivelul câmpului şi, abia mai târziu, organul respectiv se îmbolnăveşte efectiv, în plan propriu-zis fizic. Am devenit conştient de faptul că principalul purtător de informaţie este câmpul, că anume în câmp se localizează ceea ce numim noi „deochi", „farmec", „blestem" sau „boală".

Cu toate acestea, nu reuşeam încă să pătrund în acel spaţiu sacrosanct, reprezentat de structurile de adâncime ale câmpului. Vreme de câţiva ani am tot încercat, fără succes, să ating acest nivel. Pe neaşteptate, în primăvara anului 1990, am

început să văd. Am constatat lipsa de omogenitate a câmpului şi existenţa în el a unor structuri, acţionând asupra cărora putea fi ameliorată instantaneu starea fizică a omului. Apoi am observat că schimbările survin nu numai în starea fizică, ci, deopotrivă, în caracterul şi în soarta omului. Am priceput că ceea ce noi numim „biocâmp" şi ceea ce numim „subconştient", „suflet" sunt, de fapt, unul şi acelaşi lucru. De asemenea, prin diverse metode efectuam corecţia „structurilor karmice", cum le numeam eu, şi rezultatele s-au arătat a fi surprinzătoare.

Mă aflam într-o stare de euforie: credeam că am găsit calea spre vindecarea întregii omeniri.

Deformarea structurilor karmice determină îmbolnăvirea fantomei, iar, mai târziu, peste câţiva ani, şi a organului fizic respectiv. Deci pot fi create, sub îndrumarea mea, aparate corespunzătoare, care, o dată pe an, să „scuture" structurile de câmp ale fiecărui om, netezind deformările karmice, în felul acesta, vom scăpa cu toţii de suferinţele fizice. Mă gândeam că am descoperit panaceul, în realitate, ceea ce credeam a fi mântuire s-a dovedit a fi calea cea mai sigură spre distrugerea întregii omeniri. Abia mai târziu am observat ce mecanism se declanşează atunci când este urmărită, în exclusivitate, doar salvarea fizică: cu cât mai eficient este procesul de vindecare, cu atât mai rapidă este schimbarea în rău a sortii şi a caracterului, în unele cazuri, am văzut cum deformările de câmp revin destul de rapid la starea lor iniţială şi am hotărât să merg mai departe cu cercetările, ca să stabilesc ce anume generează deformarea structurilor karmice. într-un sfârşit, am descoperit cu stupoare că aceste deformări, care determină starea fizică şi soarta omului, sunt generate de ură, de supărări profunde, de regrete- etc. Apoi am înţeles că, pe lângă agresivitatea exterioară, există cea lăuntrică, mult mai periculoasă, şi că, acumulându-se, aceasta provoacă deformări ale câmpului şi, în ultimă instanţă, afecţiuni grave.

Aşadar, agresivitatea mutilează sufletul, iar sufletul bolnav dă naştere unui trup bolnav. Prin urmare, se cuvine să vindecăm sufletul. Iar sufletul poate fi cel mai bine vindecat prin iubire, rugăciune şi pocăinţă, îi spuneam pacientului: „Iată, în cutare şi cutare moment, dumneavoastră aţi urât, iată când aţi fost necăjit. Rugaţi-vă, cereţi ca ura, supărarea, gelozia să părăsească sufletul dumneavoastră, atunci veţi fi sănătos", şi omul, într-adevăr, se însănătoşea. Credeam că este de ajuns. Frământările mele au început însă în clipa în care am constatat că boala poate să persiste chiar şi după purificarea sufletului de agresivitate. Atunci am înţeles că omul este pedepsit nu atât pentru agresivitate, cât pentru o anumită structură psihică, ce urmează să genereze afecţiunea respectivă. De aceea, vindecarea este posibilă doar prin schimbarea caracterului omului.

Dar cum să schimbi firea omului? Credeam că este un lucru imposibil. A început o perioadă de căutări istovitoare: de sute şi mii de ori am tot încercat să înţeleg ce anume generează agresivitatea. Până la urmă, am înţeles că agresivitatea apare atunci când sufletul se ataşează de anumite valori umane. Cu cât mai puternică este această ataşare de valorile umane, cu atât mai teribil este şocul resimţit Ia pierderea lor, chiar şi în cazul unei pierderi prezumtive, şi, respectiv, cu atât mai mare este agresivitatea care va determina îmbolnăvirea. Părea că există doar o singură cale de salvare, şi anume renunţarea la toate valorile umane, ceea ce presupunea însă o renegare absolută: monahie şi dezicere de la fericirea umană. Or acest lucru era de neconceput.

Sistemul ajunsese într-un punct mort şi necesita o serioasă revizuire. În acel moment însă s-a întâmplat să fiu pus în faţa unei alegeri. Urma fie să-mi pierd vederea, fie să mor, fie să-mi continuu cercetările. Atunci mi s-a dezvăluit această noţiune, care este „iubirea de Dumnezeu". S-a dovedit că, iubindu-L pe Dumnezeu şi aspirând la El mai mult decât la valorile umane, putem rămâne în continuare în posesia acestora din urmă şi ne putem bucura de ele din plin, fără a acumula agresivitate şi fără a ne alege,

în consecinţă, cu boala şi moartea. Abia atunci am înţeles de ce învăţătura de căpătâi a lui Iisus Hristos sună astfel: „Să-L iubeşti pe Dumnezeu cu mintea şi cu inima ta", ceea ce înseamnă că mai întâi la Dumnezeu, şi abia apoi la valorile umane se cuvine să aspire conştiinţa omului. Simţirea, voinţa şi dorinţele trebuie să fie orientate, în primul rând, spre Dumnezeu şi doar apoi spre toate cele omeneşti. Am înţeles de ce unul din principalele postulate ale filozofiei indiene este renunţarea la toate dorinţele: eliberarea din lanţurile dorinţelor terestre îl face pe om fericit. Am înţeles de ce, renunţând la hrană, practicând exerciţii de respiraţie şi deconectându-se de la speranţe, proiecte, regrete şi dorinţe, omul se însănătoşeşte. Fiinţa umană are câteva funcţii de bază: respiraţia, hrana, perpetuarea speciei, autoapărarea sau controlul asupra situaţiei, cunoaşterea. Toate aceste funcţii izvorăsc din sentimentul iubirii de Dumnezeu, într-o situaţie critică se pune în mişcare, în primul rând, mecanismul apărării şi păstrării sentimentului iubirii în suflet şi, abia pe urmă, instinctul controlului asupra situaţiei şi cel de conservare, ceea ce permite organismului să supravieţuiască şi să-şi sporească aspiraţia către cauza primordială.

Omul îmbătrâneşte şi moare, i se sting treptat funcţiile de control asupra situaţiei, de cunoaştere, procreare, de hrană şi respiraţie, şi acest proces îi permite să perceapă caracterul lor secundar şi iluzoriu. El înţelege astfel că, în momentele de cumpănă, trebuie salvat, în primul rând, sentimentul iubirii.

Când un bărbat se îndrăgosteşte de o femeie şi invers, instinctele de cunoaştere, procreare şi de control asupra situaţiei se conectează în acelaşi timp. O condiţie sine qua non în dezvoltarea sentimentului de iubire îl constituie eşecul temporar al controlului asupra situaţiei, diminuarea periodică a atracţiei sexuale şi a impulsului cognitiv, legat de spiritualitate, moralitate, idealuri şi speranţe. Cu cât se dovedeşte, în astfel de cazuri, mai importantă iubirea, cu atât mai armonios se dezvoltă, în cele ce urmează, funcţiile de bază ale omului. Blocarea periodică a tuturor funcţiilor de bază sau restrângerea lor permite aspiraţiei către cauza primordială să se amplifice, iar iubirii să fie menţinută şi acumulată în suflet; de asemenea, ea contribuie la suportarea mai uşoară a stresului, căci stresul nu este nimic altceva decât limitarea, pentru o scurtă perioadă de timp, a funcţiilor organismului uman. Respectiv, se produce o întărire şi o revigorare a organismului.

Când bolnavul face o criză puternică de astm şi nici un medicament nu-1 ajută la remedierea situaţiei, i se leagă foarte strâns coşul pieptului şi, împiedicându-i-se respiraţia în acest fel, criza trece. Astmul este determinat de exagerarea importanţei propriului eu, adică a vieţii, dorinţelor, conştiinţei. Când omul se sufocă, are loc o reprimare a tuturor funcţiilor de bază. Aşadar, se cuvine să colaborăm cu natura, nu să luptăm cu ea. Cineva mi-a povestit cum s-a vindecat de astm:

— Mi-am înfăşat zdravăn pieptul cu un prosop, aşa încât abia mai puteam trage aer. Peste două luni şi jumătate mă obişnuisem cu această stare, încetasem chiar să fiu conştient de ea. Atunci mi-am scos prosopul şi, din acel moment, n-am mai făcut crize de astm.

Îmi amintesc de o altă întâmplare. Omul avea inima foarte bolnavă, înghiţea cam la treizeci şi şase de pastile pe zi, însă efectul era foarte slab, aşa încât starea lui se înrăutăţea pe zi ce trecea. Medicii i-au propus să-1 opereze. Data intervenţiei chirurgicale a fost fixată pentru ziua de luni.

— Ai mai multe şanse să mori decât să supravieţuieşti - i-a spus chirurgul fără ocolişuri. Şaizeci la sută că ai să mori pe masa de operaţie, dar, dacă nu te operezi, e sigur sută la sută că ai să mori la tine-n pat.

Duminică 1-a vizitat un prieten şi, stând de vorbă, acesta i-a povestit cum, folosind tehnica respiraţiei superficiale, se poate obţine vindecarea unor afecţiuni deosebit de grave. „Am simţit că asta e ceea ce-mi trebuie - mărturisea omul nostru - şi, luni dimineaţă, când medicii au venit după mine, am refuzat să fiu operat". „N-o să

vi se mai ofere o a doua şansă - I-au avertizat medicii - dacă ajungeţi pe moarte, n-o să vă primim înapoi". „Dar decizia mea fusese una definitivă. Am uitat de toate şi m-am deconectat de la tot ce era în juru-mi. încercam să respir cât mai lin şi cât mai lent. Respiraţia trebuia să devină insesizabilă. Imaginaţi-vă următoarea situaţie: vine amantul la doamna lui acasă şi, când colo, apare ca din senin soţul. Şi iată, stă amorezul nostru pitit în spatele draperiilor şi abia dacă mai suflă, mai bine zis, încearcă să respire lin şi delicat. Ei bine, aşa procedam şi eu - povestea fostul bolnav. Acum inima mea este absolut sănătoasă, au confirmat-o şi medicii, cât despre pastile, nu mai am nevoie de ele". Bărbatul avea o înfăţişare binevoitoare şi blândă, n-ai fi crezut niciodată că fusese cândva cardiac.

Mă adresez pacienţilor aşezaţi în faţa mea.

— Tehnicile de reţinere a respiraţiei, abstinenţa alimentară, blocarea proceselor de gândire logică, critică şi analitică, cu alte cuvinte, blocarea conştiinţei, eliberarea de dorinţe, toate acestea, luate împreună, nu garantează depăşirea bolii ca atare, ele creează doar un fundal favorabil vindecării. Dar este suficient ca omul să se îndrepte, măcar şi în subconştient, fără a bănui ceva, înspre blândeţe, iubire şi Dumnezeu, ca să înceapă procesul de însănătoşire, pe când, temându-se, regretând, înveninându-se, şansele lui de a se însănătoşi şi de a supravieţui sunt, practic, nule.

Uneori pacienţii îmi spun cu iritare în glas: „Tot mă rog şi mă rog şi nici un rezultat". Este foarte probabil ca astfel de oameni să nu ajungă niciodată la vreun rezultat. Dădeam ca exemplu cazul unei femei, căreia, după numai o săptămână de rugăciuni, i s-a resorbit complet şi a dispărut o tumoare canceroasă de dimensiuni mari. Ea a înţeles că nu mai are nici o şansă de supravieţuire şi de aceea se ruga, în bună parte, pentru iertarea păcatelor în faţa lui Dumnezeu, şi nu pentru a se vindeca. Iubirea ei, care este *eu*-l suprem, n-a mai depins de valorile umane şi, dispărând agresivitatea, boala şi-a pierdut rostul.

Observ atenţia întipărită pe feţele pacienţilor mei şi-mi continuu prelegerea.

— Nu vă rugaţi pentru copii şi nepoţi, dacă nu sunteţi suficient de curaţi. Când vă rugaţi pentru altcineva, se poate întâmpla să atrageţi „murdăria" celuilalt sau să i-o transmiteţi pe a dumneavoastră. Pe cât de profundă va fi purificarea sufletelor dumneavoastră, pe atât de real va fi ajutorul pe care-1 veţi putea acorda copiilor şi nepoţilor. De aceea, aplecaţi-vă mai întâi asupra propriilor suflete. Când veţi simţi că iubirea de Dumnezeu nu va descreşte, orice necaz sau nenorocire vi s-ar întâmpla, atunci veţi şti că aţi reuşit să vă armonizaţi sufletul, deci vă veţi putea ruga şi pentru urmaşi.

MORALITATEA

— Soţul meu suferă de un sarcom localizat în regiunea şoldului - îmi mărturiseşte pacienta, în curând va fi supus intervenţiei chirurgicale. Spuneţi-mi dacă el mai poate fi ajutat cu ceva?

Examinez câmpul bărbatului. Agresivitatea din subconştient constituie 2000 de unităţi şi este îndreptată împotriva femeilor. Am remarcat existenţa ataşărilor de relaţii, de moralitate şi idealuri, de spiritualitate şi nobleţe.

— În viaţa precedentă, soţul dumneavoastră vă diviniza -i-am spus - acest lucru

vă putea cauza moartea şi, pentru a supravieţui, aţi început să-1 înşelaţi în dreapta şi în stânga. Atunci, în sufletul lui s-a aprins ura împotriva dumneavoastră şi consecinţele au fost deplorabile pentru amândoi.

— Dar în actuala viaţă nu l-am înşelat niciodată - a zis doamna.

— Tocmai de aceea el s-a ataşat şi mai mult de relaţia cu dumneavoastră şi a început să vă idealizeze. Iar cea mai neînsemnată nepotrivire cu idealul, fie ea în vorbe, gânduri sau comportament, provoacă iritare şi, în subconştient, dă naştere agresivităţii.

— Chiar şi atunci când nu există necazuri evidente în exterior?

— Trebuie ca soţul dumneavoastră să se căiască pentru faptul de a vă fi ridicat în inima lui mai presus de Dumnezeu. Să ceară iertare pentru că a identificat fericirea supremă cu spiritualitatea, pasiunea, idealurile şi cu relaţia cu fiinţa iubită. El trebuie să înlăture prin pocăinţă cele mai mici supărări la adresa dumneavoastră, şi mă refer aici la orice fel de pretenţie, fie ea necaz, enervare sau insatisfacţie. Să repete de sute de ori că fericirea supremă constă în acumularea iubirii faţă de Dumnezeu, iar relaţia cu femeia iubită nu este decât o modalitate de a spori această iubire.

— Îl pot ajuta şi eu cu ceva? - întreabă femeia.

— Bineînţeles. Efortul dumneavoastră este chiar mai important decât al lui. Dumneavoastră sunteţi cea care i-aţi determinat, în precedenta viaţă, ataşarea de relaţii, de moralitate şi idealuri, şi asta fiindcă iubeaţi la el ceea ce ţinea de uman, şi nu ceea ce era sădit de Dumnezeu. Femeia îl apropie pe bărbat de Dumnezeu atunci când iubeşte la el, înainte de toate, ceea ce-i nepieritor, grăuntele Divin. Dacă însă femeia îl adoră, în primul rând, pentru puterea lui financiară, sau pentru inteligenţă, sau pentru moralitate, atunci, prin aceasta, ea „ţintuieşte" sufletul bărbatului de aceste valori. Drept urmare, el fie nu le poate avea, fie, posedându-le, se îmbolnăveşte grav sau moare.

Doamna mă priveşte cercetător.

— Reiese că adevărata iubire este cea care nu depinde de nimic?

— Aşa este - răspund eu.

— Atunci nu vă înţeleg, întotdeauna mi-a fost absolut indiferent dacă soţul meu e bogat sau sărac, prost sau deştept, norocos sau nu. Care este atunci cauza?

— I-aţi fi iertat soţului dumneavoastră sărăcia - îi explic eu - i-aţi fi trecut cu vederea gesturile stupide şi eşecurile. Sentimentele dumneavoastră nu sunt legate de bani, aptitudini sau soartă norocoasă. Ele sunt legate de un singur lucru, însă, de data aceasta, temeinic. Acest lucru este moralitatea. Dacă soţul ar fi adoptat faţă de dumneavoastră un comportament imoral, nedrept şi neonest, iubirea dumneavoastră n-ar fi rezistat.

S-a aşternut tăcerea. Ochii femeii sunt scăldaţi în lacrimi.

— Destul pentru astăzi, puteţi pleca. Când o să vă prezentaţi la şedinţa următoare, vom vedea ce aţi reuşit să obţineţi dumneavoastră şi cum s-a descurcat soţul dumneavoastră.

Ea pleacă, iar eu îmi amintesc cum, la prima ei vizită, i-am dictat textul unei rugăciuni care urma să-i ajute soţului ei. „Doamne, în numele iubirii de Tine sunt gata să mă despart de viaţă, de dorinţe şi voinţă, de idealuri şi speranţe, de moralitate, onestitate şi echitate, de cei apropiaţi şi de orice fericire umană". Femeia şi-a notat cu grijă aceste rânduri, după care a rostit un singur cuvânt: „Greu".

— Ce e greu?

— E greu să renunţi la moralitate.

— Pentru iubirea de Dumnezeu poţi renunţa la orice.

— Înţeleg acest lucru - zice ea - însă sufletului, aşa ori altfel, îi vine greu, căci cel moral, onest şi inteligent este mai apropiat de Dumnezeu decât ticălosul, nu-i aşa?

— Greşiţi. Mai aproape de Dumnezeu este cel ce are mai multă iubire în suflet. Dar deseori se întâmplă ca moralitatea, principiile şi idealurile să înceapă să ne distrugă iubirea. În astfel de cazuri este mai bine să renunţăm la moralitate şi idealuri, decât la

iubire. Omul moral, spiritual şi cumsecade poate resimţi mai puternic decât oricare altul sentimentul iubirii, şi asta îl apropie de Dumnezeu, însă, dacă el îşi va considera moralitatea, spiritualitatea şi idealurile mai importante decât iubirea, atunci, comparat fiind cu omul lipsit de spiritualitate, el nu va fi mai aproape de Dumnezeu, ci, dimpotrivă, mai străin de El. Vreau să înţelegeţi un lucru: tot ceea ce numim noi „uman" a fost, este şi va fi - o iluzie. Există o singură realitate, şi asta e iubirea. Ea a fost o realitate, este o realitate şi va fi o realitate.

EU-L COLECTIV

Când îmi parvine o nouă informaţie, eu n-o pot testa, aprecia, controla, încerc, pur şi simplu, un sentiment de panică totală, la gândul că sistemul funcţionează în gol sau nu funcţionează deloc.

Apoi perioada de panică şi disperare trece şi începe tatonarea şi valorificarea treptată a temei. Când spun „panică şi disperare", ceea ce am în vedere nu e chiar ceea ce îşi imaginează cititorul. Eu nu mai am astfel de emoţii în interior, dar, în exterior, substanţa umană şi conştiinţa umană conferă în mod reflex emoţiilor o atare culoare. Pentru mine, viaţa mea a devenit, de foarte multă vreme, un joc şi un teren pentru investigaţii. Aparent însă am aceleaşi emoţii ca ale tuturor. Aşadar, fapte disparate, noţiuni despre ataşarea de anumite valori umane au căpătat acum forma unui sistem. Orice valori umane pornesc de la *ego*-ul nostru, de la *eu*-l nostru. Deci prima verigă este viaţa. A doua - sentimentul, dorinţa, voinţa. A treia verigă este destinul. A patra o reprezintă contactul cu viitorul, adică spiritualitatea, nobleţea, principiile, speranţele, idealurile.

Acestea formează două straturi de valori spirituale.

Primul strat - relaţiile.

Al doilea strat - aptitudinile, intelectul, perfecţiunea.

Urmează apoi valorile materiale. Sunt doar câteva noţiuni, dar, din cauza ataşamentului faţă de ele, se iscă bolile, nenorocirile, suferinţele unui număr imens de oameni! De regulă, o cramponare nu e niciodată singură. Ele formează fascicule, grupuri de valori.

Conform acestei scheme, gelozia arată în felul următor: ataşare de voinţă şi dorinţe - unu la mână, ataşare de idealurile spiritualităţii - doi la mână, în sfârşit - ataşarea de relaţii. Mai întâi, omul îşi purifică prin rugăciuni tema relaţiilor, adică gelozia, susceptibilitatea, incapacitatea de a accepta cearta şi ruperea relaţiilor, cu alte cuvinte, stratul uşor, de suprafaţă, apoi îşi revede întreaga viaţă şi acceptă, ca pe o purificare a iubirii de Dumnezeu, nu numai prăbuşirea relaţiilor, ci şi a speranţelor, planurilor, idealurilor, spiritualităţii şi moralităţii. Atunci când a încetat să mai depindă interior atât de relaţii, cât şi de idealuri, omul acceptă umilirea voinţei şi a dorinţelor ca pe o purificare a iubirii de Dumnezeu. După ce el îşi înlătură treptat dependenţa de voinţa şi dorinţele proprii, survine însănătoşirea.

Cum arată în această schemă noţiunea de „trufie"? Există două tipuri de trufie: primul - cu o puternică tendinţă spre necesităţile trupului (cu trei verigi: prima – dorinţa şi voinţa, a doua - destinul fericit, a treia - aptitudinile şi intelectul) şi al doilea tip - cu o mai mare orientare spre necesităţile spiritului. Aici, fasciculele arată în felul următor: primul - dorinţa şi voinţa, al doilea - principiile, scopurile,

idealurile, şi al treilea - aptitudinile, intelectul. Acum, în câteva secunde, eu parcurg rapid întreg lanțul, testez starea omului, apoi examinez modul în care agresivitatea deformează câmpul, compar gradele de deformare, după care pot trage concluzii despre caracterul şi gravitatea bolii. După ce a fost alcătuită, schema funcționează cu precizie.

În fața mea stau două femei, mama şi fiica. Cercetez starea fizică a mamei: dereglări serioase la sânul drept şi la corpul uterin, curând poate începe formarea unei tumori canceroase. Glanda mamară din dreapta indică supărări grele la adresa altora sau la adresa propriei persoane, a propriului destin, în cazul dat, este vorba de propria persoană. Examinez câmpul karmic. Mama „este ținută" de destinul fiicei, care este în pericol de moarte, în consecință, destinul o „ciupeşte" de sânul drept. Mă uit Ia punctele temporale ale mamei: acestea încep să se deplaseze din viitor spre trecut, prin urmare, este pe cale să înceapă o boală gravă. Parcurg şirul valorilor umane şi văd că sufletul mamei este ataşat foarte puternic de relații; de moralitate, principii şi idealuri - şi mai mult; într-o oarecare măsură e ataşat şi de voință şi dorințe. Cea mai puternică este ataşarea de spiritualitate, moralitate şi idealuri, adică de viitor. Forma de agresivitate prin care s-a ancorat ea o reprezintă, în linii mari, supărarea față de sine, față de destin şi față de Dumnezeu. Tendința se manifestă într-o variantă amplificată: transmiterea către fiică, al cărei viitor este deja închis; nivelul este, practic, cu 50% mai înalt decât cel mortal, prin urmare, rezultatul va fi fie moartea, fie o boală gravă, fie sterilitatea. Cercetez modul concret în care se poate manifesta boala la fiică: sunt afectate nu structurile fizice, ci cele psihice. Reducerea spiritualității poate avea loc pe câteva căi:

1. Amplificarea trăsăturilor de caracter josnice.
2. Slăbirea memoriei, aptitudinilor.
3. Debilitarea intelectului.
4. Tulburări psihice.

n cazul de față, reducerea potențialului spiritual al fiicei are loc prin intermediul dereglării psihicului.

Mă mai uit o dată să văd ce este blocat la fiică. Oho, se produce închiderea tuturor celor trei niveluri, în consecință — sterilitate sau lipsa copiilor (în astfel de cazuri, copiii sunt lipsiți de vitalitate). Prin urmare, starea psihicului va continua să se înrăutățească. Mai departe e posibilă moartea.

Acum înțeleg de ce poate avea mama cancer la sân.

— Eu verific informațiile obținute - mă adresez fiicei, care pare să aibă vreo treizeci de ani. Dumneavoastră aveți copii?

— Nu.

— Se întâmplă să vă confruntați cu fobii, stări obsesive, instabilitate psihică?

— Da.

— Aveți senzația că se deschide un gol în fața dumneavoastră?

— Da, mi se întâmplă.

Aş putea preciza care este tabloul concret al prăbuşirii psihicului fiicei, momentul când ar putea surveni moartea, precum şi împrejurările de producere a acesteia, acestea însă nu mai sunt esențiale. Principalul îl reprezintă eforturile îndreptate spre propria transformare. Nu demult, o pacientă mi-a spus:

— Un an în urmă am fost la dumneavoastră la consultație şi dumneavoastră mi-ați comunicat că, peste o jumătate de an, mă va trăda iubitul şi că eu trebuie să-l iert dinainte şi să mă reorientez nu spre principii, ci spre iubire. Pe atunci încă nu aveam un iubit, dar, peste încă trei luni, el m-a trădat. Datorită dumneavoastră, eu am făcut față acestei încercări.

Eu ridic din umeri:

— O dată ce a existat o sugestie, aceasta nu mai este considerată o încercare serioasă. Iată, dacă eu nu v-aş fi spus nimic şi dumneavoastră aţi fi depăşit această situaţie, păstrându-vă iubirea, atunci aceasta ar fi fost, într-adevăr, o încercare şi o victorie.

Mă uit la femeile din faţa mea şi îmi amintesc de o pacientă: văd că, în adâncul sufletului, îşi iubeşte soţul şi că divorţul îi poate aduce, în cel mai bun caz, o boală grea, însă ambiţiile îi împăienjenesc ochii.

— Bine - zice ea - înţeleg că înjosirile şi supărările din partea soţului mă vindecă, accept acest lucru, totuşi voi divorţa. Se poate să procedez aşa?

— Sigur că se poate - răspund - în acest caz însă pregătiţi-vă să vă confruntaţi cu mari probleme de sănătate.

— Nu mai înţeleg nimic - se supără doamna. Doar sunt gata să accept înjosirile, numai că nu vreau să trăiesc cu soţul meu!

— Bine - continuu eu - ascultaţi această frază: „Sunt gata de competiţii, dar nu mă voi antrena"

Intervine o pauză.

— Doar îl iubiţi - zic - numai că nu doriţi să recunoaşteţi lucrul acesta.

— Dar cum să-mi dau seama eu însămi dacă îl iubesc sau nu?

— Dacă aveţi în mână o lentilă tulbure, nu veţi vedea prin ea nimic sau veţi vedea totul deformat. Trataţi-1 pe soţ ca pe copilul dumneavoastră, doar o mamă îşi iubeşte copilul, oricum ar fi el. Mai întâi de toate, ea îl iubeşte, abia apoi îl critică sau îl pedepseşte. Ei bine, singura lentilă curată prin care putem vedea în mod real lumea înconjurătoare nu este nici conştiinţa noastră, nici dorinţele noastre, ci sentimentul iubirii din suflet. Puneţi-vă sufletul în ordine şi abia pe urmă decideţi dacă divorţaţi sau nu.

Le privesc din nou cu luare aminte pe pacientele din faţa mea. Mai înainte, eu le-aş fi povestit tot ce descriu acum, iar ele ar fi dat afirmativ din cap multă vreme, fără a înţelege măcar ceva. Eu le-aş fi explicat iar şi iar, pentru ca aceasta să li se întipărească în memorie, astfel încât ele să-şi poată îndrepta eforturile spre propria transformare. Apoi am înţeles că punctul forte al sistemului meu îl reprezintă înţelegerea unor lucruri ascunse mai înainte, adică modificările se produc prin intermediul lucrului activ al conştiinţei, însă, pentru a ajunge la sentimentul iubirii, trebuie să renunţi pentru un timp şi la conştiinţă, s-o părăseşti. Astfel, punctele forte ale sistemului meu devin punctele lui slabe. Prin urmare, sistemul meu, dezvoltându-se, trebuie să renunţe la sine, adică să pună conştiinţa, logica pe planul doi. în practică, aceasta înseamnă că şi modelele mele trebuie să conţină mai multe sentimente decât gânduri.

Omul se vindecă mai întâi prin schimbarea sentimentelor, apoi prin modificarea gândurilor. Apropo, nu demult mi-am dat seama de lucrul acesta o dată în plus! O oră întreagă i-am tot explicat unui tânăr venit la consultaţie care este sensul problemei şi cum ar trebui el să procedeze. Zadarnic, efectul a fost egal cu zero. Atunci am înţeles.

— Cunoaşterea lumii are loc mai întâi prin intermediul sentimentelor, apoi prin intermediul gândurilor - i-am spus -acum dumneavoastră nu înţelegeţi, deoarece sentimentele dumneavoastră nu sunt pregătite pentru aceasta, începeţi prin a vă pocăi, rugaţi-vă, şi, peste o vreme, dacă vom începe să comunicăm, veţi fi în stare să mă înţelegeţi.

Şi iată că văd acum în faţa mea o mamă, care se îndreaptă spre o boală gravă, şi o fiică ce poate muri în următorii doi ani. Înainte de aceasta însă se va produce şi descompunerea lentă a structurilor spirituale. Eu le pot spune că s-au cramponat de contactul cu viitorul, de absolutizarea valorilor umane etc., iar ele îşi vor încorda toată conştiinţa pentru a mă înţelege şi aproape toate forţele lor se vor consuma în acest scop.

Nu, aşa nu merge, e nevoie de altceva şi, pe măsură ce ele îmi împărtăşesc problemele lor, se iveşte treptat şi soluţia, îmi ridic mâinile cu palmele îndreptate spre ele.

— Gata, de ajuns - zic. Vă rog, ascultaţi-mă. Pentru a fi fericit şi sănătos, omul trebuie să trăiască, mai întâi, pentru iubirea de Dumnezeu, şi abia apoi pentru toate celelalte valori umane. Dumneavoastră aţi trăit pentru moralitate, onestitate, principii, idealuri, şi nu pentru iubirea de Dumnezeu, ele au fost pentru dumneavoastră mai importante decât iubirea. Atunci când, pentru vindecarea dumneavoastră, aveaţi parte de certuri, trădări şi supărări, dumneavoastră vă salvaţi nu iubirea, ci principiile şi idealurile. Mergeţi şi cereţi iertare pentru aceasta, adresându-vă lui Dumnezeu.

Peste un ceas, când ele intră din nou în cameră şi iau loc în faţa mea, tabloul pe care îl văd e deja absolut diferit. Acum, fiica va trăi, deşi va mai avea un timp oarecare probleme psihice. Le explic cum să facă sentimentul iubirii independent de valorile umane. Şi, în acelaşi timp, văd cum se produce o ameliorare interioară.

Mai târziu, analizând zeci de cazuri ale unor pacienţi care depuneau eforturi să se schimbe pe sine, am observat o particularitate înspăimântătoare. S-ar zice că la baza tuturor valorilor stau dorinţele, prin urmare, pe măsură ce omul îşi dă osteneala, ataşarea de voinţă, dorinţă, viaţă trebuie să dispară ultima, dar, din cine ştie ce motive, tabloul care rezulta era întrucâtva diferit. Cea mai stabilă şi mai greu de învins s-a dovedit, nu se ştie de ce, ataşarea de moralitate, echitate, idealuri, spiritualitate.

La început, eu n-am acordat acestui fapt o importanţă deosebită. Dar iată că îmi revine în minte un caz complicat.

Un tânăr a căzut în patima beţiei, este chinuit mereu de fobii şi coşmaruri. După prima şedinţă, energetica lui s-a echilibrat, iar ataşarea de propriul *ego,* adică de viaţă, dorinţă, voinţă, a fost practic înlăturată. Numai un parametru rămânea stabil - contactul cu viitorul, adică morala, principiile, etica şi idealurile. Toţi parametrii intraseră, practic, în normă, dar starea tânărului nu se schimbase. Nu se ştie de ce, „se ridicau la suprafaţă" mereu programe de dispreţ, îngâmfare, aroganţă faţă de oameni. El îndeplinea conştiincios tot ce-i spuneam, dar situaţia nu se schimba. Ceva îi ţinea foarte strâns. Şi iată-mă începând din nou investigaţiile pentru a afla de unde are el dorinţa atât de puternică de a-i dispreţui şi de a-i înjosi pe oameni. Aceasta îi vine din viaţa anterioară. Omul ăsta a trăit pe teritoriul Chinei de Vest, unde i-a dispreţuit pe oamenii de alte credinţe, pe oamenii ale căror morală şi mod de viaţă erau diferite de morala şi modul de viaţă ale grupului din care făcea parte el însuşi. Atunci am priceput: *ego-u* Iui personal este închis, dar el are o enormă ataşare de *eu*-l colectiv.

Noi suntem în legătură cu *eu*-l colectiv prin intermediul unei ample concepţii despre etică, moralitate, idealuri. *eu*-l nostru personal se distruge, dar *eu*-l colectiv continuă să trăiască. De aceea, în orice societate, respectarea moralei publice şi a legilor etice era socotită mai presus decât viaţa, cu alte cuvinte, valorile conştiinţei colective sunt întotdeauna mai presus decât orice alte valori ale conştiinţei individuale. Din această cauză, ispita de a considera etica şi morala colectivă superioare iubirii este foarte mare, şi aceasta a dus adesea la o situaţie paradoxală. De plidă, avem doi oameni. Unul dintre ei este preocupat de principiile moralităţii umane şi de poruncile lui Dumnezeu, iar celălalt trăieşte pentru iubire, de aceea încalcă uneori atât poruncile lui Dumnezeu, cât şi morala umană. Fiul primului dintre ei ajunge un criminal, iar fiul celuilalt devine un om bun şi cumsecade. Dacă ignori acest mecanism, este imposibil să explici de ce fiul unui om virtuos şi cumsecade ajunge un criminal.

Câţiva ani în urmă eram în relaţii amicale cu o doamnă. Un cunoscut de-al ei era pompier în New York. El mi-a comunicat o informaţie foarte curioasă. S-a dovedit că, printre incendiile nemotivate din raza New York-ului, pe primul loc se situează cele ai căror autori au fost tineri din familii evreieşti ortodoxe, în care sunt respectate foarte riguros toate canoanele religioase. Prin urmare, trebuie să trăieşti, în primul rând, nu

pentru principii şi idealuri, şi nici măcar pentru poruncile lui Dumnezeu, ci pentru iubirea de Dumnezeu. Cu cât mai puternică este orientarea omului spre acumularea iubirii faţă de Dumnezeu, cu atât mai puţin este el legat de precepte, idealuri şi principii.

Ei bine, îndată ce tânărul s-a adresat lui Dumnezeu şi I-a cerut iertare pentru faptul că a socotit etica şi morala colectivă mai presus decât iubirea de Dumnezeu şi a făcut din ele un scop în sine, că a început să-i dispreţuiască şi să-i condamne pe cei străini de ele, fobiile şi starea depresivă i-au dispărut şi nu şi-au mai făcut apariţia.

SIKACIAELIAN

— Vreţi să vedeţi o aşezare a omului primitiv, veche de aproximativ nouă mii de ani? În plus, acolo s-au păstrat picturi rupestre - m-au întrebat nişte cunoştinţe de-ale mele când mă aflam la Habarovsk (oraş în Federaţia Rusă, port pe râul Amur. Centru industrial şi cultural.) Această propunere mi-a trezit interesul şi, fireşte, am acceptat. A doua zi, ei au venit să mă ia cu maşina de la hotel şi ne-am îndreptat spre locul aşezării, până la care aveam de mers, de-a lungul Amurului (chin. *Heilong Jian)* - fluviu în nord-estul Asiei, se varsă în Oceanul Pacific (Marea Ohotsk). Cursul lui mijlociu constituie graniţa dintre Federaţia Rusă şi China.,) cale de un ceas şi jumătate în amonte. Era în luna septembrie. Timpul era minunat. Din când în când, prin faţa noastră treceau în fugă sau în zbor fazani. Ziua era însorită. M-am gândit că am putea da o raită pe la pescari să cumpărăm peşte, cu atât mai mult cu cât, în septembrie, somonii urcă în susul râului ca să depună icrele, începe sărbătoarea, îmi amintesc cum, în vara aceluiaşi an, un localnic mi-a zis:

— Să vii în septembrie, când e vremea bătăii peştelui, uite atunci ai să vezi o adevărată bogăţie.

Vroiam să-1 sun peste câteva zile, ca să ieşim cu luntrea pe râu şi să mă bucur de tot farmecul pescuitului. Era o zi frumoasă şi sufletul meu era plin de împăcare, ceva însă nu-mi permitea să mă relaxez cu totul şi să uit de toate. Am început să-mi analizez starea şi mi-am amintit: Vladivostokul (oraş în Federaţia Rusă, în Extremul Orient, port la Marea Japoniei.)

Înainte de a veni la Habarovsk, am ţinut o conferinţă la Vladivostok. Auditoriul era cel obişnuit, totul decurgea conform planului. Dar, atunci când am cercetat agresivitatea sub-conştientă a celor din sală, am suspinat în sinea mea - 400 de unităţi. Cauza - ataşarea de viitor, în plus, viitorul era închis în proporţie de 80-95%. Un om cu astfel de parametri se poate îmbolnăvi, iar, pentru un oraş, lucrul acesta poate însemna catastrofă ecologică, prăbuşire economică, epidemii etc. Cu alte cuvinte, dacă situaţia aceasta se va menţine şi viitorul va începe să se închidă într-o proporţie care să depăşească 100%, Vladivostokul se poate confrunta cu mari probleme, în decursul conferinţei, am cercetat de la distanţă regiunile Extremului Orient.

Linia „Kamceatka (peninsulă în nord-estul părţii asiatice a Federaţiei Ruse, mărginită de Oceanul Pacific, Marea Bering şi Marea Ohotsk. Regiune cu gheţari, vulcani, gheizere, izvoare termale) - Japonia" prezenta puternice deformări de câmp. După toate probabilităţile, acesta era un raion al unor posibile catastrofe şi cataclisme. Am ţinut de multe ori conferinţe în diverse oraşe, nicăieri însă agresivitatea subconştientă nu depăşea 200 de unităţi. Ce-i drept, a existat o excepţie: oraşul Neriungri (oraş în Federaţia Rusă, în sudul republicii autonome lakutia), unde erau 250 de unităţi de

agresivitate subconştientă. Un oraş nu prea prosper. Dar, mai mult de 400 de unităţi, era ceva de neînţeles! Pe atunci încă nu ştiam că la Habarovsk voi vedea acelaşi tablou, ceea ce va indica o lipsă de bunăstare destul de extinsă. Dar eu nici nu bănuiam măcar că, peste vreo două luni, când voi ajunge la Chicago, agresivitatea subconştientă a auditoriului la conferinţa mea va fi la fel. Prin urmare, se poate vorbi de un proces periculos la scara întregii Terre. Dacă acesta se va accelera sau îşi va menţine ritmul, va fi rău.

La Vladivostok, în timpul conferinţei, m-au trecut fiori, îmi venise un gând neaşteptat: „şi dacă o agresivitate atât de sporită este doar în subconştientul celor care au citit cărţile mele? în acest caz, pot pune capăt, dacă nu zilelor mele, cercetărilor mele cu siguranţă". I-am rugat să ridice mâna pe cei care nu citiseră deloc cărţile mele şi veniseră pentru prima oară la o conferinţă de-a mea. Apoi i-am testat ca pe un grup unitar. Situaţia acestor oameni s-a dovedit a fi şi mai proastă. Am înţeles atunci că îmi pot continua cercetările. Imensa agresivitate din subconştientul sălii era provocată de altă cauză, întrucât în a treia mea carte rămăsese deschisă tema viitorului, aceasta nu le-a permis multora dintre cei care-mi citiseră toate cele trei cărţi să se echilibreze complet. Situaţia care se crease depăşea limitele celor trei cărţi scrise de mine.

În cartea a treia abia începusem să sondez această temă. Am încercat să stabilesc cauzele deformărilor periculoase de câmp din Extremul Orient. Din cine ştie ce motive, ataşarea de spiritualitate şi viitor a devenit, în ultimul timp, cea mai periculoasă. Dar de ce tocmai Extremul Orient? Ce anume determină cauza? Mă ridic până la planul subtil şi caut, pe Pământ sau în afara lui, locul care provoacă această situaţie periculoasă. Şi îl găsesc. Tibet. Himalaya. Treptat, totul îmi devine clar. Regiunea care se întinde ca o fâşie îngustă de la Kamceatka până la Japonia este puternic conectată la Tibet, Himalaya - la viitor. Nivelul spiritual al omenirii a crescut considerabil în ultimii zece ani; spiritualitatea, intelectul se dezvoltă mai activ, datorită formelor colective de comunicare, iar relaţiile dintre popoare şi state s-au intensificat simţitor pe tot Pământul.

Fiindcă a crescut nivelul spiritual, ataşarea de el a devenit mai periculoasă. In mod corespunzător, a scăzut bunăstarea în zonele de contact sporit cu viitorul. Din maşina în care mă aflam, priveam drumul care ne alerga în întâmpinare. Ce deznodământ va avea situaţia aceasta? Un cataclism, o prăbuşire economică sau nu se vor mai naşte copii? Dar, poate, e posibil să reuşim cumva să aducem situaţia la un echilibru? Maşina ne ducea tot mai departe. „Pierderile cele mai groaznice sunt cele pe care nu le observăm - m-am gândit. Carnea omenirii moare şi se desprinde în bucăţi. Omenirea însă, ca şi până acum, este aplecată asupra problemelor imediate. Uneori, ceea ce se întâmplă seamănă cu o agonie: mâinile, picioarele zvâcnesc convulsiv, spatele se arcuieşte, ochii se dau peste cap, capul tremură, şi toate acestea funcţionează separat şi nu sunt deloc legate între ele. Este un simptom periculos, în ultimul timp, savanţii nici măcar nu pot găsi cauza pieirii subite a unor mari grupuri de animale şi a pădurilor".

Noi nu avem un mecanism de evaluare a situaţiei la scara întregii omeniri. Deoarece omenirea nu este conştientă de faptul că ea este un singur organism, dacă astăzi ar începe să moară, ea n-ar înţelege şi n-ar simţi lucrul acesta. Fiecare stat se crede centrul Pământului şi îşi urmăreşte, în primul rând, propriile sale interese. Dacă nava este trainică şi nu e furtună, fiecare pasager se poate gândi la sine şi aceasta nu-i provoacă navei nici o daună. Dacă însă se produce un accident şi corabia capătă o spărtură, pasagerii trebuie să elaboreze o gândire colectivă. Dacă ei nu vor fi în stare să împingă pe planul al doilea interesele personale şi chiar problema supravieţuirii personale, se vor declanşa procese incontrolabile, când totul va lucra nu pentru salvare, ci pentru autodistrugere. Dar, când naufragiază o corabie, principiile de supravieţuire sunt cunoscute: mai întâi de toate - salvarea femeilor şi a copiilor, executarea necondiţionată a ordinelor căpitanului şi ale grupului de comandă. Căpitanul trebuie să deţină informaţii complete despre tot ce se întâmplă pe corabie. Stabilirea gradului

de pericol al evenimentelor, aprecierea corectă a situației, precum şi decizia care se impune trebuiesc lăsate în seama celui mai competent şi mai instruit om. Pe navă, un astfel de om trebuie să fie căpitanul.

La scara omenirii, care se apropie de o situație critică, un astfel de rol ar fi putut juca centrele şi comisiile internaționale, ale căror prerogative ar fi putut fi reglementate printr-un acord între principalele țări din lume. Nu numai colectarea şi analiza informațiilor, ci şi pronosticarea evenimentelor viitoare ar fi permis ca, în astfel de centre şi comisii, să fie elaborate hotărâri colective şi să fie făcute propuneri şi recomandări unor diverse țări. Dar principalul este aici formarea unei conştiințe care să reunească întreaga omenire, a unei conştiințe care să-i permită organismului care se zbate convulsiv să se transforme dintr-un organism muribund în unul, fie şi bolnav, dar pe cale de însănătoşire.

Dacă totul e atât de simplu, de ce nu se creează o gândire colectivă, de vreme ce totul pe Pământ începe să moară? Fiindcă omenirea a luat deja cunoştință de gândirea colectivă prin intermediul fascismului şi al socialismului. Atunci când o-mul vrea să restructureze lumea înconjurătoare, orientându-se, în primul rând, spre idealuri, scopuri şi principii, şi nu spre sentimentul iubirii, aceasta are un sfârşit tragic. Pe lângă aceasta, gândirea colectivă are următoarea particularitate: ea o înăbuşă pe cea individuală. Prin urmare, accentul pus doar pe gândirea colectivă şi un sistem incorect al valorilor în momentul formării acesteia pot duce, mai apoi, la consecințe periculoase. Pentru ca gândirea individuală şi cea colectivă să conviețuiască paşnic în cadrul uneia şi aceleiaşi concepții, este necesar să se unească materialismul şi idealismul, ştiința şi religia, înălțarea deasupra spiritualului şi a materialului este posibilă prin iubirea de Dumnezeu, pe care sufletul trebuie s-o conțină într-o cantitate mult mai mare decât înainte. Cu cât mai repede va fi parcurs acest drum de fiecare om, popor, stat şi de întreaga omenire, cu atât mai puține morți, nenorociri, cataclisme şi războaie se vor produce pe Pământ în viitorul apropiat.

„Ce este iubirea de Dumnezeu?" - îmi amintesc iar întrebarea pe care mi-a pus-o un pacient. Dumnezeu este iubirea care nu depinde de nimic, prin urmare, cu cât mai independent este sentimentul iubirii din sufletul dumneavoastră în raport cu amărăciunile, necazurile, supărările şi nenorocirile vieții, cu atât mai aproape sunteți de Dumnezeu. Dacă, mai întâi de toate, iubiți lumea înconjurătoare şi abia mai apoi o apreciați, acesta este încă un pas spre Dumnezeu. Trebuie să aveți față de lume atitudinea pe care o aveți față de propriul dumneavoastră copil: în primul rând îl iubiți, apoi îl mustrați, îl pedepsiți, îl tratați cu asprime. Dacă s-a creat aşa o situație când vi s-au prăbuşit destinul şi dorințele, idealurile, speranțele şi cele mai sfinte sentimente umane, iar dumneavoastră nu vă călcați în picioare, nu vă disprețuiți, nu ucideți iubirea din sufletul dumneavoastră, înțelegând că Dumnezeu nu pedepseşte niciodată, ci doar contribuie la sporirea iubirii din suflet - acesta este încă un pas spre El.

Eu continuam să meditez şi să privesc drumul care pleca lin spre depărtări. Mergeam deja de mai bine de o oră şi peste puțin, trebuia să ajungem la o răspântie, de unde s-o luăm pe un drum de țară, la stânga, spre Amur, pe al cărui mal se aflau urmele aşezării omului primitiv, în scurt timp am văzut locul unde trebuia să cotim, în vreme ce mergeam pe pietriş, tot mai aproape de Amur, eu am încercat să înțeleg şi să simt pentru ce ciopleau oamenii primitivi imagini pe stânci? Doar este o muncă grea şi migăloasă, oare o făceau numai din dragoste pentru artă? Dacă este vorba de magie, atunci în ce mod acționa aceasta? îți stă mintea în loc: am să vin foarte curând în contact cu gândirea unor oameni care au trăit cu zece mii de ani în urmă. La ce se gândeau ei atunci? Cum le apărea lumea înconjurătoare? Cum era timpul în care au trăit ei?

Mai apoi, voi avea un câmp larg pentru meditație. Am observat o particularitate

interesantă: în biserici, densitatea timpului este mai mare decât în alte locuri. Intrând acolo, omul îşi schimbă caracteristicile temporale. Uneori, această comprimare a timpului devine vizibilă şi pe plan fizic.

— Atunci când am început să trăiesc în conformitate cu sistemul dumneavoastră - mi-a povestit un pacient - eu am observat că timpul suferă schimbări ciudate. Imaginați-vă situația următoare: ca să ies din casă şi să ajung cu metroul până la tren, am nevoie de o oră şi jumătate. Ies din casă, verific ora exactă la câțiva trecători, ceasurile lor indică aceeaşi oră ca şi ceasul meu. Până la plecarea trenului mai rămâne o jumătate de oră, numai că eu am de mers cu metroul cam o oră. Cobor în metrou, urc în vagon şi, în momentul când sunt aproape de tren, ceasul meu şi ceasul din gară arată că am petrecut în metrou cincisprezece minute. Nu pot explica acest lucru.

— Dar e ceva simplu - zic - cu cât este mai multă iubire, cu atât mai mare este densitatea timpului. In legătură cu aceasta, pot fi semnalate cele mai diverse efecte.

În timp ce meditam, peisajul din apropierea drumului a început să se schimbe. Pădurea s-a dat la o parte şi drept înainte a sclipit suprafața azurie a Amurului. Am ajuns la un sat nanai (popor puțin numeros (cea 10 000 de persoane, potrivit unui recensământ din 1977) din ținutul Habarovsk, vorbitor al unui idiom care face parte din familia de limbi tunguso-manciuriene) nu prea mare. Există câteva variante de interpretare a denumirii acestui sat. O localnică a spus că traducerea corectă a cuvântului „Sikaciaelian" este, probabil, „aflare", „cunoaştere". Aici a fost, mai demult, locul în care se oficiau ritualurile magice prin intermediul cărora aborigenii aflau informații legate de viitor. Grupul nostru a fost întâmpinat cu amabilitate de o doamnă, care s-a dovedit a fi învățătoarea din partea locului. Ea ne-a condus la un muzeu etnografic nu prea mare, care se afla în clădirea şcolii, şi ne-a arătat obiectele descoperite în timpul săpăturilor.

— Iată figurinele cu care şamanii îi lecuiau pe oameni - a spus ea. Dacă un om se îmbolnăvea, venea şamanul şi cioplea din lemn o figurină, pe care o punea la căpătâiul bolnavului, şi omul se însănătoşea.

— Spuneți-mi, vă rog, aşa ceva se putea întâmpla cu adevărat?

— Desigur - a răspuns ea.

— în figurina aceasta, de exemplu, este codat un program de umilire a trufiei - zic. Boala era legată de ambițiile sporite ale omului. Şamanul a fost, în mod evident, un profesionist, lucra în planul subtil. Acțiunea energetică, oricât de puternică ar fi, are un efect exterior de scurtă durată. Acțiunea informațională este mai subtilă şi mai stabilă. Putea deveni şaman numai acel om, al cărui contact cu Dumnezeu era la un nivel superior față de ceilalți, adică cel care avea în suflet rezerve de iubire mai mari decât ale altor oameni. Densitatea timpului creştea şi el putea simți şi vedea viitorul, dar contactul cu viitorul nu avea asupra lui o influență ucigătoare, precum asupra altora. Atunci când îl vedea pe bolnav şi începea să cioplească figurine, el exercita deja o înrîurire pe plan informațional asupra bolnavului, îi modifica orientarea interioară a subconştientului, iar omul se însănătoşea.

— Adică se dovedeşte că aceste figurine au o semnificație? - a întrebat învățătoarea, interesată.

— Desigur.

Apropo, influența acestei figurine se aseamănă cu influența exercitată de tablourile lui Vrubel (Vrubel, Mihail Aleksandrovici (185-1910) - pictor rus, reprezentant de seamă al simbolismului şi al mişcării *Art nouveau* din Rusia. Tablourile lui, expresie a unei viziuni obsesive asupra lumii, reprezintă proiecții ale unui univers oniric, marcat de speranțe şi angoase.). Acest pictor a avut o enormă ataşare de perfecțiune, aptitudini, spiritualitate şi idealuri. Astfel de cramponări au ca rezultat o trufie enormă, ceea ce numim „diavolism", iar tablourile pictorului erau un

mod de învingere a acestuia. Pentru aceasta, subiectul lui predilect 1-a reprezentat „Demonul" lui Lermontov" (Lermontov, Mihail Iurievici (1814-1841) - poet, prozator şi dramaturg rus. Poezia sa, rod al unei sensibilităţi romantice, se caracterizează printr-o elaborare formală remarcabilă. Poemul său *Demonul* reprezintă o alegorie a spiritului superior, suprauman, care aspiră să se integreze, prin iubire, condiţiei umane obişnuite, spre a putea învinge singurătatea absolută.) şi, de aceea, în tablourile lui Vrubel, Demonul este copleşit de suferinţă, este umilit şi înfrânt. Pictorul a izbutit să învingă tendinţa periculoasă în creaţiile sale, dar n-a reuşit s-o biruie în sufletul său. Spiritualitatea, idealurile şi aptitudinile lui creşteau tot mai mult, iar iubirea rămânea tot mai mult în urma lor, de aceea fiul lui s-a născut cu buză de iepure, ceea ce reprezintă o umilire a idealurilor, spiritualităţii şi aptitudinilor. Buza de iepure demonstrează că spiritualitatea şi aptitudinile au depăşit cu mult rezervele de iubire. De aceea, fiul lui era de o trufie enormă, care s-a manifestat prin supărări permanente la nivelul subconştientului. Din aceeaşi cauză, în cele din urmă, pictorul a început să fie privat de conştiinţa sa, o dată cu speranţele şi idealurile sale.

— El a fost, probabil, supus unei încercări, căreia nu i-a făcut faţă?

— Orice mare pictor este tentat să pună mai mare preţ pe imensul său potenţial spiritual decât pe iubire şi, atunci, îi este trimisă o încercare, care, de cele mai multe ori, se prezintă sub aspectul jignirii şi trădării venite din partea femeii iubite. Dacă nu izbuteşte să-i facă faţă, atunci fie îşi pierde familia, fie copiii, fie i se întunecă mintea, fie devine homosexual, fie îşi desfigurează chipul, fie îşi pierde darul de a crea. Cu cât mai înalt este potenţialul spiritual al pictorului, cu atât mai mare este durerea pe care o resimte el în urma prăbuşirii acestuia. Dacă, văzând talentul uriaş al copilului lor, părinţii se gândesc numai la carieră şi aptitudini, ei îl pot ajuta să-şi dezvolte talentul mai repede, însă şi răsplata pentru aceasta va fi una pe măsură.

— Spuneţi-mi, vă rog, toate tablourile acţionează asupra celui care le priveşte? - şi-a manifestat interesul doamna.

— Toate, numai că nu în aceeaşi măsură. Printre tablouri se întâlnesc foarte multe „deşeuri", care, practic, nu funcţionează.

— Dar un tablou bun poate fi deosebit de unul prost?

— Foarte uşor. Un tablou bun îşi are propriul său spaţiu şi timp. Densitatea timpului lui este mult mai mare, el este ca o fiinţă vie, independentă, în plus, nu are nici o importanţă ce este reprezentat acolo. Astfel de tablouri au aceleaşi proprietăţi vindecătoare ca şi icoanele. Tablourile vindecă acţionând pe plan informaţional, dar, străbătând conştiinţa noastră, acţionează şi pe plan energetic. Atunci când primul impuls, cel care creează tabloul, este alcătuit din idealuri, idei, gânduri, tabloul nu poate trăi, el moare. Ca orice lucru de valoare, orice adevărată operă de arta începe cu sentimentul iubirii, abia mai apoi apare ceea ce depinde de acesta şi ceea ce noi numim „valori umane" zugrăvite de artist.

Vizita la muzeu continuă.

— Priviţi, tamburina aceasta, zurgălăii şi îmbrăcămintea aceasta sunt autentice. Este îmbrăcămintea unui şaman, cineva a adus toate acestea la muzeul nostru. In plus, se spune că acest şaman era o femeie. Este oare adevărat? - întreabă învăţătoarea.

— Da, este adevărat - dau eu afirmativ din cap.

— Se spune că este mai bine să nu ţii în mână tamburina unui şaman, fiindcă poţi muri, aşa e?

— Da, este o observaţie justă - zic eu. Văzând feţe uimite, explic: „Comprimarea timpului se poate produce nu numai în sufletul omului, ci şi în obiectele neanimate. La nivelul fizic, fenomenul acesta poate trece neobservat, în planul subtil însă este foarte perceptibil. Şi procesele energetice se desfăşoară mult

mai repede în astfel de obiecte. Pe Pământ există locuri caracterizate prin comprimarea timpului. La început, acestea erau folosite pentru ritualuri magice, mai apoi în aceste locuri au fost construite temple. Ei bine, atunci când şamanul foloseşte tamburina, are loc o modificare a caracteristicilor spaţiale şi temporale subtile ale obiectului şi toate procesele se accelerează de sute de ori, atât cele pozitive, cât şi cele negative. Deoarece opinia oficială ne-a educat în spiritul unei atitudini trufaşe şi dispreţuitoare faţă de obiectele de cult, această tendinţă se află deja în subconştientul nostru. Iar dacă noi o menţinem, atunci când luăm în mână un asemenea obiect, de pildă, o tamburină, emoţiile generate de această atitudine cresc, pe neobservate, de sute de ori, îşi schimbă sensul şi se convertesc într-un program de autodistrugere. Rezultatul, în mod corespunzător, este deplorabil".

Am mai examinat o vreme oarecare relicvele din muzeu, apoi am ieşit din clădirea şcolii şi am pornit spre malul Amurului, unde ne aştepta o barcă.

Trebuia să parcurgem pe râu câţiva kilometri până la locul în care se aflau desenele rupestre.

Lângă barcă ne aştepta deja stăpânul ei, ca să ne ducă la acel loc. Am urcat şi barca porni lin de-a lungul malului Amurului. Trece o jumătate de oră şi iată-ne acostând la ţărmul acoperit de bolovani uriaşi. Pe aceşti bolovani anume au fost săpate diverse imagini. Acum unele dintre ele sunt conturate cu cretă şi pot fi distinse mai uşor. Ne apropiem de prima imagine. O mască bizară şi enigmatică. În mod evident, nu reprezintă o autoritate. Dar exercită oare o influenţă magică? Pot privi în planul subtil, ca să văd în ce scop a fost ea cioplită. După ce am cules informaţia, destinaţia măştii a devenit mai limpede pentru mine. Se exercita o acţiune clară asupra viitorului şi a destinului, adică, prin intermediul unui astfel de desen, era influenţat un eveniment viitor. Dar, pentru a dirija evenimentele viitoare, trebuie să le vezi. Am cercetat energetica locului în care ne aflam. Densitatea timpului şi contactul cu viitorul erau aici la un nivel de două ori mai ridicat decât în alte locuri, însă, pentru a înrâuri evenimentele viitoare cu forţa pe care o exercita această mască, contactul cu viitorul trebuia lărgit nu de două, ci de zece ori. Prin urmare, chestiunea implică şi personalitatea celui care s-a ocupat de aceasta. Am privit în timp, ca să văd unde a locuit acest pictor până a apărea aici.

Nord-vestul munţilor Himalaya - zona Tibetului. Acum situaţia devine mai clară. Un om poate să-şi trăiască întreaga viaţă în Tibet şi să nu capete nici un fel de aptitudini. Dacă însă el practică discipline spirituale, posibilităţile lui sporesc în acele locuri şi el păstrează un contact amplificat cu viitorul de-a lungul câtorva vieţi. Eu priveam cum pornesc în spirală de la Himalaya zonele de contact sporit cu viitorul. Oamenii practică de zeci de mii de ani discipline spirituale care le permit să arunce o privire în viitor. Lucrul acesta era necesar pentru supravieţuirea neamului. Destinul îi împingea pe purtătorii unor astfel de aptitudini spre divinaţie, şamanism şi alte practici. Eu ştiam că, prin intermediul unui desen, poate fi influenţată sănătatea, lumea înconjurătoare, însă, nu ştiu cum, nu-mi dădusem seama că şi viitorul poate fi influenţat. Dar influenţa exercitată asupra prezentului prin intermediul viitorului este de sute de ori mai puternică.

Între timp ne-am apropiat încet de o altă piatră, pe care era reprezentată o mască şi mai ciudată: nişte ochi imenşi bulbucaţi şi o gură minusculă, învăţătoarea m-a privit intens, cu o curiozitate deloc ascunsă:

— Nimeni n-a putut explica nici măcar cu aproximaţie pentru ce a fost cioplit în piatră acest chip în relief. Dumneavoastră aţi putea?

M-am concentrat şi am început să pătrund în planul subtil, dar pe loc m-a cuprins o durere de cap care mi-a strâns tâmplele.

— Aici e o adevărată şcoală de şamani - am răspuns eu -atunci când priveşti

această mască şi îţi suspenzi activitatea conştiinţei, contactul cu lumea de dincolo se amplifică de vreo douăzeci de ori. Iar chipul acesta - îl arăt eu cu degetul -reprezintă un instrument de exersare a conectării la sufletele morţilor, o ieşire spre lumea cealaltă, în felul acesta, puteau fi obţinute informaţii preţioase despre prietenii şi rudele moarte. Iar masca aceasta - am arătat eu spre un alt chip - ajută la suspendarea activităţii conştiinţei. Aici se aduna, probabil, un grup de iniţiaţi, care, cu ajutorul cântecelor şi dansurilor rituale, precum şi prin contactul cu imaginile de pe pietre, îşi induceau o anumită stare, datorită căreia vedeau viitorul şi-1 puteau dirija. Aceasta reprezenta nu numai o cunoaştere a evenimentelor viitoare, ci şi o posibilitate de tratare a bolilor. Un şaman armonizat se deplasa în viitor, unde îl vindeca pe bolnav, îi restabilea puterile şi acesta se punea pe picioare într-o zi -două, învingând cea mai grea boală. Cu cât mai gravă era boala, cu atât mai departe în viitor trebuia să plece şamanul pentru a restabili sufletul bolnavului. Dacă plecarea în viitor depăşea posibilităţile şamanului, acesta îşi pierdea cunoştinţa sau intra într-o stare de amorţeală totală. Putea chiar să moară, de aceea însuşirea acestei tehnici necesita mai mulţi ani.

Fiindcă veni vorba, în locul acela m-am pomenit într-o situaţie curioasă, în planul subtil, eu am simţit alături prezenţa cuiva. M-am uitat să văd cine era. Era sufletul femeii-şaman, a cărei tamburină şi îmbrăcăminte le examinasem la muzeu cu o oră în urmă. Am început să citesc textul informaţiei venite din partea ei:

— Eşti un bun şaman, ţine-o tot aşa. Din păcate, ea nu mi-a comunicat nimic altceva. Mi-am dat seama că trebuie să descifrez informaţia de unul singur.

— Iată, aici mai este o mască - m-au chemat însoţitorii mei - ce-ar putea ea să însemne? - m-au întrebat, arătând spre piatră.

Spre mine privea un chip înfricoşător cu ochii imenşi mijiţi.

— Aceasta nu este imaginea unui spirit şi nici o mască rituală - am zis. Aici se vede, mai jos de faţă, şi reprezentarea stilizată a trupului, iar spiritele nu au trupuri. Aceasta este o fiinţă vie, însă nu una umană, în mod evident, este portretul unui extraterestru.

— Apropo, nu departe de acest loc mai există o imagine - a spus învăţătoarea - este fie o barcă, fie o corabie. Se văd, de asemenea, şi nişte linii în formă de vârtejuri.

— Din ceea ce văd eu în planul subtil, reiese că liniile în vârtej amplifică acţiunea exercitată asupra viitorului. Unele sunt atrase, altele sunt respinse - am explicat eu.

— Iată încă o imagine a unui vârtej - m-au chemat cunoştinţele mele - aceasta însă se află în interiorul unei siluete care reprezintă un cerb. De ambele părţi ale cerbului se află două imagini. Una dintre ele seamănă cu un craniu şi este destul de dezagreabilă, cealaltă este mai armonioasă.

— Aceasta este, probabil, piatra pe care se săvârşeau sacrificiile - a spus localnica. Numai că nimeni nu poate înţelege rostul acestor figuri ciudate lângă cerb.

— Ştiţi ce mi s-a întâmplat odată în Crimeea? - mi-am amintit eu. Stăteam într-o livadă, lângă un cais bătrân, şi moşul, care era gazda noastră, a spus că vrea să-1 taie, fiindcă acesta a încetat cu totul să mai dea roade. I-am spus că voi încerca să cad la învoială cu pomul.

M-am apropiat de el, i-am atins scoarţa, am ftetezit-o şi am intrat în câmpul informaţional al copacului. Pomul a părut că răspunde prin consimţământ şi promisiunea de a da roade, în anul acela, stăpânul a cules două căldări de caise. Ei bine, acţionând în planul subtil, poate fi sporit numărul animalelor, sălbatice şi domestice, al peştelui din râu. Structurile în formă de vârtej din interiorul cerbului atrag viaţa şi resping moartea, ale căror reprezentări simbolice se află alături de silueta cerbului. Cu alte cuvinte, ne aflăm în faţa unor forme de dirijare a lumii înconjurătoare prin intermediul viitorului.

Ştiinţa modernă încearcă acum să abordeze această problemă, numai că o face într-o manieră mult mai brutală şi fără o evaluare a consecinţelor intruziunii. Priveam spre imensa oglindă azurie a Amurului şi spre şirul de bolovani care se pierdeau în depărtare de-a lungul malului. Cu zece mii de ani în urmă, aici au locuit nişte oameni care, judecând după toate semnele, se orientau excelent în legile naturii, iar metodele lor de înrâurire a lumii înconjurătoare reprezentau rezultatul acumulării unei experienţe uriaşe şi al tradiţiilor lor. De ce s-a mistuit, a dispărut acest strat cultural uriaş? De ce cantitatea colosală de informaţii, cu care erau în contact aceşti oameni, s-a dus pe apa sâmbetei, fără a lăsa vreo urmă vizibilă la generaţiile actuale? Am coborât spre mal, ne-am urcat în barcă şi am pornit pe calea de întoarcere, iar eu mă tot gândeam, încercând să pătrund această enigmă. Apoi, treptat, a început să se contureze răspunsul.

Mai întâi de toate, oamenii primitivi erau lipsiţi de contactul cu alte triburi. Conştiinţa colectivă, care permite valorificarea informaţiilor acumulate spre binele celor mulţi, se forma mai încet. Teritoriile imense nu favorizau o dezvoltare rapidă a legăturilor comerciale. Şi, poate, lucrul cel mai important era faptul că ei încercau să schimbe întreaga lume din jurul lor, fără ca să se schimbe, în acelaşi timp, pe sine. Dar valorile principale ale civilizaţiei rezidă nu în tehnologia avansată, ci în moralitate, etică, spiritualitate, care-şi au sursa în iubirea faţă de Creator, întrucât însă ei erau lipsiţi de cunoaşterea cauzei unice, lumea întreagă, din punctul lor de vedere, era fărâmiţată, iar unitatea o simţeau doar în interiorul lor şi încercau să ajusteze după scopurile şi principiile lor lumea înconjurătoare, aptitudinile, spiritul şi *eu*-\ lor. Ei au făcut din contactele cu viitorul scopul lor principal. De aceea, viitorul a început, treptat, să se închidă pentru ei şi, în cele din urmă, s-a închis cu totul.

A dispărut, practic, o cultură periferică originală, fiindcă scopul principal al oamenilor a fost nu iubirea faţă de Creator, ci aptitudinile şi potenţialul spiritual. Priveam spre minunatele maluri ale Amurului, care se întindeau de-a lungul râului, şi încercam senzaţia stranie că am văzut ceva cunoscut deja pentru mine - un viitor închis.

La Vladivostok, viitorul era închis în proporţie de 60%, iar Habarovskul prezenta un procentaj de 85% şi o imensă agresivitate subconştientă. Cu alte cuvinte, tendinţa ascunsă în subconştientul oamenilor din această regiune de a supune lumea înconjurătoare propriilor lor scopuri, dorinţe, propriului *eu*, propriilor lor planuri de viitor se apropie deja de o cotă periculoasă.

Eu nu ştiam ce se va întâmpla, dacă viitorul se va închide. Un lucru era clar: situaţia de aici nu este prea strălucită. Gândurile mele au fost întrerupte de vocea însoţitoarei noastre:

— Iată locul unde am urcat în barcă, dacă doriţi, putem merge mai departe, la pescari.

— Sigur că da - m-am bucurat eu - prietenii mi-au povestit astă-vară că prin părţile voastre urcă pe râu, tocmai pe vremea asta, un număr uriaş de somoni şi că se pot cumpăra icre de Manciuria.

Ea a schiţat cu mâna un gest obosit:

— Peşte nu-i. Amurul e infestat.

— Cum adică nu-i peşte? - am privit-o eu buimăcit.

— Iar a fost deversată în râu o mare cantitate de fenol. Peştii se aruncau pe mal, pe alocuri tot ţărmul era acoperit de peşte intrat în putrefacţie. Peştele care a mai rămas miroase a fenol. Deversarea s-a produs atunci când keta (peşte teleostean înrudit cu păstrăvul, dar mult mai mare ca acesta, care trăieşte în mările din Extremul Orient şi migrează în fluvii pentru reproducere. De la keta se obţin icrele de Manciuria.) pornise

să-şi depună icrele. De aceea somonii n-au mai intrat în râu, astfel încât nu mai sunt nici icre, nici peşte. Poate o să găsim vreo câțiva la pescari.

Am privit în jur uluit. Amurul muribund îşi purta apele la fel de domol şi de maiestuos, atât că nu mai avea peşte! Uriaşele bancuri de peşti, care mergeau să-şi depună icrele, au fugit de apa otrăvită şi şi-au depus icrele în ocean. Din icrele acestea nu va ieşi puiet niciodată. Stăteam şi mă gândeam că s-a produs una dintre cele mai mari catastrofe ecologice de pe planetă, a fost infestat unul dintre râurile cu cele mai bogate rezerve de peşte din lume. în anii ce vin, în râul acesta nu vor mai intra peşti ca să-şi depună icrele, însă, nici chiar în ziarele locale, n-am văzut măcar o singură notă informativă în legătură cu această catastrofă.

Poate că, în plan subtil, salvarea va veni dinspre Rusia, pe plan fizic însă, deocamdată, e doar „murdărie" şi moarte și, dacă astfel de catastrofe pot fi trecute sub tăcere, atunci se poate vorbi de unul dintre acele semnale de alarmă, care se aud adesea, atunci când s-a trecut deja de punctul critic. Dar boala gravă de care suferă Rusia este o boală a întregii omeniri. „Cât de puțin timp ne-a rămas - mă gândeam - şi cu câtă nepăsare petrecem noi timpul acesta".

Am ajuns la pescari. Nu aveau peşte, doar năvoadele întinse pe prăjini fluturau în bătaia vântului. Când era să plecăm din localitate, într-o casă s-a găsit totuşi un borcan de jumătate de litru cu icre de Manciuria, pe care 1-am cumpărat, însă aceste icre aveau un gust ciudat, ca să nu zic neplăcut. Fusese otrăvit nu numai peştele, ci şi icrele.

„Dacă neamului omenesc îi este scris să degenereze şi să piară, lucrul acesta se va întâmpla, şi regretele nu-şi au rostul -mă gândeam - dar când vezi cum piere substanța spirituală şi fizică a oamenilor şi a naturii înconjurătoare, ți se rupe inima".

Cineva mi-a povestit odată pățania prietenului său, un aviator, care fusese reformat ca inapt din punct de vedere fizic. S-a întâmplat următorul lucru. Atunci când avionul lui de luptă a aterizat pe pistă şi rula numai din inerție, aviatorul a văzut deodată cum o cămilă păşeşte pe pista de beton, tăindu-i calea. Era târziu să mai vireze şi, peste două secunde, avionul a lovit animalul. Mai târziu, pilotului i s-a explicat: ^Cămila trăieşte în propria ei lume şi în propriul ei timp. Pentru ea, un obiect care se deplasează cu o viteză amețitoare nu e decât o pată neclară aflată la o mare distanță. Pur şi simplu, cămila nu are un sistem de evaluare a pericolului".

M-am gândit că, acum, la orizontul omenirii au apărut multe pete neclare şi că nu există un sistem de evaluare a pericolului care se apropie. Consultarea statisticilor medicale ar provoca un şoc chiar şi neprofesioniştilor. In ultima vreme, mamele nu au suficient lapte ca să-şi hrănească pruncii, căci, după 10-20 de zile de alăptare, el seacă. Medicii spun că vina o poartă starea ecologică. Iar faptul că, în ultimii 30-40 de ani, cantitatea medie de lichid seminal a scăzut la un individ de două ori, cât şi faptul că fiecare a cincea familie nu are copii, este cauzat, fără îndoială, de o alimentație incorectă, în Occident, acest indice este şi mai descurajant. In America, conform statisticilor, moartea cea mai frecventă printre prunci este moartea fără cauze aparente în timpul somnului. Potrivit unor date oficiale, tot în America, fiecare al doilea copil este handicapat mintal - acestui fapt nici măcar nu i se caută o explicație. Ştiința, în esență, se bazează pe reprezentări materialiste despre lume, adică recunoaşte doar ceea ce poate fi pipăit şi reprezintă un fapt real. Pentru cămilă, avionul a reprezentat un fapt real abia la câteva zeci de metri de ea. Până atunci fusese doar o pată abstractă la orizont. Faptele însă se produc, de multe ori, atunci când este deja târziu să mai încerci să le combați. Am citit undeva următoarea inscripție: „In fiecare zi dispare de pe fața Pământului o specie de animale". Eu iubesc foarte mult natura şi sunt un călător pasionat. După cum se vede, dispariția unei populații de animale sau a unei specii se produce pe neobservate. Animalele îşi văd de treabă, mănâncă, se înmulțesc, luptă pentru teritoriu, în planul subtil însă ele nu mai există. Atunci când văd animale care, în curând, vor dispărea de pe fața Pământului, îmi vine să strig: „Doar sunteți pe

moarte, în curând nu veți mai fi!" Ele însă continuă să trăiască. Le lipseşte capacitatea de a evalua pericolul ce se apropie. Oricât ar părea de surprinzător, oamenii nu se deosebesc prin nimic de animale. Este în plină desfăşurare procesul de frânare a principalei funcții - continuarea neamului. Ea scara omenirii, trei decenii înseamnă extrem de puțin. Singura comparație care se poate face este cu un avion ce goneşte pe pistă. Procesele de frânare au, de obicei, drept rezultat oprirea. Omenirea seamănă cu un echili-brist, care a mers pe drum, apoi a păşit pe o sârmă subțire şi continuă să-şi mențină echilibrul, dar, fiind dus pe gânduri, n-a observat că nu mai merge pe drum, ci pe sârmă.

Sunt un optimist şi consider că omenirea va supraviețui. Dar cu ce se va alege ea când va veni ziua de mâine? Şi care va fi prețul pe care îl vom plăti noi toți pentru această supraviețuire? „Noi" înseamnă nu numai oamenii, ci şi animalele şi pădurile, care dispar zi de zi. „Cât de simplu este să te salvezi şi să supraviețuieşti, dacă ştii cum - mă gândeam.

Pentru a-i păstra pe Pământ pe oamenii, animalele şi plantele care dispar în fiecare zi, trebuie să-ți păstrezi în fiece clipă iubirea din suflet şi s-o sporeşti. Numai de-ar înțelege mai repede oamenii acest lucru".

Pentru a-i păstra pe Pământ pe oamenii, animalele şi plantele care dispar în fiecare zi, trebuie să-ți păstrezi în fiece clipă iubirea din suflet şi s-o sporeşti. Numai de-ar înțelege mai repede oamenii acest lucru".

LUCRUL CU PACIENȚII

În lucrul meu cu pacienții încerc să rezum marea diversitate de afecțiuni, situații şi probleme la câteva momente. La baza unei anumite valori umane poate sta o altă valoare, care să fie de proporții mult mai mari. Astfel, când, în cercetările noastre, jungem la nivelul valorilor fundamentale, adică al celor care stau la temelia ew-lui nostru şi a noțiunii însăşi de „om", deducem că cel mai greu ar fi să învingem ataşarea de dorințe, întrucât anume dorințele şi sentimentele stau la baza vieții. Dacă omul reuşeşte să-şi găsească punctul de echilibru în privința acestor valori, el, în mod sigur, va fi sănătos. Acest lucru mi-1 confirma şi practica, dar numai la început. Apoi a ieşit la suprafață un amănunt alarmant: ataşarea de dorințe dispărea, însă ataşarea de moralitate, principii, idealuri şi spiritualitate nu se lăsa înlăturată în nici un fel. Se contura o situație ciudată: veriga intermediară se dovedea a fi mai importantă decât cea primară! Părea ciudat şi lipsit de logică. Reieşea că echilibrarea este mai importantă decât viața şi dorințele. Revăd din nou anumite situații, le confrunt şi caut intuitiv soluția. Căci, ce se întâmplă: moartea în numele neabdicării de la moralitate şi principii este un fenomen destul de răspândit, mai mult chiar, ea nu este văzută ca ceva patologic, dimpotrivă, o astfel de moarte trezeşte un sentiment de admirație şi respect. Trebuie deci să confrunt în continuare faptele şi să analizez tptul din nou.

Pentru un animal, a renunța la viață în numele moralității, eticii şi idealurilor este un fapt ieşit din comun, unic, pe când în lumea oamenilor lucrurile stau mai degrabă invers. Noțiuni cum sunt „aptitudine", „intelect" şi cele care stau la baza lor, adică „spiritualitate", „noblețe", „moralitate" şi „ideal", toate, luate împreună, alcătuiesc ceea ce numim noi „conştiință". Tocmai conştiința evoluată, şi nu dorințele şi voința, inerente vieții, îl deosebesc, în primul rând, pe om de animal, ceea ce ne

duce Ia concluzia că există două sisteme de valori umane: una care-1 identifică pe om ca fiinţă vie şi alta care-1 caracterizează ca fiinţă raţională, întrucât intelectul, aptitudinile, gândirea au la bază rădăcini etice şi morale, reiese că respectarea preceptelor morale se dovedeşte a fi deseori mai importantă decât conservarea vieţii, în continuare, nu voi obosi cititorul cu detalii şi exemple concrete, referitoare la cercetările mele. Voi păstra doar canavaua acestor căutări.

Continuându-mi munca de confruntare şi analiză, am ajuns la o altă concluzie foarte importantă. Iată cum se prezintă aici situaţia: omul este în stare să accepte călcarea în picioare şi profanarea multor valori, dar îi va fi deosebit de greu să accepte eşecul propriei moralităţi, al principiilor şi idealurilor sale, ceea ce ar aduce cu sine prăbuşirea structurilor de bază ale conştiinţei. Totuşi, acest lucru poate fi suportat şi s-a dovedit că mulţi oameni au fost în stare să treacă şi peste asta. Există însă ceva ce stă în puterea nu prea multor oameni. Este vorba de prăbuşirea idealurilor general-umane, a eticii şi a moralităţii comune tuturor oamenilor. Cum se explică această situaţie?

O conştiinţă evoluată se dovedeşte a fi întotdeauna un produs al activităţii colective, şi anume al relaţiilor interperso-nale. Iar conştiinţa colectivă nu poate exista în afara normelor de drept moral, care reglementează nivelul relaţiilor interuma-ne. Prin urmare, o etică şi o morală evoluate determină nivelul dezvoltării conştiinţei, a intelectului şi a aptitudinilor fiecărui individ. Gradul de evoluţie a eticii şi moralei este determinat de cantitatea de iubire pe care o conţin. Morala şi etica sunt de neconceput fără iubire. Prin intermediul normelor, moralei şi eticii comune tuturor oamenilor şi al preceptelor înscrise în cărţile sfinte, fiecare dintre noi are acces la treptele superioare ale conştiinţei. Astfel apare conştiinţa colectivă, care unifică grupurile de oameni, popoarele şi, într-o anumită măsură, statele şi întreaga omenire. Acea cantitate de iubire, care va lua naştere în sufletul fiecărui om într-un viitor apropiat, va permite crearea noului cod de etică, morală şi conştiinţă colectivă, care va face posibilă unificarea întregii omeniri. Conectându-se la subconştientul unificat al omenirii, fiecare individ îşi va putea asigura un nivel al propriilor posibilităţi, care va depăşi de sute*de ori nivelul actual. Astăzi omenirea se află în pragul definitivării conştiinţei colective la scară planetară. Această nouă valoare umană le depăşeşte de sute de ori pe cele existente până acum, deci tentaţia de a o pune mai presus de iubire este imensă. Consecinţele sunt, cum şi era de aşteptat, deplorabile.

Traducând toate acestea într-un limbaj mai simplu, vom spune că omul care trăieşte exclusiv cu preceptele Divine, însă aceste precepte nu pornesc de la iubirea de Dumnezeu ca valoare supremă şi fericire supremă, acest om, aşadar, va fi atras spre diavolism. Din această cauză, potenţialul lui spiritual nu va înceta să crească, însă procesele de degradare, mai devreme sau mai târziu, vor avea câştig de cauză. Rezultatul este un fel de „sfânt", în care, tot mai mult, se manifestă diavolismul. Omul care nu a fost în stare să suporte lovitura dată propriilor valori morale supreme şi care a dat dovadă de agresivitate faţă de lumea înconjurătoare, faţă de societate şi faţă de sine, nu se va putea bucura de valorile noii conştiinţe comune întregii omeniri. Cel sărac cu duhul va suporta mai uşor o astfel de lovitură. De aceea, individul ticălos, nemernic sau imoral reuşeşte mai lesne, în această epocă de pregătire a oamenilor pentru o conştiinţă colectivă, să menţină iubirea în suflet, decât cel ce este orientat riguros spre moralitate, onestitate şi idealuri. Mai mult ca sigur, de acest fenomen se leagă vertiginoasa prăbuşire, în ultimii zece ani, a vechilor reprezentări asupra eticii şi moralităţii în întreaga lume. Iar, întrucât Rusiei, judecând după toate cele, îi este rezervat un rol aparte în crearea noii conştiinţe globale, această ţară ocupă ferm un loc de frunte în ceea ce priveşte'numărul de ticăloşi şi canalii aflate la posturile de conducere. Cu toate acestea, omul ticălos, neonest şi imoral n-o poate duce mult. Revoluţia sexuală s-a sfârşit cu SIDA, deci nu se mai poate căuta salvarea şi supravieţuirea în simpla

abdicare de la formele superioare de morală. Este permis doar să le învingem, să ne ridicăm deasupra lor, iar pentru aceasta e nevoie, mai întâi de toate, să înțelegem şi să simțim că nu putem face din ele un scop suprem şi o fericire supremă.

Pacientei care şede în fața mea îi spun, privind-o în ochi: «încercați să vă rugați în felul următor: „Doamne, în numele iubirii de Tine, sunt gata să renunț la onestitate, corectitudine, la moralitate şi idealuri, la spiritualitate şi dreptate, la rațiune şi aptitudini, la conştiință, dorințe şi la viață".» Şi mai adaug: „Iubirea fără moralitate poate exista, pe când moralitatea fără iubire - nu".

Nu mă opresc din lucrul meu cu pacienții. Ca individ, inevitabil, voi părăsi într-o bună zi această lume, însă trebuie să rămână în urma mea un sistem închegat, care să vindece singur, mai bine zis, să-i ajute omului să se vindece, să-i creeze condiții pentru aşa ceva. în stadiul actual, toate bolile, mai exact cauzele lor, sunt, în viziunea mea, împărțite în două categorii. Ataşarea de dorințe - unu la mână; de moralitate, spiritualitate, idealuri - doi; de aptitudini, perfecțiune, intelect - trei. Tema care apare aici este cea a trufiei. A doua categorie o constituie dorințele, spiritualitatea şi idealurile, relațiile interumane. Tema geloziei.

E adevărat că, şi într-un caz, şi în altul, totul poate fi înlăturat, şi atunci rămâne veriga cea mai amplă, care se constituie din contactul cu viitorul şi din valorile conştiinței colective, iar acestea, deseori, depăşesc sfera umanului. Cei ce mi-au citit toate cele trei cărți parcurg cea mai mare parte din acest drum. Apoi, într-o singură şedință, ei parcurg ceea ce am aflat de curând, astfel că Ia urmă rămâne o singură valoare umană reprezentată de diversele trepte ale conştiinței colective.

Dacă, ajuns până aici, pacientul se vede în stare să se mişte singur din punctul mort, folosindu-se de sfaturile mele ca de o trambulină, atunci el va fi sănătos. In caz contrar, eu însumi îl împing. „In sistemul meu există un aspect foarte periculos - le spun eu pacienților - mi-am conceput sistemul şi mi-am început cercetările ca savant. Pe primul loc se aflau logica, intelectul şi conştiința, abia după acestea urma iubirea. Dar, cu cât mai mult evolua sistemul, cu atât mai mult conştiința ceda în fața iubirii. Dacă dumneavoastră doriți, de acum încolo, să urmați sistemul meu, atunci va trebui să dați la o parte conştiința, păstrând doar iubirea. Atâta timp cât vă temeți, aveți îndoieli, trasați planuri, n-o să vă vindecați, în această clipă, când vă simțiți sufletul pătruns de iubire, lepădați-vă conştiința, ea nu face decât să vă împiedice. Pe urmă o să v-o recăpătați, dar, de atunci încolo, dumneavoastră veți acorda iubirii primul loc, şi abia după aceea veți analiza. În aceasta constă adevărata desfătare a vieții şi adevărata fericire şi de aici vine, până la urmă, şi sănătatea".

Astăzi, când dictez aceste rânduri, e 4 martie 1997. Privesc prin geam la cerul albastru. Vântul leagănă uşor crengile copacilor, în curând vor apărea şi primele frunze. Primăvara se trezesc dorințele şi se deschide viitorul. Şi dacă, în acest anotimp, sufletul este golit de iubire, lucrurile urmează să se schimbe în rău. Mă sună un cunoscut din Colorado. „Mă simt brusc istovit - îmi comunică el - nu mai sunt în stare să fac sport, cum obişnuiam să fac înainte".

— În primăvara aceasta - îi spun eu - contactul cu viitorul este mult mai intens decât altădată. Iar când omul se ataşează de viitor, el simte o scădere a puterilor. Uită, în acest moment, de toate treburile tale, trândăveşte şi dedică-te iubirii. Nu-ți impune nici un plan şi nici un scop, nu încerca acum să obții ceva, spune-i cât mai des femeii tale dragi cât de mult o iubeşti şi petrece cât mai puțin timp cu ea în pat. Să fie o relaxare totală, fără eforturi şi constrângeri. Lasă la o parte toate problemele, relaxează-te, bucură-te şi iubeşte!

— Dar cu lucrul meu ce fac? - intervine prudent cunoscutul meu.

— între timp, poți să şi lucrezi.

— Gata, am înțeles - răspunde el.

Ieri seară şi azi dimineață i-am sunat pe trei dintre pacienții mei. în exterior, problemele lor sunt destul de complicate, în aspectul lor de profunzime însă totul este simplu. Dacă ei mi-ar fi dat crezare şi n-ar fi sperat că eu voi fi cel care să-i vindece, ci s-ar fi apucat singuri de treabă, atunci, mă gândesc, totul ar fi mers bine.

Mi-1 amintesc pe primul dintre aceşti pacienți. A fost pe la mine o singură dată. îmi amintesc cum a intrat şi s-a aşezat pe scaun în fața mea.

— Problemele mele sunt foarte mari, aş putea spune că e vorba chiar de o nenorocire - a zis el şi a tăcut.

Ei bine, fie şi aşa, dacă pacientul tace, pot să mă uit şi singur cum stau lucrurile, în planul subtil, văd cum soarta îl reține de la o moarte posibilă. Ceea ce înseamnă că, într-o situație obişnuită, el ar fi trebuit să moară, însă soarta îi trimite o nenorocire anume şi, prin aceasta, îi oferă şansa de a-şi găsi punctul de echilibru şi de a supraviețui. Sunt curios, de care valori s-a ataşat? încep să cercetez cei şapte parametri principali: viața, dorințele, soarta, viitorul, adică moralitatea şi idealurile, aptitudinile şi intelectul, relațiile, bunurile materiale. Constat la el trei ataşări: relațiile, idealurile şi dorințele. Relațiile îi sunt închise pe mai mult de 200%, înseamnă că pragul fatal e depăşit de două ori. Viitorul este închis pe 220%, ceea ce este foarte grav. Asta poate însemna fie o afecțiune oncologică, fie o altă boală grea şi incurabilă. Voința şi dorințele sunt închise pe 800%. A trebuit deci să-i fie blocată orice posibilitate de a avea relații cu femeile, să-i fie distruse toate planurile, speranțele de viitor şi să-i fie suprimate din temelii toate dorințele, dar, mai ales, dorința de a poseda o femeie şi de a fi cu ea. Sunt curios să aflu ce variantă a ales pentru el propria lui soartă. Ce este această boală sau nenorocire?

— Vă rog să-mi spuneți care e problema dumneavoastră? -îi cer eu pentru a doua oară.

— Sunt purtător al virusului HIV - răspunde bărbatul. Acum am o imagine integrală a situației.

— Dumneavoastră niciodată nu v-ați dat silința să trăiți prin iubire - îi spun - nu ați trăit decât pentru înaltele dorințe, supremele idealuri şi speranțe, pentru relațiile pe care le aveați cu cei apropiați. Tot ceea ce era legat de ființa iubită reprezenta pentru dumneavoastră un scop suprem. Iar scopul suprem nu se cuvine să fie pierdut şi, în felul acesta, nu ați putut admite, la modul cel mai categoric, ruptura în relații, cearta, trădarea, eşecul idealurilor şi prăbuşirea propriei moralități, umilirea şi reprimarea dorințelor. Acest lucru se manifesta prin gelozii şi susceptibilități, dar, mai ales, prin refuzul de a mai trăi, atunci când, prin distrugerea valorilor umane, sufletul vă era supus unui proces de vindecare. Dacă v-ați fi urât şi disprețuit semenii, acum ați fi fost efectiv bolnav de SIDA. Dumneavoastră însă vă distrugeați pe sine şi iubirea din propriul suflet, lăsându-vă pradă deprimării şi autoflagelării. Ați reuşit să păstrați blândețea față de alți oameni, dar n-ați reuşit s-o păstrați şi față de sine. Iar acest proces se cuvine să fie oprit, de aceea ați luat acest virus HIV. înțelegeți un lucru: dorințele şi voința dumneavoastră sunt mijloace de acumulare în suflet a iubirii de Dumnezeu. Speranțele şi idealurile la fel, tot aşa şi relațiile cu persoana iubită, toate acestea sunt mijloace de sporire a sentimentului de iubire. Murind, veți pierde şi dorințele, şi idealurile, şi ființele iubite. Planul exterior va fi distrus, în planul subtil însă veți păstra şi după moarte unitatea şi contactul cu persoanele dragi. Dar numai prin iubirea de Dumnezeu se poate accede la acest plan, numai aşa îl veți putea percepe. Dacă veți simți că unica realitate şi suprema fericire este iubirea de Dumnezeu, atunci niciodată nu veți mai trăi durerea profundă la pierderea ființei dragi. Veți înțelege şi veți simți că, în plan subtil, dumneavoastră n-o să vă despărțiți de ea niciodată!

Văd că pacientul încearcă să înțeleagă şi să simtă ceea ce-i spun. Dar ceva îl împiedică, şi acest lucru, de asemenea, nu rămâne neobservat. El şovăie un timp

oarecare, apoi mă întreabă prudent:

— Îmi cer scuze, n-aş vrea să vă jignesc, dar aş fi vrut să ştiu, în ce măsură metoda dumneavoastră îmi poate ajuta să mă vindec?

— Nu vă promit nimic - îi explic eu - aici, foarte mult depinde de dumneavoastră. In măsura în care veți reuşi să vă detaşați de valorile umane şi să le percepeți caracterul secundar, vindecarea va fi realizabilă.

Şi iată că s-au scurs 20 de zile. Sunt curios să aflu ce a reuşit să facă acest om. îl sun. Aud în receptor o voce înăbuşită:

— Totul e ca înainte, situația nu s-a schimbat, rezultatele analizelor au rămas aceleaşi.

Ii examinez câmpul. Ataşarea de relații şi dorințe a scăzut, însă viitorul tot închis a rămas.

— Fie că nu mi-ați dat crezare - îi zic eu - fie n-ați simțit ceea ce v-am spus. Ataşarea de moralitate şi idealuri, ceea ce se cheamă contact cu viitorul, a rămas la fel, ea depăşeşte dublul pragului fatal. Valorile propriei conştiințe rămân, în continuare, mai importante pentru dumneavoastră decât iubirea. Din nou, vă lăsați cuprins de teamă, îndoială şi regrete şi continuați să despicați firul în patru. Aici nu vă pot ajuta cu nimic. Ori vă schimbați în profunzime, ori renunțați.

— Înțelegeți ce vreau să spun? - îl întreb, câteva secunde mai târziu, şi aud la celălalt capăt:

— Da, înțeleg.

Dacă veți reuşi să vă schimbați, o să ajungeți să vă rugați şi pentru copii şi nepoți - îi zic - în lume au fost înregistrate sute şi mii de cazuri de vindecare de SIDA fără intervenții exterioare. Medicii nu sunt în stare să explice acest mecanism. Iar cauza este simplă: oamenii au simțit „adierea" morții şi, în adâncul sufletului, au renunțat de bună voie la toate valorile umane, de care se agățau cu înfrigurare. Trecutul, prezentul, viitorul, toate au devenit dintr-o dată iluzorii, iar iubirea de Dumnezeu, din iluzie, s-a transformat în adevărata realitate. Uitați de trup, lecuiți-vă sufletul, dacă se va vindeca el, se va vindeca şi trupul. Depuneți eforturi în continuare - îi zic eu şi închid telefonul.

Un timp oarecare mă odihnesc după această convorbire, în ultimă instanță, toate bolile au o singură cauză: nedorința şi incapacitatea de a recunoaşte că iubirea de Dumnezeu este mai importantă decât toate valorile, că, în primul rând, se cuvine să fie salvată ea, iubirea. Nimic, în afara iubirii de Dumnezeu, nu poate constitui un scop. Din perspectiva corpului nostru fizic, care, în fața Universului, nu este decât un firicel de iarbă, pare a fi o realitate doar ceea ce seamănă cu acest corp. Cu cât mai durabil este acest ceva, raportat la trupul uman, cu atât mai manifestă este realitatea lui. Piramida lui Kheops e aproape o eternitate, iar sentimentul de iubire, care îşi face apariția în conştiința noastră şi o însuflețeşte, nu este decât un văl de muselină cu existență uşoară şi efemeră, ca a fluturaşului de noapte, care, atras de flăcări, se aruncă printre ele, se aprinde şi piere. Eterna iubire stă la originea conştiinței noastre, iar conştiința, la rândul ei, dă naştere iubirii, care gravitează în jurul valorilor umane şi se leagă de ele. Conştiința vede şi simte doar propria creație şi este oarbă şi nereceptivă la iubirea primordială. Dar, cu cât mai mult se aseamănă iubirea născută din conştiință celei originare, cu atât mai înalt este nivelul conştiinței şi cu atât mai uman devine omul, cu atât mai aproape este el de Creator.

Privesc receptorul telefonului. Acum trebuie să iau legătura cu mama unei fetițe grav bolnave, îmi amintesc cum examinam parametrii câmpului copilului. In privința bunurilor materiale, totul era în regulă. Parametrii relațiilor indicau un sector curat. La aptitudini şi intelect, ataşarea depăşea de două ori pragul fatal. Viitorul era închis pe 100%. Soarta pe 200%. Voința, dorințele închise pe 1000%.

În sistemul meu, trufia poate fi de 2 feluri: cu aspect „fascist" şi cu aspect „socialist". Aspectul „fascist" se manifestă atunci când accentul se pune pe un destin

fericit, adică pe interesele trupului, în cazul dat, sunt de menționat ataşările de dorințe, de soartă, de aptitudini şi intelect. „Socialistă" este trufia născută din idee. Ataşările sunt de dorințe, spiritualitate şi idealuri, aptitudini şi intelect. Fetița suferea de ambele aceste forme. Nici măcar nu era necesară o cercetare mai amănunțită a sufletului şi caracterului, pentru a-mi da seama că aveam în față o persoană cu o fire dură, aproape crudă, înclinația spre a-i învinui şi a-i judeca pe alții era imensă. Diagnosticul era pe măsura acestor deformații, fetița avea cancer la ficat.

Există o proteină specială, alfa-fetoproteina, a cărei cantitate crescută poate semnala, cu mult înainte de apariția unor anumite simptome, că în ficat începe un proces periculos. La o persoană sănătoasă, cantitatea de alfa-fetoproteină se ridică, în medie, la 15 unități. La fetiță, acest indiciu era de 10000 de unități.

După prima şedință, alfa-fetoproteina a scăzut până la 145 unități, apoi însă a reînceput să crească. A doua şedință a adus puține schimbări, în momentul de față, indicele proteinei este de circa 1100. Şi iată că stau de vorbă cu mama fetiței:

— În primul rând, sunt foarte puternic „poluate" sufletele viitorilor ei copii. Este necesar să vă schimbați mai întâi dumneavoastră, apoi să lucrați pentru transformarea sufletului fiicei, iar, după aceea, şi a nepoților, în al doilea rând - i-am zis - moralitatea şi idealurile mai rămân încă pentru dumneavoastră mai importante decât iubirea. Nici până acum nu v-ați detaşat sufleteşte şi nu i-ați iertat pe cei care v-au înjosit şi v-au jignit moralitatea, demnitatea şi idealurile. Dumneavoastră continuați să vă învinovățiți semenii, neizbutind să înțelegeți că voința omului este întotdeauna secundară, în două dintre precedentele ei vieți, fiica dumneavoastră a avut parte de un nivel al conştiinței şi de un potențial intelectual şi aptitudini care depăşeau cu mult nivelul permis de rezervele ei sufleteşti de iubire. Valorile conştiinței au devenit pentru ea primordiale. Orientarea rigidă spre aceste valori i-a fost inoculată cu două vieți în urmă de către maică-sa. Dumneavoastră ați fost aceea. Dacă fetița este bolnavă, înseamnă că şi dumneavoastră sunteți bolnavă, atât doar că acest lucru se poate manifesta mai târziu şi sub o altă formă. Prima şedință a fost surprinzătoare pentru dumneavoastră, conştiința nu reuşea să găsească un punct de sprijin, de aceea v-ați agățat de sentimentul iubirii de Dumnezeu şi procesul de transformare lăuntrică s-a declanşat. Aceasta determinase o schimbare interioară şi în sufletul fetiței, ea începuse deja să se însănătoşească. Acum însă a apărut obişnuința şi v-ați trezit, din nou, prizoniera propriei conştiințe, ați început să depindeți de planuri şi speranțe. Iar, atâta timp cât depindeți de propria conştiință, schimbarea lăuntrică nu se poate produce. De aceea trebuie să renunțați la conştiință, la dorințe şi la viață în numele iubirii de Dumnezeu, în clipa în care veți simți că v-ați eliberat de toate pretențiile față de cei ce vă înconjoară, veți şti că sunteți pe calea cea bună.

Am pus jos receptorul şi mi-am acordat din nou o pauză, pentru a-mi reface forțele. Când stau de vorbă cu pacienții, se întâmplă anumite lucruri: dacă persoana în cauză este sufleteşte pregătită şi percepe sensul celor spuse, atunci eu mă consum mai puțin; dacă însă ceva o împiedică să accepte informația, atunci trebuie să găsesc acele cuvinte care să o facă să o înțeleagă şi să o simtă, iar, în spatele fiecărui cuvânt, trebuie să stea propria mea experiență de depăşire a situației respective. Uneori, după o convorbire de trei minute, am nevoie de un timp îndelungat ca să mă odihnesc. Iată şi acum, stau şi mă gândesc că mie, în aceeaşi măsură, îmi lipseşte o corectă educație a simțurilor şi că, pus în fața propriilor mele cercetări, sunt, la rândul meu, un pacient. Mai am de parcurs o cale lungă, până să ajung la o deplină armonizare a propriului suflet.

Acum va trebui să mai dau un telefon. Răsfoind scrisoarea pe care mi-a transmis-o un cunoscut de-al meu, am căzut pe gânduri. Niciodată n-am răspuns personal la vreo scrisoare. Cărțile reprezintă modul meu de a răspunde la scrisori.

Desigur, şi în acest caz aş putea să dau două-trei telefoane, să explic cum stau lucrurile şi să-i ofer persoanei respective posibilitatea de a se descurca de una singură în situaţia creată, iar, mai departe, totul depinde de voinţa pacientului. Insă, de această dată, m-a frapat conţinutul scrisorii: prea bine era scrisă. Fiecare mamă a trecut prin acele emoţii exprimate în scrisoare, atunci când şi-a văzut copilul suferind.

M-am gândit să fac următorul lucru: să nu dezvălui acestei mame toate aspectele diagnosticului meu, ci să-i ofer doar acele sfaturi, pe care le poate primi oricine, citindu-mi cea de-a patra carte, şi, abia după aceea, să-i pun la dispoziţie informaţia privitoare la copilul ei. Scrisoarea este atât de reprezentativă, încât am hotărât s-o public integral în paginile acestui volum. Iată conţinutul ei.

"Bună ziua, stimate Serghei Nicolaevici.

Mă numesc Tarasova Vera Petrovna. Cu totul întâmplător, mi s-a oferit ocazia de a vă transmite această scrisoare şi, în felul acesta, mi-a licărit o oarecare speranţă de a primi un ajutor sau, cel puţin, un sfat din partea dumneavoastră.

Lucrurile stau în felul următor'în luna mai, anul 1995, s-a îmbolnăvit fiica mea Nataşa, mezina familiei, în luna octombrie a acestui an, ea va împlini şapte ani. Un an şi jumătate de alergătură pe la medici, de consultaţii şi examinări prin diverse spitale, toate la un nivel profesional destul de înalt (pentru aşa un oraş cum este Riga - capitala Letoniei, port pe râul Daugava, la vărsarea acestuia în Marea Baltică), nu au dus, practic, la nici un rezultat. Am umblat şi pe la diverşi „vraci", iar, la ora actuală, Nataşa urmează un tratament la Centrul de medicină alternativă, cu un medic-bioenergoterapeut şi cu un alt medic, specialist în terapia manuală.

Diagnosticele care i s-au pus au fost dintre cele mai diferite, începând cu crizele jaksoniene (epileptiforme), asupra cărora, în principiu, au convenit toţi cei care reprezentau medicina oficială, până la infestarea helmintică. Problema este că, în mai 1995, când Nataşa a avut pentru prima dată spasmul (sau criza), totul s-a petrecut în plină stradă, fără să fi existat mai înainte vreun stres sau vreo durere de cap etc., care să anunţe, în vreun fel, nenorocirea. Era o dimineaţă ca oricare alta. Mergeam la cumpărături, când, deodată... ea a apucat doar să strige: „Mă..." - mâinile i s-au întins, globii oculari i s-au dat peste cap (nistagmus), abia de se mai ţinea pe picioare (pe atunci încă nu cădea). Totul a durat nu mai mult de douăzeci de secunde. Nu şi-a pierdut cunoştinţa. După cum mi-a mărturisit chiar ea, vocea mea, în acel moment, părea că vine de foarte departe şi, deşi avea ochii deschişi, totul în jur era cufundat în beznă.

La început, aceste crize aveau loc cam o dată pe lună, apoi de două ori. De prin septembrie anul trecut, crizele au început să revină o dată - de două ori pe săptămână, ceea ce ne-a determinat să ne adresăm unui medic-neuropatolog de la dispensarul psihoneurologic. Tot atunci au fost făcute şi primele electroencefalograme, care au relevat o epiactivitate în zona tâmplelor. Mai pe scurt, crizele se repetau cam de trei ori pe săptămână şi au ţinut-o aşa până în februarie. Medicamentele nu aveau nici un efect. Ne-am adresat pentru consultaţii unui neurochirurg şi acesta a constatat, pe lângă toate celelalte, o arahnoidită şi i-a prescris un curs de terapie rezolutivă pentru două săptămâni. După prima săptămână (cu câte 5-6 injecţii pe zi), boala s-a agravat şi mai mult: crizele se repetau de 40-50 de ori pe zi (când aveau loc noaptea, prin somn, ochii i se deschideau, câteva secunde ea nu mai respira, apoi urmau mişcările bruşte, spasmodice din mâini, picioare, buze). Era groaznic. Tomografia computerizată a scos la iveală că nu există vreo tumoare pe creier, doar tensiunea intracraniană este ceva mai ridicată, iar ventriculul al III-lea al creierului este dilatat. Neurochirurgul a renunţat la cazul nostru. Pe 11 martie m-am internat, împreună cu Nataşa, într-un spital, pentru cercetări. Nicolai Borisovici Reznikov era şef de secţie şi, totodată, medic-şef al spitalului regional, în persoana lui îl aveam pe cel mai bun terapeut din oraş. Cine, dacă nu el, ar fi putut să stabilească mai exact un diagnostic? Par a fi crize

jacksoniene, însă nu în varianta clasică. Dar şi eu am remarcat, încă de la bun început, că boala nu seamănă să fie epilepsie. Am studii de biolog-chimist, m-am interesat, am consultat literatură de specialitate. Desigur, nu sunt medic, dar ceea ce se întâmpla nu putea fi catalogat drept criză, părea a fi un spasm al unui vas al creierului, sau o dereglare în transmiterea impulsului spre măduva spinării (segmentul toracic). Pe scurt, au „burduşit-o" pe Nataşa mea cu relanium, după care numărul de crize a scăzut de la 50 pe zi la două-trei. Dar, ce era mai important, diagnosticul încă nu fusese stabilit cu exactitate, drept care mi-am schimbat direcția căutărilor, umblând după tot soiul de „vraci", mai ales că înşişi medicii de la spitalul regional m-au sfătuit s-o fac. „Vracii" rostogoleau ouăle, rulau ceara etc., dar tot n-a folosit la nimic. Au început să iasă la suprafață tot felul de amănunte (unul dintre aceşti „vraci" dădea în cărți), că, pe linia mea, neamul se trage din țigani (e adevărat că am avut un bunic sârb de origine) şi că, în genere, pe linia femeiască a familiei, eu şi cu fiica mea „purtăm crucea satanei", şi asta fiindcă în neamul nostru au existat vrăjitori. Pe scurt, obscuritate totală. Şi să ştiți că, la acel moment, citisem deja toate cărțile dumneavoastră. Sunt o persoană credincioasă şi cred că Dumnezeu mi-a îndreptat paşii spre Centrul de medicina alternativă, unde, la sfârşitul lui mai 1996, Nataşei i s-a făcut o nouă diagnosticare. Mi-au spus că îi este dereglat refluxul venos, tensiunea intracraniană este ridicată şi are arahnoidită, şi au mai adăugat că se angajează ei să corecteze toate aceste disfuncții, recurgând la un specialist în terapia manuală, în acel moment, Nataşa avea câte 20-30 de spasme pe zi (o nouă agravare) şi intenționam să ne internăm din nou Ia spital.

O săptămână-două am urmat şedințele de tratament şi Nataşa părea să fi scăpat definitiv de suferință. Dar am uitat să vă relatez încă ceva. O cunoştință de-a mea, care a locuit mult timp în Habarovsk, îi cunoştea pe doi bioenergoterapeuți din partea locului, Lia şi Serghei, care sunt adepți ai metodei dumneavoastră de tratament şi, trebuind să plece în delegație la Habarovsk, s-a învoit să-i caute şi să le transmită fotografia Nataşei şi o altă poză, cu mine, soțul şi fiica (pe care, pentru orice eventualitate, vi le trimit şi dumneavoastră). Aceşti oameni au lucrat cu ea de la distanță în aceeaşi perioadă în care starea Nataşei s-a ameliorat. Ce să vă spun? Am trăit o lună de fericire, îi mulțumeam lui Dumnezeu că fiicuța mea e sănătoasă. Cu toate acestea, ea continua şedințele de tratament cu bioenergoterapeutul de la Centru. Copilul a putut, în sfârşit, să iasă la plimbare (până la acel moment nu-mi permiteam, nici fizic, nici moral, să o scot afară, unde erau şi alți copii, pentru a nu o traumatiza pe Nataşa). Ieşeam seara târziu, când curtea era pustie. Şi iată că, în sfârşit, copilul meu, de o lună de zile, putea fi împreună cu cei de vârsta ei (este adevărat că se afla mereu sub supraveghere). Când, deodată, pe la sfârşitul lui iulie, s-a produs o nouă agravare. La început, am observat că au revenit spasmele nocturne, apoi ele s-au extins şi pe perioada zilei, aşa încât reveneau de 15-20 de ori pe zi. Am dat fuga la Centru, am luat din nou legătura cu medicul specialist în terapia manuală, au reînceput şedințele zilnice cu acest fel de terapie şi cele cu bioenergoterapeutul etc., şi tot aşa am ținut-o până acum. Probabil, vă dați seama că toate acestea nu ne-au fost oferite aşa, de pomană. S-au purtat cu noi ca nişte persoane foarte drăguțe şi sensibile. Medicul bioenergoterapeut este şi el de părere că nu-i vorba de epilepsie, dar n-a vrut să ne ofere o informație mai exactă. Cunoscuta mea mi-a adus 5 casete video cu înregistrări ale conferințelor dumneavoastră ținute la Surgut (oraş în Federația Rusă , în Siberia Occidentală, port pe fluviul Ob), Tiumen (oraş în Federația Rusă, la est de Ekaterinburg, pe râul Tura) şi Moscova. Le-am urmărit pe toate. Cărțile dumneavoastră mi-au mers la inimă şi sunt absolut de acord cu metoda dumneavoastră, deşi multe lucruri nu le-am înțeles. Şi iată că, aşa cum cel ce se îneacă se agață în disperare şi de un pai, tot aşa şi eu m-am agățat de această şansă de a vă transmite scrisoarea mea. Depun eforturi pentru a mă îndrepta, căci nici eu, nici soțul meu nu suntem nişte

îngeri. Mă căiesc şi-mi cer iertare pentru toate, dar starea Nataşei nu se schimbă în bine. Asta deocamdată, îmi dau seama că, privit de la distanță, cazul nostru nu este, poate, cel mai dificil, însă, vă rog să mă credeți, sunteți ultima noastră speranță. Sunt la curent cu metoda dumneavoastră (aici mă repet), dar a-ți schimba radical caracterul nu e o treabă de-o zi, iar copilul continuă să sufere. Ce-i de făcut? Vă rog, dați-mi un răspuns. Aş fi venit eu însămi la dumneavoastră, dar, financiar, nu-mi pot permite să acopăr nici măcar costul biletelor de drum, nemaivorbind de cheltuielile pentru cazare. Mă întreb dacă se poate face un tratament de la distanță. Vă mulțumesc anticipat. Vă asigur de marea mea recunoştință!

Îmi pun o mare speranță în ajutorul dumneavoastră, Serghei Nicolaevici."

Țin în mână scrisoarea. Urmează să mai dau un telefon. I-am sunat pe aceşti pacienți deja de trei ori în ultimele zece zile. Am să vă povestesc cum s-a întâmplat totul. Să începem cu diagnosticul. Imediat ce am început să fac diagnosticarea, am văzut în planul subtil soarta fiului copilei, care o ținea strâns pe aceasta între aripile sale. De fapt, văzută în plan subtil, imaginea este foarte interesantă: o ființă fabuloasă şi-a înfăşurat strâns aripile în jurul siluetei fetiței, iar ciocul şi-1 ține încleştat pe capul ei, iar, alături, strâns lipit de copilă, se află viitorul ei fiu. Parcă ar fi aşezat într-un leagăn, însă acest leagăn este destinat ceremoniei funerare. Acum o să vă traduc această informație într-un limbaj accesibil.

În două dintre viețile ei precedente, fetița a fost extrem de susceptibilă, geloasă şi principială, drept urmare, în actuala existență, sufletul ei este puternic ataşat de relații, idealuri şi dorințe. Aveam de-a face cu tema clasică a geloziei. I s-a oferit, şi în existențele trecute, posibilitatea de a simți caracterul secundar al acestor valori în raport cu iubirea. Au fost prezente acolo şi certurile, şi trădările, şi necazurile, şi nedreptățile, ea însă nu reuşea să înțeleagă că toate acestea reprezentau un remediu prețios, atât pentru propriul ei suflet, cât şi pentru sufletul fiului ei. In loc să-şi protejeze iubirea, ea îşi apăra principiile, idealurile, demnitatea, în ambele acele vieți, deznodământul a fost tragic. Ea n-a încetat să-şi blameze şi să-şi dispretuiască soțul. Această atitudine se accentua, mai ales, în perioada sarcinii, din această cauză, fiul ei murea după naştere sau, cum s-a întâmplat în ultima dintre acele două existențe, în timpul sarcinii, după care ea ispăşea totul prin boală şi moarte.

În viața actuală, copila nu mai avea şanse să treacă de această probă, ceea ce înseamnă că trebuia să-i fie luat, sau supus debilitării, acel lucru, pentru care ea a distrus iubirea. Este vorba aici de conştiință, cu idealurile, speranțele, principiile şi moralitatea inerente ei. Reprimarea conştiinței se poate produce prin schizofrenie, epilepsie şi diminuare a capacităților. Blocajul se poate produce printr-o înjosire a idealurilor, iar, întrucât aspectul fizic se leagă de aspirația noastră spre un ideal, rezultă că aceasta se poate manifesta printr-o mutilare a chipului de la o vârstă fragedă, prin pierderea unui ochi sau, în genere, a vederii, printr-o cicatrice sau alt semn pe față.

În cazul dat, soarta fiului ei îi provoca periodic stări de întunecare a conştiinței. Dacă, în sufletul ei, această copilă va reuşi să se îndrepte pe o cale bună şi nu se va crampona de conştiința care i se stinge periodic, dacă va simți caracterul secundar al valorilor umane şi se va întoarce cu fața spre iubirea de Dumnezeu, atunci, la vârsta pubertății, între zece şi paisprezece ani, ea va trece proba şi va izbuti să păstreze sentimentul de iubire, când, în plan subtil, va fi antrenată în anumite situații. Căci trebuie să vă mărturisesc că noi avem de făcut față viitoarelor încercări cu mult înainte de materializarea lor în plan fizic. Astfel, pe cât de corect ne sunt educate simțurile, pe atât de sigur vom reuşi să învingem în planul subtil, în subconştient, toate încercările care ne sunt trimise, chiar dacă nu ne dăm seama în mod conştient de aceasta. Atunci nenorocirile şi suferințele fizice se vor retrage din fața noastră. Însă, dacă omul nu este în stare să înțeleagă de ce i-a fost dată această viață şi, confruntându-se cu

încercările, nu alege să salveze iubirea, atunci urmează să i se ia, încetul cu încetul, totul, începând cu acel moment, pentru purificarea sufletului devin obligatorii chinurile interminabile.

Îmi amintesc de vizita unui domn, care a bătut drumul până la mine pentru a mă ruga un singur lucru, şi anume să-i explic de ce a murit fiica lui? Viața ei era senină şi minunată: iubea şi îşi dorea să se mărite. Când, deodată, s-a simțit cuprinsă de o frică teribilă: „Mama - striga ea - mor, simt că în curând o să mor. Mama, vreau să trăiesc". Şi strigătul ei subit în noapte: „Mamă, tată, a venit moartea la mine şi mi-a presărat cenuşă pe plapumă". Părinții dau fuga la ea, aprind lumina şi văd cenuşa de pe plapumă. Au avut un şoc. Apoi au urmat câteva luni de chinuri groaznice, după care suferința parcă a mai lăsat-o. Fata părea tot mai fericită, pe chipul ei apăruse zâmbetul şi, când colo, ea se aruncă de pe geam şi moare. Iar, în planul subtil, mi se dezvăluie aceeaşi poveste, veche de când lumea, în existențele sale precedente, fata a acumulat în subconştient o imensă agresivitate îndreptată împotriva soțului şi a fiului său. Când s-a îndrăgostit, sufletul copilului s-a apropiat de ea. Ura ascunsă s-a pus în mişcare şi a început să acționeze autonom, programul de distrugere s-a declanşat şi a început să-i ucidă fiul cu mult înainte ca acesta să fie conceput. Dublul fiului a întreprins tentative, care s-au dovedit a fi zadarnice, de a-i salva pe amândoi, de aici şi cenuşa materializată, şi viziunile de coşmar, şi chinurile fetei, însă tânăra nu a fost în stare să găsească drumul cel drept, nici părinții nu au putut-o ajuta în acest sens. Astfel că dublul a închis sufletul fiului ei, protejându-1 de agresivitate. Programul a evoluat şi s-a convertit în autodistrugere, în subconştientul său, fata simțea: cu fiecare clipă trăită, ea încearcă tot mai mult să-şi ucidă fiul. Sinuciderea a pus capăt acestui sentiment de ură.

Privite în profunzime, aceste două istorii sunt aproape identice, la suprafață însă, cu siguranță, flecare dintre ele reprezintă o suferință şi o tragedie aparte. Dar m-am decis să nu-i spun, deocamdată, acelei mame, care mi-a scris scrisoarea, că fiica ei, în viețile precedente, n-a reuşit să treacă proba, că, gravidă fiind, ea şi-a dispreţuit soțul, că fiul ei, de fiecare dată, murea.

Când am sunat-o pentru prima dată, i-am spus să se roage. Nu i-am oferit explicații şi nu i-am povestit nimic. Cititorul cunoaşte deja textul rugăciunii: „Doamne, în numele iubirii de Tine sunt gata să renunț la moralitate, la idealuri, la spiritualitate şi noblețe, la cei apropiați, la dorințe şi la viață". Am sunat-o din nou peste câteva zile.

— Cum se simte fiica dumneavoastră?

— Nu se observă schimbări deosebite - mi-a răspuns femeia. E adevărat că numărul crizelor a scăzut de la cincisprezece la zece.

Ea credea, probabil, că, atunci când o voi suna, se va produce minunea. Eu însumi nu mă aşteptam la minuni. Stabilirea unei dinamici pozitive este mai importantă decât minunea.

— Vă rog să rețineți bine ceea ce urmează să vă spun -m-am adresat ei. Rugăciunea dumneavoastră nu are efect. Aveți multe pretenții față de Dumnezeu, care nu au fost încă înlăturate. Acestea apar sub forma supărărilor la adresa celor din jur, la adresa propriei persoane, sub forma supărărilor pe situația creată, pe soartă. Mai ales acestea din urmă sunt foarte numeroase. Altceva: rugați-vă nu numai pentru dumneavoastră şi pentru fiică, ci şi pentru viitorii nepoți. Dar, pentru început, puneți ordine în propriul suflet. Şi încă un lucru: omul se deosebeşte de animal printr-o conştiință evoluată, adică prin onestitate, moralitate, spiritualitate şi noblețe. Ei bine, dumneavoastră ați trăit până acum cu simțul moralității şi al nobleței şi nu cu cel al iubirii. Această orientare de viață i-ați transmis-o fiicei dumneavoastră şi generațiilor următoare. Cereți de la Dumnezeu iertare pentru aceasta şi rugați-vă ca iubirea dumneavoastră pentru El să se ridice deasupra fericirii umane.

Cinci zile mai târziu am sunat-o din nou:

— Ce mai face fiica dumneavoastră?

— Tot aşa, zece crize pe zi - mi-a răspuns femeia. Ea încerca să-şi ascundă dezamăgirea, însă aceasta nu-i reuşea.

— Ascultați aici la ce vă spun - i-am zis. Dacă dumneavoastră credeți că o să vă sun în fiecare săptămână ca să vă „trag la remorcă" propriul dumneavoastră copil, greşiți amarnic. In cel mai bun caz, o să vă mai dau încă un telefon. Văd după câmpul fetiței că în tot acest timp n-ați făcut nimic.

— Îmi cer iertare - se scuză femeia - dar nu am avut când. Am avut mari necazuri zilele acestea.

— Dacă necazurile vă împiedică să vă rugați, atunci îmi pare foarte rău. Rugăciunea la vreme de nenorocire este deosebit de eficientă, mai cu seamă dacă obiectivul ei este aspirația către iubirea de Dumnezeu.

— Am înțeles - răspunde repede femeia. O să ne mai sunați?

— Vom vedea - zic eu şi închid. Peste trei zile îi dau iarăşi telefon.

— Acum este de dorit să mâncați cât mai puțin, iar dimineața e bine să faceți terapie cu urină: ajută la diminuarea ataşării de spiritualitate. Câte crize pe zi are acum fiica dumneavoastră?

— Patru-cinci - răspunde femeia.

Au trecut trei zile de la această convorbire. Până acum i-am dat sfaturi valabile pentru vindecarea oricărui copil şi nu i-am dezvăluit încă adevăratele cauze care au determinat boala fiicei ei. Acum a sosit momentul să-i dau această informație strict particulară. Deşi, sub diverse forme, acest lucru se întâmplă cu fiecare dintre femei.

—Tot ceea ce i-am comunicat până acum mamei fetiței bolnave poate fi aflat citind toate cărțile mele, dar mai ales volumul patru.

Ridic receptorul şi formez numărul.

— Cum se simte fata? - întreb imediat ce aud la celălalt capăt vocea deja familiară.

— Acum are o singură criză pe zi - a răspuns femeia.

— Schimbarea codului informațional al câmpurilor durează cam două-trei luni, - zic eu. De aceea nu este de dorit să lăsați acum lucrurile baltă. Nu e bine nici să stați pe gânduri, să analizați, nici să vă faceți tot felul de speranțe. Şi încă ceva, fiica dumneavoastră, în două dintre existențele ei precedente, şi-a dispreţuit şi şi-a blamat soțul, cât a fost gravidă, dar a facut-o şi înainte de concepție. Prin urmare, acelaşi lucru s-a întâmplat, într-o măsură mai mare sau mai mică, şi cu dumneavoastră, şi cu mama dumneavoastră. Aduceți-vă aminte, retrăiți totul şi rugați-vă. Vă doresc toate cele bune.

CUM SE NAŞTE UN TOAST

Ne aflăm într-un restaurant din Moscova, amenajat la subsolul unei clădiri. Nişte hinkali (mâncare tradițională georgiană, un fel de colțunaşi cu carne de berbec condimentată, care se servesc fierbinți ca gustare la vin) excelenți şi o ambianță plăcută.

„Băieți, vă propun un toast - zic eu. Tocmai încep să-mi scriu cea de-a patra carte. Să bem deci ca această carte să vadă lumina zilei". Şi am închinat cu toții paharele.

— Mai zi câteva toasturi - mă îmboldeşte vecinul de la masă - numai să Ie compui aşa, din mers, cum îți e obiceiul.

Consimt. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când lucram ca ghid în Abhazia (republică autonomă în Georgia, cuprinsă între Marea Neagră şi munții Caucaz.), obişnuiam să-mi notez toasturile. Fiecare urare de pahar echivala cu o întreagă carte, era

ca un poem comprimat la o miniatură sau la o singură frază, îmi aduc aminte cum am auzit, după părerea mea, cel mai surprinzător toast. Se întâmpla prin 1973. Eram plecat, împreună cu un grup de ghizi, într-o regiune dincolo de Suhumi[41], într-d deplasare de creaţie. Urma să coborîm în grota Abrskila, una dintre cele mai frumoase din ţinutul abhaz. Abătându-ne din drum, am poposit la un mic restaurant. De fapt, era o locuinţă tradiţională abhază, împletită din nuiele, care se numeşte „aphazha". In centru se afla o vatră cu focul încins, deasupra ei atârna un ceaun imens cu mămăligă. Mai sus era agăţată în cârlige carnea afumată, iar şi mai sus, pe nişte prăjini de lemn, se afuma brânza de oaie. Ne-am ospătat şi ne pregăteam deja să ne continuăm drumul, îmi amintesc ce vremuri erau. Era perioada când, în ţară, cumplitul regim socialist începuse să se mai destindă. Cu toate acestea, în urechi mai stăruia încă frazeologia sforăitoare: „Supremul ţel al partidului este binele poporului", „Partidul înseamnă poporul" - fără a se preciza măcar care partid. „Poporul este conducătorul statului", „aleşii poporului", „înainte, spre victoria comunismului" etc. Chiar dacă îţi întorceau stomacul pe dos, aceste lozinci totuşi îşi făceau simţită influenţa. Cum spunea un francez: „Ideile sunt ca nişte cuie, dacă sunt prea des repetate, îţi intră în cap", îmi aduc aminte cum, în timpul unei discuţii iscate în biroul de excursii, o cucoană lector îşi împărtăşea temerile: „în această ţară există forţe care doresc să stârpească partidul comunist şi pe toţi comuniştii". Atunci ghidul, care şedea alături de mine şi pe care-1 consideram o persoană foarte inteligentă, întrucât anume lui i se încredinţau toate excursiile cu academicienii, a mormăit pe neaşteptate: „îi vor stârpi pe comunişti, dar va rămâne poporul". De groază, am simţit cum mă trec fiorii.

„Dar comuniştii şi poporul sunt un tot întreg. Să nimiceşti partidul comunist înseamnă să nimiceşti întreg poporul".

Nici nu-mi trecea prin minte că putea fi altfel. Şi iată-ne deci pe noi, un grup de ghizi, şezând la masă şi ascultându-1 pe un bătrân abhaz, care tocmai se pregătea să rostească un toast.

Eram curios, cum va suna o nouă mostră a genului, care abundă, de obicei, în tot felul de înflorituri. Dar moşul şi-a ridicat paharul şi a zis:

„Să bem pentru ca poporul s-o ducă bine".

Suna oarecum stupid, vreau să spun - pentru mine. La început, n-am întrevăzut în această frază nimic altceva decât o nouă lozincă sovietică. Doar o secundă mai târziu a ajuns şi până la mine întreaga măreţie a acestui toast. Bătrânul nu se gândea la sine, el se gândea la ceilalţi, el dorea ca toţi oamenii, chiar şi cei pe care nu-i cunoştea, să fie fericiţi, în aceeaşi clipă, aceste simple cuvinte s-au transformat, pentru mine, în ceva fermecat, nobil şi minunat.

Şi când te gândeşti că, mai înainte, toastul reprezenta pentru mine o cuvântare banală, croită după anumite şabloane. Am înţeles că toastul este o urare adresată semenilor, de aceea, cu cât mai multe emoţii şi idei exprimă, cu atât este mai reuşit. Cu cât mai surprinzător este, cu atât mai sigur va ajunge el la inimile ascultătorilor. Atunci am început să compun toasturi. Iată, spre exemplu, unul:

„Bărbatul este mai deştept decât femeia, bărbatul este mai puternic decât femeia, bărbatul este mai nobil şi mai spiritual, să ridicăm deci aceste pahare pentru cea care-1 face să fie aşa, pentru femeie!"

„Vedem cum, zi de zi, se construiesc case şi se înalţă biserici noi şi vedem cum sunt distruse casele şi se prăbuşesc bisericile, cum au loc cataclisme şi războaie. Să închinăm deci pentru acel lăcaş sfânt care va dăinui chiar şi atunci când asupra noastră se vor abate războaiele şi cataclismele, acel lăcaş sfânt care se naşte în sufletul nostru atunci când ne adunăm împreună, când ne împărtăşim unul altuia iubirea, când se leagă între noi prietenia, când ne urăm reciproc numai bine".

Stau în restaurantul de la subsol. Localul are tavanele joase şi nu este prea spaţios. Trecând pe lângă mine, proprietarul îmi zâmbeşte cu căldură. Ne cunoaştem din vedere, nu sunt pentru prima dată aici. Prietenii aşteaptă de la mine un toast. Acum va trebui să simt tot ceea ce se petrece în sufletul meu şi să traduc aceste sentimente în cuvinte. Cu cât mai multă iubire vor cuprinde ele, cu atât mai frumos şi mai surprinzător va fi toastul: „Imaginaţi-vă că aţi făcut cunoştinţă cu o preafrumoasă doamnă. Sufletul dumneavoastră tânjeşte după ea, simţiţi cum vă dau lacrimile de fericire şi, când vă gândiţi la ea, vă vibrează tot trupul, iar sufletul vă este pătruns de fiorul unei tainice şi inefabile frumuseţi. Simţiţi că nu mai sunteţi cel de odinioară, că sufletul devine tot mai bun şi mai frumos. Vă gândiţi atunci: este chiar iubirea, iat-o. Dar nu este decât jumătate din iubire. Iar acum, imaginaţi-vă că femeia iubită v-a jignit sau v-a trădat, sau s-a purtat într-un mod josnic. Dacă veţi reuşi să rămâneţi la aceleaşi sentimente de început, atunci veţi şti cu certitudine că aceasta este adevărata iubire. Cunoaşterea autentică a lumii începe nu o dată cu trăirea bucuriei şi a suferinţei, ci cu puterea de a trece dincolo de ele. Doar cel care are puterea de a suporta o fericire supremă va putea depăşi şi durerea cea mai adâncă. De aceea vreau să închin acest pahar pentru cele care ne rănesc şi astfel ne oferă prilejul de a ne întregi sentimentul nostru de iubire. Să bem deci pentru femei". Dăm peste cap paharele.

„Zi-i următorul!" - mă roagă amicii mei.

— Acordaţi-mi doar trei secunde, vi-1 improvizez imediat -le zic eu şi încep.

„Ştiţi ce-i aceea memorie? - Toată lumea ridică din umeri. - Foarte bine, savanţii n-au aflat acest lucru nici până în ziua de azi. O să vă dezvălui acum despre ce este vorba. Aţi observat cum,-în copilărie, reţii orice amănunt, iar Ia bătrâneţe nu-ţi mai aduci aminte nici ce-ai făcut dimineaţa. Memoria de suprafaţă, logică, mai funcţionează, pe când cea emoţională, memoria simţurilor, se şterge. Când în exterior se produc tot felul de mutaţii, structurile de profunzime se cuvine să rămână neschimbate. Astfel, cu cât mai constante sunt emoţiile de profunzime, cu atât mai mare este cantitatea de informaţie pe care o putem reţine. Cea mai mare stabilitate o are sentimentul iubirii, care ne uneşte cu Dumnezeu. Cu cât mai multă iubire cuprinde sufletul nostru, cu atât mai viguroasă ne este memoria şi cu atât mai exact putem evalua realitatea exterioară, stăpânind-o, în felul acesta, mai bine. în copilărie avem foarte multă iubire în suflet, de aceea fiecare eveniment ne lasă o urmă profundă, îmbogăţindu-ne lumea interioară. O dată cu trecerea anilor, noi irosim rezerva de iubire şi memoria noastră emoţională slăbeşte. Când trecem printr-o anumită situaţie, noi trăim în interacţiune cu ea, apoi, după ce o depăşim, extragem din ea o anumită experienţă. Astfel durata vieţii noastre se măsoară nu în ani, ci în acel bagaj emoţional şi sentimental pe care 1-am agonisit. Fiecare întâmplare din viaţă este aidoma unei flori: uriele flori sunt bogate în polen, şi atunci albinuţa, care coboară în zbor pe ele, poate să adune din nectarul preţios, pe care-1 va transforma, mai târziu, în miere, pe când alte flori se dovedesc a fi fără rod. Putem trăi o întreagă viaţă, fără a trece măcar o singură dată printr-o emoţie puternică şi profundă, şi atunci vom avea senzaţia că nu am trăit cu adevărat decât vreo 15 ani, asta în cel mai bun caz. Dar putem comprima o experienţă de câteva sute de ani în 30-40 de ani de viaţă. Ei bine, dacă, în orice situaţie, vom reuşi să păstrăm iubirea din suflet, atunci vom putea reţine în memorie pentru totdeauna până şi cele mai subtile nuanţe ale emoţiilor trăite. Iar dacă nu vom salva iubirea, reprimând-o în suflet, atunci vor păli şi celelalte sentimente, iar viaţa trecută va părea devastată ca un pustiu.

Beau acum pentru ca adevărata noastră viaţă să dureze cât mai mult".

Şi închinăm din nou paharele.

— Zi-1 şi pe al treilea - stăruie comesenii mei - dar să fie unul mai scurt şi mai pe înţelesul nostru.

— Bine, s-a făcut. Haideţi să bem pentru ca niciodată să nu-i vorbim de rău şi să

nu-i judecăm strâmb pe cei cu care ne-a fost odinioară bine.

Au amuțit cu toții, apoi au dat aprobator din cap. Toastul a fost acceptat. Am mai băut un rând.

— Am să vă propun şi eu un toast - zice vecinul meu. Mergeau pe drum iubirea, fericirea şi sănătatea. Şi iată că se opresc ele la o casă şi bat la uşă. Iar din casă li se răspunde:

„Nu avem decât un singur loc" - şi au lăsat-o pe fericire să intre. Tot aşa, în cea de-a doua casă, nu era decât un loc, aşa că au lăsat-o înăuntru pe iubire, în cea de-a treia casă a fost găzduită sănătatea. Deci să bem pentru ca şi fericirea, şi sănătatea, şi iubirea să nu ne părăsească niciodată căminele. Noi golim paharele.

— Ce ziceți dacă voi încerca, pe baza acestui toast, să improvizez un altul? - am întrebat eu.

— Îndrăzneşte - s-au arătat intrigați ortacii.

— Aşadar, mergeau pe drum fericirea, iubirea şi sănătatea. Şi în prima casă s-a găsit doar un singur loc. Gospodarii au căzut pe gânduri, pe cine să invite înăuntru? Au hotărât, până la urmă, că fericirea este lucrul cel mai important şi au lăsat-o pe ea să poposească lângă vatra lor, iar iubirea şi sănătatea au rămas să stea în tindă. Prima a părăsit casa iubirea, apoi sănătatea, la urmă a plecat şi fericirea, în cea de-a doua casă, lângă vatră a fost lăsată sănătatea, căci, fără sănătate, ce rost mai au iubirea şi fericirea? Deci fericirea şi iubirea au rămas în tindă. Şi, la început, a plecat iubirea, apoi fericirea şi, până la urmă, şi sănătatea. Iar în cea de-a treia casă au hotărât că iubirea este cea mai importantă şi, astfel, ea a rămas în casă. Iar lângă ea au hotărât să rămână şi sănătatea, şi fericirea. Să bem deci pentru ca întotdeauna să lăsăm iubirea să intre prima.

Banchetul nostru a continuat. Iar eu şedeam şi mă gândeam la viața asta, la cât de ciudată poate fi. Douăzeci de ani m-am ocupat de tot felul de lucruri, de care, eram convins, nu voi avea niciodată nevoie. Aş fi putut să termin două facultăți, dar n-am absolvit nici una. Aş fi putut deveni un cântăreț şi un pictor profesionist, dar nu am găsit nici timp, nici puteri pentru aceasta şi, drept urmare, nu mi-am valorificat nici unul dintre talentele mele. îmi amintesc cum, de nenumărate ori, unchiul meu mă lua la rost, fluturându-mi pumnul pe sub nas: „Ai aproape 30 de ani şi n-ai obținut încă nimic în viața asta". Apoi: „Ai aproape 40 de ani şi tu continui să faci pe prostul". După 40 de ani, el a dat a lehamite din mână şi s-a lăsat păgubaş. Dar s-a dovedit că, într-o anumită măsură, tocmai acele lucruri, pe care nu le-am luat niciodată în serios, m-au ajutat, de fapt, să mă realizez în viață. Şi nu numai să mă realizez, ci şi să-mi asigur o anumită situație materială. Am reuşit să-mi cumpăr apartamentul în care locuiesc acum. Cu banii câştigați, mi-am permis să cutreier lumea. Ceea ce m-a izbit cel mai mult, în călătoriile mele în afară, a fost constatarea că în Rusia există totuşi un cadru mult mai potrivit pentru odihnă. Mai toate stațiunile din străinătate arată la fel: o mare îngrămădire de construcții şi câțiva palmieri piperniciți pe malul mării. Aşa arată practic toate stațiunile din Occident. Am descoperit că Soci şi Crimeea sunt, în ceea ce priveşte resursele naturale, printre cele mai minunate locuri din lume. Escapadele în sânul naturii, pescuitul sau nopțile albe în jurul focului de tabără, toate acestea sunt, de cele mai multe ori, inaccesibile în Occident, în schimb, am vizitat monumentele de cultură, pe care mai înainte nu le-am putut vedea decât în poze, şi ăsta a fost unicul câştig cu care m-am ales. Sunt, într-adevăr, impresionante, în ultimul timp însă mă atrage mai mult să hoinăresc fără țintă prin pădure, să scormonesc după ciuperci. Universul lăuntric se dovedeşte a fi mult mai important decât lumea exterioară.

Ieri m-a sunat un cunoscut din America.

— îți aminteşti cum, la New York, ai fost vizitat de un cuplu sosit din altă țară? Soția nu reuşea de mulți ani să rămână însărcinată, bărbatul, la fel, avea probleme. Ei bine, imediat ce s-au întors acasă, ea a rămas gravidă, iar treburile lui s-au pus pe roate.

Ei te invită să Ie faci o vizită. Şi au mai spus că, dacă vrei, te vor asigura şi cu pacienți. Astfel îți vei putea recupera banii de drum, te vei odihni şi, în paralel, vei mai câştiga un ban.

Nici nu ştiu ce să răspund. Vara e abia la început şi eu mă gândeam să-mi petrec vacanța la casa de la țară.

— în cazul în care voi putea merge la ei - zic eu - asta se va întâmpla abia peste vreo patru luni. Dar, cine ştie, poate chiar în iulie...

Ştiu că, după apariția celei de-a patra cărți, va trebui să-mi iau câteva luni de vacanță. Ce va urma după aceea, nu pot să ştiu. Acum însă e mai bine să nu-mi fac planuri de viitor, ci să pictez, să petrec cât mai mult timp în mijlocul naturii. Am visat la acest lucru o viață întreagă. Sper ca anul acesta să ajung să-mi văd visul împlinit.

ÎNCHEIERE

Cei care au citit această carte în manuscris au fost de părere că am abordat în ea un stil mult mai personal. Aşa o fi. Dar informația conținută în carte este atât de importantă, încât am decis să mă țin cât mai aproape de stilul relatărilor reportericeşti: cum am primit această informație, care au fost circumstanțele şi ce a urmat. A trebuit să parcurg o cale lungă, care poate fi rezumată într-o singură frază: „Ignorarea faptului că ieşirea în viitor se realizează nu numai prin scopuri, planuri şi obiective, ci şi prin spiritualitate, moralitate şi etică, putea să mă coste viața. Ba, mai mult, în joc erau puse şi viețile altor oameni." Am înțeles câteva adevăruri, care m-au ajutat să devin un om mai fericit, încă de pe când eram copil, am aspirat, în primul rând, la perfecționarea calităților mele intelectuale, la cultivarea aptitudinilor, la o evoluție personală şi la cunoaşterea lumii înconjurătoare, dar s-a dovedit că atingerea acestor obiective este de neconceput fără o profundă schimbare interioară şi fără ajutorul acordat altor oameni. Când am înțeles acest lucru şi am început să acționez în consecință, abia atunci am simțit cu adevărat ceea ce noi, oamenii, numim „fericire". Le doresc tuturor cititorilor mei să ajungă să simtă, la fel ca mine, adevărata fericire.

CUPRINS